

Xuân Lai Hồ Thủy Lục Như Lam

Contents

Xuân Lai Hồ Thủy Lục Như Lam	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	47
23. Chương 23	48
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	52
27. Chương 27	55
28. Chương 28	56
29. Chương 29	57
30. Chương 30	58
31. Chương 31	59
32. Chương 32	61
33. Chương 33	62
34. Chương 34	63
35. Chương 35	64
36. Chương 36	65
37. Chương 37	66
38. Chương 38	68
39. Chương 39	69
40. Chương 40	71
41. Chương 41	72

42. Chương 42	73
43. Chương 43	74
44. Chương 44	75
45. Chương 45	76
46. Chương 46	77
47. Chương 47	78
48. Chương 48	79
49. Chương 49	81
50. Chương 50	82
51. Chương 51	83
52. Chương 52	84
53. Chương 53	85
54. Chương 54	86
55. Chương 55	88
56. Chương 56	89
57. Chương 57	90
58. Chương 58	91
59. Chương 59	92
60. Chương 60	93
61. Chương 61	95
62. Chương 62	95
63. Chương 63	97
64. Chương 64	98
65. Chương 65	99
66. Chương 66	100
67. Chương 67	101
68. Chương 68	102
69. Chương 69	103

Xuân Lai Hồ Thủy Lục Như Lam

Giới thiệu

Editor: Black DragonBeta – reader: Ty, Ying, Tiểu Miêu, Băng TiêuThể loại : Cổ trang cung đình, nhất thụ nhất công,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-lai-ho-thuy-luc-nhu-lam>

1. Chương 1

Năm nay, mùa đông đặc biệt rét lạnh.

Dựa theo lệ thường, Thân vương phủ mỗi khi qua lập thu sẽ được phát cho hàn y. Cho dù là phụ trách thu dọn vệ sinh địa vị thấp hơn hạ nhân cũng được ba cái áo khoác dày. Song mắt nhìn mùa đông tới, Yến Nhiễm cũng chỉ có hai ba cái áo mỏng mùa thu thay phiên mà mặc.

Không phải quản gia bỏ quên phần hần, mà là do một nguyên nhân nghe là biết hoang đường nhưng vẫn phải chấp nhận.

Từ khi bị Liên Thân vương mang từ Hồ Địa về vương phủ, Yến Nhiễm vẫn ở trong sài phòng tại hậu hoa viên phía bắc. Mấy ngày trước đây gió Bắc bắt chợt nổi lên, căn phòng tòi tàn thật sự rét lạnh dị thường. Ở cùng với hần có một nô bộc tên Tiểu Thu, nhìn hần run rẩy đáng thương, vì vậy Tiểu Thu liền hảo tâm muốn thay hần kiếm ít củi sưởi ấm. Đi qua Lãm Cúc Hiên nơi Trầm Doanh Thu – Trầm công tử ở, hần thấy một đồng củi ngăn ngăn xếp ngoài đó.

Mấy ngày nay trời mưa, bó củi bị nước thấm ướt đẫm, vứt lán lóc một chỗ. Tiểu Thu tưởng là đồng củi bỏ đi, liền nhanh nhẹn mà mang trở về cho Yến Nhiễm.

Nhờ ơn Tiểu Thu, căn phòng nhỏ này mấy ngày nay đều đầy khói đen, nên cũng không còn rét lạnh như trước nữa. Song mưa tạnh được mấy hôm, trong phòng đột nhiên xuất hiện một sai dịch hung thần ác sát, chỉ vào một chút gỗ vụn còn sót lại mà nói bọn họ chết chắc rồi.

Nguyên lai đồng củi tại nơi Trầm công tử cũng không phải là đồng tạp nham vứt đi, mà là gỗ Khê Xích hiếm có ở phía nam, do Liên Thân vương sai người từ phương bắc mang về để chế đồ dùng trong nhà, còn sót lại một ít. Đúng lúc nghe nói Trầm công tử chuẩn bị than củi sưởi mùa đông, vì vậy liền sai người đem đồng gỗ Khê Xích đến, nói là muốn đưa cho Trầm công tử sưởi ấm.

Chỉ có điều Trầm Doanh Thu vốn là một người không muốn bị kẻ khác sắp đặt, cho nên liền mặc kệ đồng củi đấy. Đảo mắt qua vài ngày, Thân vương bắt đầu hỏi thăm đồng gỗ kia ở nơi nào, lại nghe nói là bị tên tù binh dị tộc sử dụng.

Đạm Thai Yến Nhiễm, Đạm Thai Yến Nhiễm, Liên Thân vương Lý Tịch Trì không hề cảm tình mà nhăm nhút cái tên này.

Cái tên từng thuộc về người thiếu niên mà hắn gặp gỡ trên bãi cát vàng mệnh mông ở Hồ Địa, giờ đây lại thuộc về một tên hạ nhân hiền lành chất phác tình nguyện làm khổ dịch còn hơn là phải nhảy trước mặt tân khách...

Lý Tịch Trì cũng không có kiên nhẫn chờ đợi một tên hạ nhân “hồi tâm chuyển ý”.

Trên đời này, ít nhất trong kế hoạch hai mươi sáu năm qua của hắn, tất cả ý nghĩ yêu thương cùng kiên nhẫn, hắn cũng chỉ dành cho một mình Trầm Doanh Thu.

Trầm Doanh Thu vốn là tài tử Giang Nam, khi Lý tịch vi hành đã gặp. Hắn cảm phục y dòng dõi thư hương, văn chương tuyệt vời vô song, cùng với khí phách cương nghị. Vì vậy không lâu sau lợi dụng lúc gặp lại đã tiến cử y vào triều làm quan.

Song Trầm Doanh Thu vốn là một lãng tử không màng công danh, vừa biết hắn là Thân vương thái độ đã lạnh nhạt ba phần. Huống chi y cũng không hảo nam sắc, đối với sự ân cần quá mức của Lý Tịch Trì cũng mơ hồ cảm giác được không ổn, cho nên nửa năm trước liền bắt đầu xa lánh hắn.

Nhưng vạn không nghĩ tới Trầm gia đột nhiên gặp họa, mặc dù không ai thương vong, nhưng Trầm Doanh Thu lại thành một kẻ không nhà. Đúng lúc Lý Tịch Trì viễn chinh trở về, liền “thuận tiện” mời y ở tạm trong phủ.

Trầm Doanh Thu cũng không phải kẻ ngu, mỗi lần nghĩ trong đó có mưu kế, y cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi, hành vi tự nhiên cũng bắt đầu làm càn.

Nghe gã hầu của phòng củi bẩm báo về việc gỗ Khê Xích, Lý Tịch Trì cau mày một hồi, liền lạnh lùng mà phân phó: “Nếu vốn là trộm củi để sưởi, như vậy phạt bọn hắn phải chịu cả một mùa đông giá rét đi.”

Hắn cũng không có trách phạt rõ ràng, nhưng thuộc hạ xử phạt cũng xem như ác độc: dĩ nhiên mang hết quần áo bông của Yến Nhiễm làm thảm lót chân ở Lâm Cúc Hiên, còn lại cũng không trả cho hắn, mà là nhét vào ổ chó để sưởi ấm cho nó.

Đối với xử phạt như vậy, Yến Nhiễm cũng không chống lại. Huống chi lấy tình cảnh trước mắt, hắn chống lại có tác dụng gì?

Tiểu Thu biết chính mình gây họa, vì vậy cố ý đem cái áo duy nhất của mình cho hắn. Yến Nhiễm cũng không cự tuyệt, nhưng cũng không mặc cái áo đó.

Bởi vì có một bí mật làm cho hắn phải cất đi sử dụng lúc quan trọng. Mà bí mật này, hắn chưa bao giờ nói với bất cứ kẻ nào.

Đạm Thai Yến Nhiễm, con trai tộc trưởng Bách Nguyệt, có một đặc điểm khác biệt với tất cả nam nhân trên thế giới này.

Đây là bí mật trăm năm của Bách Nguyệt tộc.

Truyền thuyết năm trăm năm trước kể rằng, Bách Nguyệt tộc từng chịu khổ nạn do bị dị tộc xâm lược, cuối cùng chỉ còn lại có một đôi nam nhân yêu nhau kiên cường chiến đấu. Thiên thần bị đôi tộc nhân ương ngạnh kia làm cho cảm động, thi triển phép thuật làm cho một vị nam tử có thể hoài thai, rốt cục kéo dài huyết mạch Bách Nguyệt tộc.

Từ đó, trong Bách Nguyệt tộc liền bắt đầu xuất hiện một ít nam tử có được năng lực thụ thai và sinh dục. Bọn họ được gọi là “con của thần”, vốn là biểu tượng cho thần linh và người dân Bách Nguyệt.

Đạm Thai Yến Nhiễm, hẳn là nam tử đích thực, nhưng lại có thể chất thiên phú —— chỉ cần cùng một nam nhân yêu thương kết hợp, thì có khả năng sinh hạ hài tử.

Song việc làm hắn cảm thấy vô lực mà sợ hãi chính là trong bụng hắn đã mơ hồ có động tĩnh của một sinh mệnh.

Mà một nửa sinh mệnh này, chỉ có khả năng đến từ một người...

Cont...

2. Chương 2

Yến Nhiễm đang đi trên sa mạc thì bắt gặp Lý Tịch Trì. Xác thực mà nói, vốn là Lý Tịch Trì tại nơi sa mạc mờ mịt nhìn thấy thân ảnh Yến Nhiễm.

Lúc đó Yến Nhiễm đang cưỡi ngựa truy đuổi một con sa hồ, giữa trưa ánh sáng rực rỡ chiếu trên ngũ quan xinh xắn của hắn làm nổi bật đôi môi đỏ mọng cùng cặp mắt linh động. Vị tiểu hôn thê của hắn đứng ở một bên, tuy dung mạo nàng xinh đẹp nhưng cũng không bằng một nửa của vị hôn phu.

Trong phút chốc, Lý Tịch Trì bỗng yêu cái nét tinh nghịch của hắn, đó là một cảm giác hoàn toàn khác đối với công tử Giang Nam kia, mị lực của người đó như ánh mặt trời làm cho người ta không khỏi muốn đến đoạt lấy, làm cho ánh sáng đó đốt cháy chính mình.

Từ lúc đó, Lý Tịch Trì bắt đầu trên sa mạc hỏi thăm tin tức người thiếu niên ấy.

Rất nhanh, nơi nào quân đội của Đại Diễm vương triều đi qua, cũng liền bắt đầu nảy sinh ra một tin đồn: Thân vương Thiên triều thượng quốc coi trọng một người thiếu niên sa mạc, ai có thể tìm ra thiếu niên đem dâng lên, người dân tộc ấy có thể đạt được quyền lợi vô cùng lớn.

Cuối cùng, Lý Tịch Trì tìm được Bách Nguyệt tộc. Cũng tìm được con trai tộc trưởng —— Yến Nhiễm.

Ngay từ đầu, quân đội Đại Diễm nói là muốn cùng Bách Nguyệt tộc liên thủ thống trị sa mạc, song cuộc sống hòa bình hai bên hỗ trợ nhau kéo dài không tới nửa năm, chiến tranh theo kiểu “Mạnh được yếu thua” lại bắt đầu.

Bách Nguyệt tộc thất bại cũng hợp tình hợp lý.

Mà Yến Nhiễm, cũng rốt cục từ Bách Nguyệt vương tử, biến thành một tính nô nhỏ trong doanh trường Liên Thân vương Lý Tịch Trì.

Đối với Yến Nhiễm mà nói, đó là một kinh nghiệm thống khổ từ Thiên Quốc rơi xuống địa ngục.

Cho đến hôm nay, hắn vẫn tinh tường nhớ kỹ ánh sáng ánh vàng trên sa mạc đó

Đến từ nơi cuối sa mạc, Thân vương dị quốc đứng ở nơi mặt trời lặn xuống, chiến giáp mang theo khí chất của chiến thần. Y nói muốn cùng Bách Nguyệt tộc liên minh, chung tay nắm giữ sa mạc. Quả thật bọn họ có chiếm đánh các bộ tộc khác, thành lập nên vương quốc sa mạc cường đại trước nay chưa từng có.

Mị lực của kẻ mạnh có thể làm cho thế gian vạn vật cảm phục. Huống chi chỉ là một người dân nhỏ nhỏ trong Bách Nguyệt tộc?

Yến Nhiễm không cách nào phủ nhận, khi đó mình thật ngưỡng mộ cái khí chất của Thân vương dị quốc. Đó là một loại tình yêu say đắm vượt ra khỏi chủng tộc và giới tính.

Đã từng có lúc, bọn họ cùng nhau ngồi dưới bầu trời đêm xanh thẫm. Lý Tịch Trì đem bội kiếm của mình đổi lại một vò rượu ngon Bách Nguyệt. Mà Yến Nhiễm vì Lý Tịch Trì kể lại chuyện xưa, cũng lơ đãng mà nói ra truyền thuyết về hai nam nhân yêu nhau ngày trước.

Lý Tịch Trì cũng không tin tưởng nam nam sinh tử như nghe đồn, nhưng lại cho rằng đây là Yến Nhiễm ngầm ám chỉ gì đó với y.

Sau đó, hết thầy tựa hồ thuận lý thành chương

*Thuận lý thành chương: rõ ràng, hợp logic

Một buổi tối, bầu trời đầy những vì sao sáng. Lý Tịch Trì dụ dỗ Yến Nhiễm ra sa mạc, áp đảo hắn trên mặt cát vàng mềm mại. Y cuồng loạn mà hôn môi hắn, xé mở quần áo hắn. Ghé vào lỗ tai hắn thổ lộ hết những tình cảm kiềm nén từ lâu.

Yến Nhiễm chưa bao giờ tiếp nhận qua tình cảm mãnh liệt như thế. Từ kinh ngạc đến xấu hổ cùng sợ hãi, cuối cùng chỉ trong phút chốc hắn liền chìm đắm vào trong. Hắn bị Lý Tịch Trì ôm lấy, trên mặt cát quay cuồng, thân hình trần trụi dính đầy những hạt cát vàng, Lý Tịch Trì thuần thực mà dẫn dắt hắn lần lượt hướng tới cao trào.

Cuồng loạn một đêm sắp chấm dứt, Yến Nhiễm tâm tình hạnh phúc gổi lên khuỷu tay người yêu nhắm mắt lại. Hắn cảm giác được mình giống như đang ngủ trên sóng lớn, cái loại cảm giác này hắn chưa bao giờ gặp qua, làm hắn tràn đầy ấm áp cùng yên bình.

Song khi hắn mở mắt ra, nhưng lại phát hiện bản thân đang nằm trong xe ngựa xóc nảy.

Vốn là Lý Tịch Trì mang hắn theo.

Đại Diễm quốc cường thịnh căn bản không cần cùng Bách Nguyệt tộc nhỏ nhỏ tiến hành hợp tác. Chỉ gần một đêm, thiết kỵ đã dẹp yên bộ tộc đó.

Sau khi Yến Nhiễm tỉnh dậy, bọc thăm tử nằm ở dưới chân Lý Tịch Trì. Bộ tộc hắn bị diệt, vị tiểu hôn thê bị người ta mang đi, trong tộc các nam nhân bị giết hoặc trở thành tù binh, ngay cả phụ vương thân là tộc trưởng cũng ở nơi nào không rõ... Chỉ có Lý Tịch Trì như trước tại bên người hắn, nói nhỏ: “Người là người của ta, ta muốn dẫn người đi.”

Bọn họ đi ba ngày mới ra khỏi sa mạc. Yến Nhiễm trên đoạn đường cũng trầm mặc, Lý Tịch Trì sợ hãi hắn tự vẫn, cho nên buộc chặt tay hắn, cũng cố ý bắt một tiểu hài tử Bách Nguyệt tới hầu hạ.

Yến Nhiễm không đành lòng để hài tử chịu khổ, càng sợ Lý Tịch Trì cầm rất nhiều tộc nhân để áp chế hắn, bởi vậy trong lòng mặc dù ôm hận, nhưng lại không cách nào không phục tùng. Cách sa mạc càng xa, tâm tình hắn cũng dần tốt hơn.

Mặc dù đi liên tục, nhưng mấy ngày nay, Lý Tịch Trì hàng đêm vẫn tác cầu Yến Nhiễm, đem khối thân thể ngày đêm mơ tưởng mà ôm lấy. Nhưng rất nhanh hắn phát hiện cảm giác này khác hẳn với lần đầu tiên trên sa mạc đó, bởi vì lúc này đây, thứ hắn ôm chỉ là một thi thể ấm áp.

Trải qua hơn một tháng bôn ba, đại quân Liên Thân Vương rốt cục đã về tới đô thành. Yến Nhiễm bị dẫn tiến vào thân vương phủ.

Nơi này không có màu vàng của cát, cũng không có cảnh mặt trời to lớn tròn trịa lúc hoàng hôn buông xuống. Cây cầu nhỏ nhỏ uốn khúc trong sân phong nhã uyển chuyển dâng tặng cảnh vật mỹ sắc.

Thân vương phủ lớn thật lớn, so với nhà ở sa mạc đúng là một trời một vực. Những khách nhân đến cũng mặc đủ mọi gấm vóc lụa là rực rỡ màu sắc, mang vàng bạc trang sức, mỗi người thoát nhìn cũng đều giàu có giống như nhau.

Mà trong đó có dòng dõi hoàng tộc, có công tử các vị triều thần, cũng có nhà giàu khách xù, không biết là xuất phát từ cái dạng tâm tư gì, Lý Tịch Trì đem Yến Nhiễm kéo đến trước mặt lũ tân khách đó.

Vì vậy Yến Nhiễm lần đầu tiên gặp được Trầm Doanh Thu.

Lúc ấy, Trầm Doanh Thu vẫn như trước chả thay đổi vẻ mặt. Chỉ là an tĩnh mà đứng ở trong góc. Nhưng khi hắn đi tới, Lý Tịch Trì trong mắt liền không có người khác. Y đi qua lôi kéo tay Trầm Doanh Thu, làm cho hắn lại đây xem trang phục dị tộc của Yến Nhiễm, giống như thưởng thức một loại trân thú rất hiếm có.

Bị vây giữa các loại ánh mắt hỗn tạp, Yến Nhiễm như trước cố chấp mà đứng thẳng lưng. Hắn nhìn thấy Trầm Doanh Thu trong ánh mắt chợt hiện lên tia khinh thường, sau đó thấp giọng cười nhạo rồi nói một câu. Lý Tịch Trì lập tức thay đổi sắc mặt, phất tay ra lệnh quân gia đem Yến Nhiễm lui xuống.

Lý Tịch Trì từng mê luyện hai người cùng lúc, vận mệnh vào lúc này xảy ra chuyển biến.

Hôm nay buổi tối, tại vương phủ đang tổ chức yến hội, đến giữa bữa tiệc, Lý Tịch Trì bỗng cho Yến Nhiễm mặc phục sức phụ nữ hiến một vũ khúc.

Những bộ y phục ngũ quang thập sắc xuất hiện trước mặt hắn, các nhạc sư vốn là tù binh từ Hồ Địa đã bắt đầu gảy đàn. Song Yến Nhiễm chỉ yên lặng mà đứng tại chỗ. Các thị nữ ngấp ngừng cầm một cái túi nhỏ tinh xảo treo vào eo hắn, nhưng lại không ngờ đến Yến Nhiễm đột nhiên đẩy các nàng ra, một tay cầm lấy vật áo giắt mạnh xuống.

*Ngũ quang thập sắc: muôn màu muôn vẻ, rực rỡ nhiều màu sắc.

Những hạt châu ngọc xinh đẹp bay tán loạn tựa như một đềm xấu.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Lý Tịch Trì giận dữ, hung hăng mà đánh Yến Nhiễm một bạt tai.

Bất ngờ không kịp phòng ngự, đầu Yến Nhiễm đập vào cột trụ. Máu tươi đỏ sẫm cùng nước sơn hồng hồng đổ một chỗ, trong cơn hoảng hốt, hắn phảng phất như nhìn thấy mặt trời lặn ở sa mạc mênh mông kia.

Bách Nguyệt tộc diệt vong đem đến đả kích lớn nhất cộng thêm nỗi thống khổ đã hợp lại mà đánh ngã hắn.

Hắn ngã xuống đất, đầu hắn đụng vào chỉ là sàn nhà lạnh lẽo như băng chứ không phải là thảm cát vàng mịn màng ấm áp trong ký ức đó.

Lý Tịch Trì ra tay rất nặng, hoàn toàn không còn ôn nhu như trên sa mạc đêm đó.

Trong ý thức còn sót lại, Yến Nhiễm lơ mơ cảm giác được tóc mình bị túm lấy, hắn nghe thấy người nọ ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nhưng thanh âm lại vô cùng lạnh khốc: “Người không phục, ta khiến cho Bách Nguyệt diệt tộc!”

3. Chương 3

Không phục? Như thế nào có can đảm để không phục đây?

Yến Nhiễm khước miệng tràn đầy máu tươi, chậm rãi cười.

Nguyên lai chính mình vốn là một con mồi cô độc bị đưa ra trưng bày, ngu xuẩn mà yêu trên thợ săn lãnh huyết. Phía sau những câu nói yêu thương ấm áp, chờ đợi mình chính là gông xiềng lạnh như băng cùng ***g giam.

Thứ Lý Tịch Trì muốn không phải người thiếu niên tên Đạm Thai Yến Nhiễm, mà chỉ là một khối thân thể xinh đẹp, vốn là một tượng gỗ biết nghe lời.

Người Lý Tịch Trì yêu vốn là Trầm Doanh Thu. Y đối với Trầm Doanh Thu tao nhã lịch sự, bao dung dù cho hắn có làm càn quá giới hạn, ánh mắt y đuổi theo thân ảnh Trầm Doanh Thu, tìm kiếm cơ hội cùng Trầm Doanh Thu trò chuyện...

Nhưng một tháng trước, Lý Tịch Trì ái ngữ tha thiết tựa hồ còn đang bên tai.

Bị lừa dối, đau lòng, không cam lòng, nhưng Yến Nhiễm cũng đã vô lực tiếp tục giãy dụa. Ngay lúc này hắn thậm chí ngay cả khí lực đứng lên cũng không có rồi.

Các tân khách sớm đã không còn hăng hái thưởng thức ca múa, đều dùng ánh mắt đồng tình hoặc lãnh khốc mà nhìn thiếu niên dị tộc kia.

Yến Nhiễm cũng không cầu xin tha.

Hắn chặt vật đứng lên, té ngã, lại đứng lên, lại té ngã, quần áo dính đầy vệt máu loang lổ trên màu sắc vốn có. Thẳng đến cuối cùng Lý Tịch Trì cũng thay đổi sắc mặt, để cho thị vệ đưa hắn đi điều trị.

Sau hôm đó, Yến Nhiễm hôn mê suốt ba ngày ba đêm, cái trán trơn bóng nay để lại một vết sẹo lớn chừng một tấc.

Lúc hắn hôn mê, Lý Tịch Trì đi đến bên cạnh hắn.

Lý Tịch Trì đứng ở bên giường, nhìn nắng sớm lờ mờ chiếu lên khuôn mặt suy yếu mà trở nên tái nhợt của thiếu niên. Chẳng bao lâu mà người thiếu niên vốn rực rỡ như ánh mặt trời đã trở nên ảm đạm như thế?

Lý Tịch Trì đặt bàn tay trên tấm băng trắng ở trán Yến Nhiễm, trong lòng có một loại phiền muộn mơ hồ.

Như là đánh vỡ một bảo vật trân quý, hoặc là thất lạc cái gì đó, hắn hình dung ra rồi lại mơ hồ không rõ.

Xung quanh yên ắng, hắn đột nhiên nghe thấy Yến Nhiễm vì hôn mê mà nỉ non bằng ngôn ngữ Bách Nguyệt, gọi tên cha mẹ, thậm chí kêu cả tên vị tiểu hôn thê kia, nhưng từ đầu đến cuối lại chưa từng đọc ra cái tên Lý Tịch Trì.

Cũng không thừa nhận trong lòng mình thấy mất mát, Lý Tịch Trì muốn lập tức cắt đứt phiền lòng do những lời nói mê này. Y thô bạo mà đưa tay đặt lên vai Yến Nhiễm, dùng sức lay động; nhưng đợi được lúc Yến Nhiễm thống khổ mà nức nở một tiếng, giống như muốn tỉnh lại, y lại xúc động mà đá cánh cửa rời đi.

Từ lúc ấy trở đi, Yến Nhiễm bị dời từ sương phòng đi hậu viện, bắt đầu cuộc sống làm tạp dịch. Bởi vì thiếu sự điều trị thích đáng, vết sẹo vĩnh viễn mà hiện tại thái dương hắn. Song như vậy, lại làm cho trái tim Yến Nhiễm dần dần bình tĩnh trở lại.

Bởi vì Lý Tịch Trì không hề tìm hắn thị tẩm, thậm chí không còn xuất hiện ở trước mặt hắn nữa.

Đích thị là vì vết sẹo đi, Liên Thân vương cao cao tại thượng như thế thì sao lại đi thưởng thức một thứ đồ đã có tỳ vết?

Càng hướng chi, Lý Tịch Trì chính thức yêu một người —— chính là con người trong treo nhưng lạnh lùng cao ngạo Trầm Doanh Thu vừa vào trong vương phủ kia.

Có rất nhiều lần, lúc dọn dẹp vệ sinh, vun đất, vận chuyển lương thực, Yến Nhiễm từng xa xa trông thấy thân ảnh bọn họ. Bọn họ ở trong hậu hoa viên ngâm thơ, ngắm hoa uống rượu, mặc dù khoảng cách xa không đủ để làm cho Yến Nhiễm nghe rõ ràng lời nói của bọn họ, nhưng trong lòng hắn lại như nhớ kỹ trước đây, Lý Tịch Trì phong độ, y kiên nhẫn cùng nhu tình, từng vốn là bộ dáng như thế.

Chỉ là, tình yêu giả dối trên sa mạc, đã trở thành kí ức sâu đậm.

Yến Nhiễm cũng không có ý định vĩnh viễn ở lại Liên vương phủ. Hắn biết chính mình hắn là sẽ rời đi, phải rời đi. Sau đó đi tìm những đồng bào khác bị bắt làm tù binh tới Diễm triều, rồi cùng nhau trở lại sa mạc.

Song trước mắt, hắn cũng biết chính mình không có năng lực này.

Khí hậu không hợp, đại thương mới khỏi, giờ này hắn đã không còn kháng kiên như ngày xưa nữa, càng không cách nào chịu nổi một thời gian dài giục ngựa rong ruổi.

Càng hướng chi đại Diễm không như sa mạc, đây là nơi đi một bước cũng phải suy nghĩ đến hậu quả của nó, nếu muốn thoát khỏi canh phòng nghiêm ngặt của thân vương phủ, dùng vũ lực hiển nhiên là không thể thực hiện được.

Hắn phải chờ đợi, chờ đợi một ngày Lý Tịch Trì hoàn toàn quên đi hắn, cùng đợi một trận Đông Phong, đưa hắn ra khỏi ***g giam xạm xị này.

Nhưng rất nhanh, Yến Nhiễm rốt cục phát hiện chính mình cũng không phải “Đại thương mới khỏi” đơn giản như vậy.

Không hiểu mà chóng mặt, hoa mắt, buồn nôn, duy trì liên tục cùng sốt nhẹ, bụng trướng đau đớn, hết thấy cùng bí mật Bách Nguyệt tộc kia có vài phần liên quan. Yến Nhiễm không dám nhờ ngự y trong thân vương phủ chuẩn mạch, mà là len lén từ phòng bếp trộm ra một vỏ rượu, cẩn cẩn dực dực nhấp một cái, chậm rãi nuốt xuống, nhưng lại lập tức đau đến cả người co quắp.

Đó là sinh mệnh trong cơ thể tự bảo vệ mà cảnh cáo. Bách Nguyệt tộc trong truyền thuyết, thần minh ban cho hài tử ở trong cơ thể phụ thân có thể hiểu được tự bảo vệ mình, nếu phụ thân không cẩn thận mà ăn uống thức ăn không có lợi cho mình, nó sẽ ngang ngạnh tiến hành phương thức chống cự.

Vững tin điểm này, Yến Nhiễm ôm bình rượu tại cửa sài phòng ngơ ngác ngồi một mình cả buổi trưa.

Hài tử vốn là của Lý Tịch Trì, nó đến từ cái đêm đầu tiên nồng cháy trên sa mạc đó...

Bách Nguyệt nam nhân, sẽ vì chính người mình yêu mà mang thai sinh tử. Yến Nhiễm không thể phủ nhận, chính mình từng yêu qua nam nhân cao cao tại thượng kia.

Nhưng hôm nay, hắn đã mất đi tình yêu đó rồi.

Nhưng hài tử cũng không biết, chính mình và phụ thân giờ phút này đã lẻ loi một mình.

Bách Nguyệt vốn là một dân tộc gần như diệt vong, bởi vậy đối với sinh mệnh ngấn gối tôn kính vô cùng.

Yến Nhiễm sẽ không vứt bỏ hài tử này, hắn quyết định sinh hạ nó.

Đảo mắt xuân đi đông đến.

Bình thường trẻ mới sinh, chín tháng mà thành, còn trẻ Bách Nguyệt bởi vì phát triển chậm chạp mà ở trong cơ thể mẹ hơn một năm. Tính toán thời gian đúng là lúc trời đông giá rét. Nếu giữa lúc lạnh lẽo, phác âm lãnh ẩm ướt như thế, chỉ dựa vào áo quần mỏng manh làm sao có thể bảo vệ chắc chắn cho một hài nhi kiểu nhược?

Vì hài tử, Yến Nhiễm bắt đầu có dự định trước. Nhưng giờ phút này hắn hai bàn tay trắng, thậm chí không có một văn tiền vì hài tử chuẩn bị quần áo.

Là nô bộc tại thân vương phủ có thể lĩnh tiền hàng tháng. Song Yến Nhiễm là Lý Tịch Trì tiện tay bỏ tới. Trong danh sách tạp dịch vốn không có tên của hắn, tổng quản có lòng, cho hắn một ít bộ đồ mới với cái chăn vốn đã là rất không dễ dàng. Ai có thể ngờ tới cái chuyện về gỗ Khê Xích kia... Trong khoảng thời gian ngắn Yến Nhiễm hoàn toàn không biết làm như thế nào cho phải, may mà tiểu Thu chia sẻ áo của mình cho hắn.

Vì vậy Yến Nhiễm liền mượn kim chỉ may vá, buổi tối nương ánh trăng len lén đem áo mở ra, một kim một đường mà may thành tã lót. Hắn ban đầu chưa bao giờ tiếp xúc qua loại công việc như vậy, càng có thể nói không có chút tài năng kinh nghiệm may vá sửa chữa, bởi vậy rất nhanh trên tay liền tràn đầy dấu vết kim châm chổng chéo, có nơi thậm chí có cảm giác thối rửa, ban ngày chỉ cầm chổi thôi đã đau không nói nổi. Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ từ bỏ ý định của mình, cũng giống như kiên trì tin tưởng sẽ có một ngày mình có thể ly khai nơi giam cầm hoa lệ này.

Chiều tối, Yến Nhiễm xong việc đi về sài phòng, trên đường đi qua hành lang phụ cận Lâm Cúc Hiên, xa xa nhìn thấy có vật gì đó sáng lên mờ hồ dưới ánh tà dương. Nơi này không phải cạnh hồ, phụ cận cũng không có gì phát ra ánh sáng như mái ngói Lưu Ly. Hắn trong lòng tò mò, liền đi đến xem xét kĩ càng.

Cho đến gần trước mắt, hắn mới nhìn rõ ràng nguyên lai là một chiếc áo choàng nam màu xanh nhạt bằng tơ lụa như nước suối rất tinh tế, trắng mịn tựa như tuyết như băng, dưới ánh tà dương phản chiếu tựa như phát sáng, đúng là Yến Nhiễm chưa bao giờ gặp qua mặt hàng thượng đẳng như thế.

Yến Nhiễm cẩn thận để ý bốn phía một chút, sau đó chậm rãi khom người, nhặt quần áo lên, trong lòng đột nhiên giật mình.

4. Chương 4

Chất liệu tốt như vậy, sợ rằng lại là lễ vật Lý Tịch Trì tặng cho Trầm công tử, có lẽ là kỳ vật gì đó của dị quốc. Hôm nay bị vứt bỏ ở chỗ này, thật sự là đáng tiếc. Không bằng cầm lấy đi sửa lại làm quần áo cho hài tử...

Nhưng nếu Lý Tịch Trì đột nhiên lại tìm cái trường bào này đang ở nơi nào thì làm sao bây giờ? Như chuyện gỗ Khê Xích lần trước... Chính mình đã không có nhiều đồ vật để cho bọn họ lấy đi nữa.

Nghĩ tới đây, Yến Nhiễm liền không có dũng khí nảy sinh ý niệm gì trong đầu, nắm thật chặt y phục đơn bạc trên người rồi quay về hậu viện.

Ba bốn ngày sau, cái trường bào nọ vẫn nằm ở trong bụi cỏ, chưa người nào lấy đi, càng chưa người nào có can đảm một mình độc chiếm. Cho dù ngay cả Lý Tịch Trì cũng coi như không nhìn thấy dù vẫn đi qua đi lại trên hành lang Lâm Cúc Hiên này.

Mà mỗi ngày yên lặng đi ngang qua chiếc trường bào đó, Yến Nhiễm trong lòng càng ngày càng không bình tĩnh.

Ngày thứ năm sáng sớm mưa lạnh, nhưng mặc dù trời mưa, chuyện quét dọn sân cũng quyết không có khả năng trì hoãn.

Bách Nguyệt nam nhân hoài thai, nguyên nhân hình thể so với nữ nhân thon dài, mà trẻ mới sinh luôn tương đối nhỏ gầy, bởi vậy thân thể phụ thân thẳng đến một tháng cuối cùng mới lộ vẻ mang thai. Song cảm giác áp bách dồn nén đau đớn lại không hề giảm.

Hôm nay Yến Nhiễm hơi sốt, hắt phủ thêm áo tơi và nón lá, từ sau sân đến hoa viên vền vền chỉ dài mấy chục trượng, nhưng giày vải bị rách sớm đã ẩm ướt thành một mảnh lạnh lẽo.

Hắn cúi đầu ho khan vài tiếng, như u hồn đi tới hành lang, giường mắt nhìn thấy xa xa có một gã sai vặt khom lưng nhặt cái áo trường bào nọ.

Trong nháy mắt, Yến Nhiễm đột nhiên hối hận, hối hận bản thân không thể hạ quyết tâm nhặt nó về. Song gã sai vặt rõ ràng đã đem trường bào nhặt lên, nhưng lại tựa hồ nghe thấy được cái gì, lại vội vã buông tay. Yến Nhiễm nhìn hắn bối rối mà chạy vào trong hoa viên, trong lòng chấn động, vội vàng chạy nhanh vài bước muốn đoạt lấy trường bào.

Song còn chưa kịp tới gần, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, chắc là Lý Tịch Trì dẫn Trầm công tử đi xem vũ cảnh rồi.

Hành lang phụ cận nhìn không sót một cái gì, Yến Nhiễm trong lúc nhất thời cũng không có nơi nào để tránh né. Bởi vậy chỉ có thể ngậy ngốc mà nắm lấy cây chổi, đứng ở trong mưa lạnh lẽo nhìn hai người trước mặt đang đi đến.

Trầm Doanh Thu nhìn thấy hắn đầu tiên, lập tức dừng bước.

“Làm sao thế?”

Theo ánh mắt hắn, Lý Tịch Trì nhìn thấy một người hầu gầy yếu đứng ở trong mưa, áo tơi và nón lá rộng thùng thình che khuất khuôn mặt, mà dưới thắt lưng gầy đơn độc chỉ có một mảnh quần mỏng manh đã ướt đầm.

Trầm Doanh Thu cười lạnh nói: “Các người ‘đối xử tử tế’ với hạ nhân trong phủ như vậy sao?”

Mặc dù bị người mình thích châm chọc, Lý Tịch Trì vẫn cảm thấy bức mình. Kỳ thật trong Liên vương phủ đối đãi hạ nhân cũng không bạc, không biết nô bộc gầy nhỏ trước mắt vì sao lại ăn mặc như vậy.

Trong lòng hoài nghi, Lý Tịch Trì liền ra lệnh cho nô bộc nọ: “Người lại đây.”

Nô bộc chần chừ đứng ở trong mưa không động đậy.

Lý Tịch Trì chưa bao giờ gặp qua người trở ra như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái bức bối, trực tiếp một quyền đập bể cột trụ hành lang cạnh đó.

“Bổn vương ra lệnh cho người lại đây, người là điếc hay là mù!”

Lúc này, tiểu nô bộc nọ mới có một chút phản ứng, chậm rãi lê bước đi vào trong hành lang. Nước mưa nhất thời dọc theo giầy vải của hắn chậm rãi đọng những vệt nước trên nền đá.

“Cởi áo tơi cùng nón lá ra.” Lý Tịch Trì ra lệnh cho hắn, “Người ở phòng tập dịch nào? Tại sao ăn mặc đơn bạc như thế?”

Nô bộc nhỏ gầy không có trả lời, chỉ yên lặng cởi áo tơi dựa vào một bên, chậm rãi tháo nón lá xuống.

Thái dương có một vết sẹo xấu xí, mặt mũi mà mở to đôi mắt, sắc mặt tái nhợt uể oải, làn môi khô ráp, chỉ có dung mạo thanh tú không giảm đầy quen thuộc khiến trái tim Lý Tịch Trì loạn nhịp.

Đây là một đóa hoa tử khứ, bị Lý Tịch Trì từ trong sa mạc xa xôi tự tay hái đến, rồi lại miễn cưỡng mà nhìn nó từng chút héo rũ.

Từng như ánh mặt trời trong sa mạc, hôm nay lại gầy như que củi, ở một nơi rét lạnh trong trời mưa lớn chỉ mặc độc một cái áo rách nát không chịu nổi, cả người không có chỗ nào khô ráo!

“... Yên Nhiễm...”

Nam nhân trong lòng càng thêm vẻ lo lắng, sau gần một năm mới một lần nữa gọi ra cái tên này.

Yên lặng mà đứng ở trước hành lang, Yên Nhiễm buông mi mắt xuống.

Trước mặt hai người anh tuấn rạng ngời như thế, hắn vô phương tập trung nhìn kỹ. Hắn phảng phất như một bụi trong bùn lầy, trừ vết thương ra không còn gì khác.

Trong thời gian gần một năm tới nay, hắn từng vô số lần từ xa mà trông thấy hình bóng Lý Tịch Trì. Mà trong lòng từng kịch liệt yêu hận, nhưng bất tri bất giác đã chậm rãi phai nhạt.

Sau này, vô luận vốn là Lý Tịch Trì tiếp tục cùng Trầm công tử mập mờ dây dưa, hay là chờ y đăng hoàng kết hôn với một nữ tử danh giá, cũng chẳng còn liên quan gì đến hắn.

Nhưng dù vậy, Yên Nhiễm không có cách nào không cảm thấy bi thương.

Hắn cũng không phải là ăn năn hối hận, chỉ là đột nhiên cảm thấy đau lòng. Đau lòng vì giờ phút này hải tử trong bụng hắn đang chịu đựng rét lạnh, một hải tử vĩnh viễn sẽ không được Lý Tịch Trì biết, được hắn ôm vào trong ngực che chở.

Cũng đang lúc này, bên tai hắn đột nhiên truyền đến một tiếng cười khê.

“Ha ha.”

Lên tiếng đúng là Trầm công tử. Hắn đánh giá Yên Nhiễm một thân rách nát, cảm thán nói: “Thời gian một năm có thể làm cho người trở nên lạnh nhạt như thế, thật khiến cho ta nghĩ không ra. Ta nguyên lai còn tưởng rằng Đạm Thai công tử sẽ không từ thủ đoạn ám sát Liên vương gia, không ngờ người lại cam tâm làm một người tập dịch nhỏ nhỏ.”

Hắn rõ ràng chỉ là hời hợt mà nói, nhưng lại giống như một cây đao bén nhọn mà đâm vào vết thương tưởng chừng như đã khép lại của Yên Nhiễm, thế nhưng người đang nhú mày lại là Lý Tịch Trì.

“Đủ rồi.” Y cơ hồ là lần đầu tiên không muốn nghe thấy thanh âm của Trầm Doanh Thu, “Chúng ta đi. Nơi này không có vũ cảnh mà xem.”

Nói xong, y liền một tay túm lấy cánh tay Trầm Doanh Thu, không phân bua dẫn hắn rời đi.

Song không chờ bọn y đi được vài bước, thân ảnh nhỏ gầy khoác áo tơi lay động một chút, phảng phất vì chứng minh cái gì mà nhẹ giọng trả lời: “Ta ở tại chỗ này... là bởi vì không muốn liên lụy đến tộc nhân”.

Cùng lúc nói ra những lời này, Yên Nhiễm lập tức hối hận.

Lấy tình cảnh hắn hôm nay, chẳng lẽ Lý Tịch Trì còn có thể lấy tính mạng tộc nhân Bách Nguyệt đến bắt buộc hắn đi vào khuôn khổ?

Này bất quá vốn chỉ là lấy cớ, vì ở tại chỗ này mà bịa đặt lí do lừa mình dối người.

Sự thật tàn khốc, chính mình rõ ràng, vô cùng rõ ràng, trong lòng lại như trước không cách nào khống chế mà lưu lại một vọng tưởng. Phảng phất giống như một trận cười nhạo thật to, dù làm thế nào cũng không biến mất.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía hiu quạnh lại ào ào tiếng mưa rơi.

Yến Nhiễm vô lực dựa vào trụ hành lang, giống như mới vừa rồi xúc động nói một câu ngu ngốc kia mà tổn hại của hắn hơn phân nửa khí lực.

Hắn vốn không trông cậy có thể đạt được bất cứ đáp lại gì, vì vậy chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn xoa xoa bụng mình, rồi bước đi trong cơn mưa.

Song lúc này Lý Tịch Trì phát ra thanh âm so với nước mưa còn lạnh hơn truyền tới.

“Trừ phi ngươi chết, nếu không đời này kiếp này đừng mơ tưởng bước ra khỏi vương phủ nửa bước.”

Yến Nhiễm nghe vậy, cả người chấn động. Mà Lý Tịch Trì không có dừng lại, nói xong câu đó liền tiếp tục bước đi, chỉ một lúc sau đã hoàn toàn biến mất trong màu xám ươn ướt của hơi nước.

Trên quần áo và giày, nước mưa như trước xối xả chảy xuôi. Yến Nhiễm chậm rãi đi ra hành lang, trong cơn mưa lạnh lẽo tựa như băng mà từ từ nhặt lấy tấm trường bào màu xanh nhạt trên mặt đất, gắt gao nắm ở trong tay, mặc kệ nước mưa vẫn chảy trên mặt.

5. Chương 5

Quét dọn hết đình viện rồi làm xong một đồng tạp vụ, đến lúc này Yến Nhiễm chậm rãi ngừng đầu, mưa đông đã dừng, thời gian một ngày thoáng chốc trôi qua.

Mùa đông đồ ăn trong nhà bếp nói chung tương đối thịnh soạn, ăn xong cơm tối, hắn cất trong người hai nắm cơm, lại vắt vẻo mà ôm một bình nước nóng, chậm rãi đi về chỗ ở trong hậu viện.

Gian phòng này nguyên là sài phòng, cho dù đóng cửa nhưng khí lạnh vẫn tung bay tứ phía. Bất quá Tiểu Thu trước mang chút rơm rạ trải trên mặt đất, cũng ngăn chặn mấy lỗ thủng rách gió lùa, cho nên trong phòng không còn lạnh lẽo như trước.

Trải qua cả một ngày lạnh lẽo, Yến Nhiễm cảm giác được nơi này hết sức ấm áp. Hắn thấp lên một ngọn đèn, tìm cái chậu đất rồi đổ nước vào, sau đó đặt ở trên giường, đem chăn mền cẩn thận mà kéo lại, phủ ở trên mặt.

Buổi tối mỗi ngày, hắn chính là dựa vào nửa chậu nước nóng này chống đỡ cái chăn ươn ướt cùng ban đêm rét lạnh.

Yến Nhiễm ngồi ở mép giường, hắn cởi đôi giày ướt đầm ra, đem rơm rạ lót ở bên trong. Sau đó cởi tất cùng quần dài, vắt khô nước, đồng thời đem hai chân xích lỏa chậm rãi ngâm vào trong nước nóng.

Đau đớn một chút rồi bắt đầu cảm thấy ấm áp, hắn thỏa mãn thở dài một hơi, không tự giác mà đem sự chú ý tập trung đến bụng.

Bụng mặc dù tương đối bằng phẳng, nhưng chỉ cần hơi chút dùng sức chạm đến, là có thể cảm thấy cứng cứng. Ở đó thai nhi đang thành hình, tối đa chỉ còn có một tháng nữa, Bách Nguyệt lại có thêm một tộc nhân nho nhỏ.

Nếu là đang ở sâu trong sa mạc cổ hương, hài tử này sẽ trở thành tôn tử của tộc trưởng, nó sẽ nhận được sự chăm sóc cùng giáo dục tốt nhất, hạnh phúc khỏe mạnh mà phát triển.

Nhưng là bây giờ đây?

Thân là nô bộc, phụ thân không có năng lực vì nó chuẩn bị cái gì, thậm chí phải len lén nuôi dưỡng nó, càng không dám tưởng tượng vạn nhất có ốm đau, nên làm như thế nào để che chở nó....

Nếu có thể, Yến Nhiễm thành tâm hy vọng có thể đánh đổi bất cứ thứ gì để hài tử có thể sống bình an. Song chính mình bây giờ, còn có cái gì đáng giá để mà trao đổi?

Nước trong chậu đã lạnh, Yến Nhiễm sờ dần mà dần nát lớp rơm rạ dưới chân. Bình tĩnh, khéo mắt thoáng thấy một tia sáng nhỏ lơ mơ.

Hắn lúc này mới nhớ kỹ cái áo trường bào kia bị mình len lén giấu ở trong đồng rơm rạ. Mặc dù ướt sũng nhưng vẫn hoa lệ chói mắt như vậy, cùng gian phòng nhỏ âm u này có vẻ không hợp chút nào.

Yến Nhiễm chậm rãi kéo cái trường bào ra, trải rộng trên mặt rơm rạ, sau đó cởi y phục đơn bạc chui vào trong chăn.

Sau một trận lạnh run cầm cập, hắn bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ bắt tay vào xử lí tấm trường bào, bởi vì Trầm Doanh Thu thuộc giới văn nhân, bởi vậy Lý Tịch Trì đặc biệt lệnh cho thợ may thành dáng áo tay dài rộng, trông rất khí khái. Hôm nay cũng đủ sửa làm ba, bốn bộ quần áo cho hài tử. Còn lại một ít vải vụn còn có thể làm thành miếng vá, khâu ở bên trong áo của mình, nhất định càng thêm dễ chịu.

Nghĩ như vậy, trong lòng hắn rốt cục cảm giác được có một ít an ủi. Hơn nữa thân thể từ từ ấm áp lên, liền lập tức tìm dao kéo kim chỉ khâu vá sửa sang lại.

Ước chừng qua thời gian một nén nhang, tấm áo bào trắng đã thuận lợi cắt xẻ thành vài phần. Lúc này chợt nghe có một tiếng bước chân đến gần.

Yến Nhiễm cẩn thận mà đem vài vóc giấu lại dưới giường trong lớp rơm rạ như trước, sau đó chỉ nghe thấy Tiểu Thu vỗ cánh cửa hô: “Không cần mở cửa đâu, ta mang cho ngươi một khẩu tín. Tổng quản nói mai tuyết sẽ rơi, bảo chúng ta không cần dậy sớm quét dọn. Chờ sau giờ Tỵ, đi khổ phòng lĩnh áo choàng tuyết và giày, tiếp tục công việc.”

Yến Nhiễm qua cánh cửa ngăn cách lên tiếng đáp lại, cũng không tránh được cảm giác kỳ quái. Nếu là tuyết rơi, theo lệ thường hẳn là càng cần gia tăng quét dọn mới đúng. Song không cần dậy sớm quả thật vốn là một chuyện tốt, trong phòng ít nhất so với bên ngoài ấm áp dễ chịu hơn nhiều.

Chỉ là tối nay nếu có nhiều tuyết, ngày mai trong đình viện nhất định đầy tuyết đọng, đến lúc đó cây đổ đường trơn, còn không biết hội loạn thành cái bộ dạng gì.

Suy nghĩ như vậy, trong lòng hắn không khỏi lo lắng, trước mắt bỗng thấy choáng váng. Hắn biết xảy ra cái gì, vội vàng cầm nắm cơm nuốt một cái. Đợi trong dạ dày có cảm giác no nê mới dần dần trở lại bình thường.

Trong bụng có hài tử giống như một gốc cây có tâm gửi, không khi nào không lấy dinh dưỡng từ cơ thể phụ thân. Bởi vậy khi hoài thai, Bách Nguyệt tộc nhân lúc nào cũng cảm thấy rất đói, nhưng Yến Nhiễm ngày thường ăn uống qua loa sơ sài, vốn sẽ không có bao nhiêu dinh dưỡng, chỉ dựa vào vài nắm cơm trắng, thật sự không có tác dụng gì hơn.

Choáng váng càng nhiều, Yến Nhiễm biết đã không thể tiếp tục thức đêm, vì vậy liền nằm xuống nghỉ ngơi, khó có được một đêm ngon giấc, ngủ thẳng đến hừng đông.

Buổi sáng hôm sau, Yến Nhiễm đứng dậy rửa mặt. Bộ quần áo đơn bạc trong đồng rơm rạ đã được hong khô một chút, hắn cầm đến mặc trên người.

Trong phòng không có cửa sổ, bởi vậy tận đến khi đẩy cửa ra, Yến Nhiễm mới phát hiện trước mắt đã trở thành một mảnh trắng xóa.

Thật nhiều tuyết.

Yến Nhiễm không phải đi tới Đại Diễm mới nhìn thấy tuyết, nhưng lại không thể nghĩ ngờ đây đúng là trận lớn nhất. Nhưng làm hắn ngạc nhiên chính là, tuyết đọng hai bên đường cũng đã được quét dọn, lộ ra mặt đất sạch sẽ.

Nhưng Tiểu Thu không phải nói đợi đến sau giờ Tỵ mới bắt đầu công việc sao?

Yến Nhiễm trong lòng nhanh chóng bất an, thậm chí hoài nghi có phải mình ngủ quá giờ hay không. Vì vậy đi tắt một đoạn đường, tìm được khổ phòng, muốn lĩnh áo choàng tuyết và giày.

Nhưng tới khổ phòng, quản gia lại hướng hắn lắc đầu.

“Tên của người không có trên danh sách của ta, hôm qua tổng quản tới đây nói người hôm nay đi cùng hấn tới nơi nào đó một chuyến.”

Yến Nhiễm trong lòng lại càng không yên, cũng mơ hồ cảm giác được chuyện này cùng chuyện hôm qua gặp Lý Tịch Trì có liên quan.

Đây là lần đầu tiên hấn đi tìm tổng quản, trong phủ đệ to như vậy tìm kiếm hồi lâu. Thật vất vả mới tìm được nơi ấy, lại đã đến giờ ăn cơm.

Tổng quản không có ở đây, nhưng lại cố ý để lại một tên nô tài. Xa xa thấy Yến Nhiễm, liền mang một bao quần áo đến.

“Đạm Thai Yến Nhiễm, bắt đầu từ hôm nay người chỉ cần quét dọn vệ sinh mấy phòng trong nội viện, hàng tháng tiền công một trăm. Còn có, đây là quần áo mùa đông cùng đồ dùng của người, cẩn thận nhận lấy đi.”

Vừa nói, tên nô tài vừa đưa đóng quần áo.

Yến Nhiễm lơ mơ tiếp nhận bao quần áo, mở ra nhìn thấy vài món, chất liệu và kiểu dáng so với hai bộ quần áo trước đây bị lấy đi cũng tốt hơn. Lại nhìn áo choàng màu đen, dĩ nhiên cũng làm bằng sợi bông, mặc dù kém hơn áo choàng của mình khi còn ở Bách Nguyệt, nhưng so với quần áo đơn bạc của mình hiện nay thì tốt hơn mấy lần.

Hấn cầm quần áo, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải biểu cảm gì. Lúc này tên nô tài lại nói với hấn: “Người chưa ăn cơm sao? Đúng lúc, ta dẫn người đi phòng ăn luôn.”

Vừa nói hấn vừa khóa cửa phòng lại, dẫn Yến Nhiễm đi về phía tây viện.

6. Chương 6

Thân vương phủ rất lớn, nô bộc được thuê mượn cũng bởi vì phân công bất đồng mà tồn tại cấp bậc. Một năm nay, Yến Nhiễm đảm nhận đều là công việc thấp hơn nô bộc, hôm nay thăng chức có thể quét dọn các phòng, tự nhiên xem như là một chuyện tốt.

Dẫn Yến Nhiễm đi là nô tài tên “Ngữ Đồng”, vốn là người thân tín bên tổng quản. Yến Nhiễm theo hấn thất hồi bát chuyển khắp các hành lang, rời khỏi hậu viên, đi ngang qua lương đình, khi mở cánh cửa Thùy Hoa ra, đột nhiên xộc vào mặt một làn hương thơm mát.

*Thất hồi bát chuyển: đi vòng vo, rẽ bên này bên kia.

*Lương đình: cái đình thường để hóng mát xem cảnh

Yến Nhiễm không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cây mai cổ thụ to lớn rậm rạp đứng đó, thấp thoáng che đi căn phòng màu trắng ngói xanh đằng sau.

Ngữ Đồng dẫn Yến Nhiễm đi vào, nhìn thấy mấy chiếc bàn bát tiên kê lại thành một, bên cạnh ngồi khoảng mười nam nữ thiếu niên tầm tuổi hấn, đó là nô bộc địa vị tương đối cao trong Thân Vương phủ.

*Bàn bát tiên: bàn hình vuông

Bọn họ bình thường phục vụ trong các phòng, không thiếu lúc được gặp chủ tử quý nhân, cho nên cử chỉ dung mạo, cũng tự nhiên phải được qua một phen tuyển chọn. Đám người lộ ra vẻ tuấn tú, xinh đẹp cùng linh hoạt, nét mặt so với những hỗn tạp dịch trước đây tốt hơn nhiều. Thấy Yến Nhiễm, đôi con người tựa song thủy ngân nhất loạt nhìn đến, khiến hấn rất không tự nhiên.

Ngữ Đồng coi như không thấy, đi vào trong phòng sắp đặt cho Yến Nhiễm và giải thích quy trình dùng bữa.

Yến Nhiễm quả thật đã đói bụng, hấn xới một chén cơm đầy, thấy bên cạnh nha hoàn mặc y phục màu hồng phấn có chỗ trống, vì vậy liền tới ngồi.

Ai ngờ còn chưa đặt người ngồi cho ổn, nha hoàn này lại lập tức đứng lên, đem tay áo hướng mặt che lại, đồng thời cúi đầu mà giấu cột một tiếng: “Trẻ con Tac-ta chuyên ăn thịt dê để trưởng thành, hèn gì có mùi thật khó ngửi.”

*Tac-ta: hay còn có cái tên khác là Thát Đát, một bộ lạc ở phía bắc Trung Quốc, bây giờ thuộc vùng Mông Cổ.

Thanh âm tuy nhỏ nhưng Yến Nhiễm lại nghe được rất rõ ràng, nhất thời cảm giác như một chậu nước lạnh dội thẳng vào mặt, lạnh lẽo đến thấu xương.

Hồi trước đều làm việc cùng hỗn tạp dịch, tuy thô lỗ nhưng chưa từng có ai kinh thường huyết thống của hắn. Hôm nay thay đổi nơi làm việc cao quý hơn, nhưng lại không ngờ gặp phải người xấu tính đánh đá như vậy.

Yến Nhiễm vốn đang ở tuổi đào lý niên hoa, là lúc dễ bị kích động. Hơn nữa, nha hoàn này chỉ bằng một câu nói đã đâm trúng nỗi đau trong lòng hắn, trong đầu nhất thời hồ đồ lẫn lộn, sao có thể cân nhắc suy xét đến hậu quả? Hai gò má đỏ bừng, trực tiếp dùng một chưởng đập mạnh lên mặt bàn.

*Đào lý niên hoa: thường để chỉ người con gái tuổi 20.

Hắn mặc dù thân thể suy yếu, nhưng dù sao cũng có chút công phu. Thế nên một chưởng này không chỉ chấn động toàn bộ chén đĩa trên bàn mà còn khiến chén cơm hắn vừa xới đầy văng xuống đất, vỡ tan nát.

Cả phòng thoáng chốc trở nên an tĩnh.

Đến lúc cơn giận dữ bị tiếng chén vỡ đánh tan, Yến Nhiễm mới thanh tỉnh lại. Một tay len lén ôm phần bụng đang âm ỉ đau, hắn thầm tự trách mình xúc động, không nên để ý đến chuyện vớ vẩn.

Mà nha hoàn này dường như có chút thế lực. Hôm nay thấy một tên tạp dịch dám trước mặt mình đập bàn dương oai, lập tức mảy liễu dựng lên.

*Mảy liễu: lông mày thanh mảnh như lá liễu, mảy liễu dựng lên ý nói là trừng mắt nhún mày.

Song nàng chưa phát cáu, một thanh âm trầm ổn đã vang lên khuyên nhủ:

“Hương Duyên, người đừng bắt nạt hắn.”

Yến Nhiễm quay đầu lại, nhìn thấy một nam nhân cao lớn đứng ở cửa. Hắn cũng mặc một bộ trường bào màu xanh, nhưng toàn thân lại tản ra một luồng khí chất nhã nhặn.

Thấy rõ ràng người đến, nha hoàn Hương Duyên lập tức sáng giọng: “Trường Cát đại ca, người cư nhiên cũng giúp cái tên Tac-ta này? Người cũng biết hắn từng khiến Vương gia làm trò cười cho thiên hạ mà. Bên ngoài mọi người đều coi bọn Tác-ta từ sa mạc tới như nô lệ. Chúng ta nơi này lại cho hắn ăn no mặc ấm, làm cho hắn cùng chúng ta ngang vai ngang vế, chuyện này thật sự là...”

Nàng còn chưa dứt lời, nam nhân liền thở dài nói: “Bách Nguyệt bắt quá chỉ là cách quá xa Vương phủ thôi. Nếu Hàn Châu nơi người tới cách nơi này xa hơn, chúng ta chẳng phải đã cười người là Tac-ta, Man nhân? Huống chi bản thân ta cảm giác được Yến Nhiễm không có thiên khí. Còn Hồ phi mà Đường kim hoàng thượng mới ân sủng, nghe nói thân thể phát ra một mùi hương rất thơm.

*Man: dân tộc ở phía Nam Trung Quốc xưa.

Nói tới đây, hắn lại cố ý cười nói: “Bắt quá theo ta thấy, coi như là vị Hồ phi kia là “hình hương”, chỉ sợ cũng không sánh được với Hương Duyên muội muội xứng danh “viện hương” của chúng ta.

* Hình hương: mùi hương thơm lan tỏa.

* Viện hương: người con gái xinh đẹp.

Hắn một phen mềm giọng lấy lòng làm Hương Duyên hết sức vừa ý, chỉ là nét mặt như trước vẫn hờn giận nói: “Yến Nhiễm, Yến Nhiễm, vừa mới diện kiến đã gọi thân thiết như vậy. Nếu ở chỗ này mấy ngày, còn không nhận nhau là kẻ huynh đệ rồi!”

*Khế huynh đệ: thường lúc đầu là kết bá huynh đệ, sau biến thành quan hệ đồng tính luyến ái, nói cách khác, là chỉ hai người đồng tính luyến ái yêu nhau nhưng giả danh là kết nghĩa huynh đệ để che dấu miệng lưỡi thế gian.

Nàng vừa nói, các nha hoàn nô tài đằng sau liền âm thầm le lưỡi làm mặt quỷ. Yến Nhiễm mặc dù không biết “khế huynh đệ” có ý tứ gì, nhưng cũng rõ ràng đây là một câu chế nhạo, càng nhìn ra được Hương Duyên đối với thanh y nam tử có hảo cảm.

Lúc này nô tài tên Ngử Đồng vừa đưa Yến Nhiễm tới cũng ra mặt khuyên giải, trận phong ba mới miễn cưỡng xem như đã qua. Thanh y nam tử tự mình đi xới hai chén cơm, ngồi xuống đối diện rồi để trước mặt Yến Nhiễm một chén.

“Xế chiều còn phân công công việc cho người, bây giờ ăn nhiều một chút đi.”

Yến Nhiễm lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, hẳn cảm thấy nam nhân nhả nhặn trước mặt cũng không có ác ý. Nhưng bây giờ, sức phán đoán của chính mình cũng trở nên không hề đáng tin —— nếu không nắm đó trên sa mạc, hẳn cũng không dễ dàng mà yêu một kẻ lãnh khốc vô tình như Lý Tịch Trì.

Suy nghĩ đến đây, một tia hảo cảm trong lòng Yến Nhiễm lập tức phai nhạt. Hắn chỉ cầm lấy chén cơm, nói một tiếng “Cám ơn”. Ai ngờ thanh y nam tử lại chủ động cùng hắn bắt chuyện.

Nam nhân tự xưng tên là Trịnh Trường Cát, vốn là con của tổng quản Thân Vương phủ. Dựa theo luật lệ Đại Diêm, hẳn không bị coi như nô bộc trong Thân Vương phủ, nguyên lai hẳn hứng thú với thuật tính toán, ngày thường vẫn giúp phòng sổ sách kiểm soát thu chi ngân lượng.

Tuy là “quan thất phẩm trong phủ tể tướng”, nhưng Trịnh tổng quản càng muốn con mình khảo được một công danh. Nhưng Trịnh Trường Cát là một người không nóng không lạnh. Mất thấy đã hai mươi bốn tuổi, vậy mà thành danh thành gia bốn chữ này như lọt vào trong sương mù.

*Thành danh thành gia: ý nói lập công danh và lập gia thất.

Yến Nhiễm bị Lý Tịch Trì bắt đến vương phủ đã hơn một năm, cũng rất ít người biết hắn cùng với Thân Vương gia từng có quan hệ xác thật.

Trong mắt người ngoài chỉ biết hắn là con tin của tộc Bách Nguyệt, trước kia ở trong phòng tạp dịch, cũng có người vô tâm hỏi ra một ít vấn đề xấu hổ. Mà Trịnh Trường Cát dường như hiểu được điều gì, bởi vậy chỉ giới thiệu lai lịch chính mình, đối với thân thể Yến Nhiễm không có nửa điểm tò mò dò hỏi.

Yến Nhiễm mặc dù cảm tạ hắn chăm sóc, cũng cảm giác được hắn không hề giống với các nô bộc khác, nhưng Yến Nhiễm vẫn âm thầm mà cảnh giác. Vì vậy vội vã ăn xong bữa rồi yên lặng thu dọn bát đĩa, vừa lúc Ngử Đồng tới dẫn hắn đi nhận việc.

Ra khỏi phòng ăn, hai người đi rất xa về hướng đông, xuyên qua hòn non bộ cùng một cây cầu nhỏ, cuối cùng đi tới một tòa nhà sơn đỏ tươi ở trong viện.

Ngử Đồng dừng chân, chỉ vào năm gian phòng ở đây rồi quay đầu lại nói với Yến Nhiễm: “Mộng Bút Hiên, vốn là thư phòng của Vương gia chúng ta. Hai bên trưng bày thư họa và là nơi tiếp khách. Từ hôm nay, người phụ trách quét dọn Mộng Bút Hiên và năm gian nhà bên trong, từ trên xuống dưới, không được phép bỏ quên một góc nhỏ nào. Người rõ ràng chưa?”

Yến Nhiễm quay đầu nhìn hoàn cảnh bốn phía một chút, sau đó yên lặng gật đầu.

Ngử Đồng lấy ra một chuỗi chìa khóa cho hắn, lại hỏi: “Thói quen của Vương gia, người biết bao nhiêu?”

Yến Nhiễm sửng sốt, trong lòng không tự giác hồi tưởng lại. Nhưng lại chỉ nhớ rõ đoạn thời gian trên sa mạc kia, Lý Tịch Trì mang trong lòng mưu tính nên mọi chuyện đều chiều chuộng, có vẻ cực kỳ ôn nhu thuận theo. Mà chính mình thì mê man chìm đắm trong tình yêu, ngay cả trắng đen tốt xấu cũng chẳng rõ, sao còn có thể biết được điều gì khác?

Nghĩ như vậy, trong lòng nổi lên một trận đau đớn, chỉ là cố kìm nén mới không biểu hiện ra ngoài, hắn tận lực thần nhiên mà lắc đầu.

Vì vậy Ngũ Đồng liền nói: “Liên Vương gia vốn là con thứ tư của thái thượng hoàng, cùng một mẹ với đương kim Thánh thượng, bởi vậy rất được ân sủng. Vương gia chưa lấy vợ, chỉ có thị thiếp, cũng ở xa nơi này. Người trông coi thư phòng, cũng không gặp phải cái gì phiền toái. Chỉ cần nhớ kỹ, Vương gia mỗi ngày gần trưa và sắp tối sẽ đến thư phòng, có thiếp thân người hầu đi theo. Người cần tránh đi, bởi vậy chỉ được thu dọn quét tước lúc xế chiều. Còn có vị Trầm công tử kia, mặc dù không phải người trong Vương phủ nhưng so với người nào cũng cao quý. Nếu tới thư phòng, người phải cẩn thận hầu hạ, không được có một chút chậm trễ nào.”

Vừa nói, vừa từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy. Bên trên viết kín đặc những chữ nhỏ như đầu ruồi, đều là những việc cần chú ý, cùng nơi cất giữ dụng cụ quét dọn.

7. Chương 7

Yến Nhiễm nghe xong liền cúi đầu suy nghĩ, nhưng không đưa tay tiếp nhận tờ giấy, mà lắc đầu nói: “Ta mặc dù nói được tiếng Đại Diêm, nhưng lại không biết mấy chữ, làm phiền người rồi.”

Ngũ Đồng trừng to mắt nhìn Yến Nhiễm, tựa hồ rất muốn oán giận. Cuối cùng hấn đành nhịn xuống, dùng gần nửa canh giờ giảng giải cho Yến Nhiễm nghe.

May mà Yến Nhiễm trí nhớ tốt, chỉ nói một lần liền nhớ kỹ. Ngũ Đồng đi rồi, Yến Nhiễm liền mở cánh cửa Mộng Bút Hiên ra, phả vào mặt là mùi gỗ trầm hương thơm ngát.

Đúng là một gian phòng lớn. Phía đông ngăn cách bởi một tấm rèm tơ tằm màu xanh ngọc bích. Phía tây tường sơn màu trắng có kê một cái giá sách bằng gỗ trầm hương cùng một cái tủ lớn. Trên đó đều bày ngay ngắn các loại thư cùng đồ cổ trân quý.

*Thư: sách vở ngày xưa.

Yến Nhiễm tìm được nơi cất dụng cụ quét dọn, sau đó đi tới hậu viện xách nước tới. Dem khăn lau tắm ướt, hấn bắt đầu dựa theo trình tự lời nói của Ngũ Đồng mà lau dọn.

Có lẽ bởi vì hàng ngày đều quét dọn, trên cái giá kỳ thật cũng ít bụi bẩn, cho nên cũng không tốn nhiều công sức. Đến khi giá sách thứ nhất sắp xếp và quét dọn xong, Yến Nhiễm ngẩng đầu, lơ đãng thoáng thấy trên tường phía đông có thứ gì đó sáng loáng.

Hấn ngẩn người, lập tức nhận ra, đó chính là bội kiếm mà Lý Tịch Trì tặng cho hấn trên sa mạc đêm đó.

Ngày đó hấn từ tay Lý Tịch Trì tiếp nhận thanh kiếm này, vẫn đeo bên người. Nhưng sau khi bị mê man, thanh kiếm cũng không còn thấy bóng dáng.

Yến Nhiễm vẫn tưởng rằng kiếm đã bị thất lạc trong sa mạc, không biết rằng sớm đã bị Lý Tịch Trì cầm về. Nói cái gì trao đổi tín vật, ngay cả điều ấy cũng nằm trong âm mưu...

Khăn lau trên tay có chút run rẩy, nhưng Yến Nhiễm luôn nhắc nhở chính mình không thể xúc động.

Hấn dẫm chân lên ghế, ngẩng đầu lau chùi con rồng điêu khắc tinh xảo trên vỏ kiếm. Từng có rất nhiều đêm, hấn nương nhờ ánh trăng sa mạc cẩn thận vuốt ve từng đường khắc tinh xảo này, thậm chí len lén khề hôn lên đầu con rồng màu vàng. Song sau một năm xa cách, lần nữa gặp lại, hấn lại thành kẻ chỉ có thể quét dọn thanh kiếm này mà thôi.

Trong lòng tư vị hỗn tạp, trong đầu Yến Nhiễm phảng phất xuất hiện vài thứ.

Gỗ Khê Xích, trường bào xanh nhạt... dù rằng bị vứt bỏ ở trong sân cũng không ai dám nhặt. Đó là bởi vì vô luận bị người nào nhặt đi, chủ nhân chân chính của chúng cũng vĩnh viễn chỉ có một là Trầm Doanh Thu. Bởi vì khi Lý Tịch Trì thành ý thật tình tặng đi đồ vật gì, mặc dù tổn hại hay phá hủy, cũng tuyệt không cho phép thất lạc vào tay người khác.

Nguyên lai đối với mình, Lý Tịch Trì chưa bao giờ thật tình tặng bất cứ thứ gì.

Đờ đẫn mà lau hết, Yến Nhiễm chậm rãi bò xuống ghế.

Bụng có chút co rút đau đớn, hần nhẹ nhàng trấn an xao động của hài tử. Sau đó chậm rãi đem ánh mắt dời về phía khác.

Lý Tịch Trì xem ra hình như ngày ngày đều đến thư phòng. Bởi vì trên chiếc bàn dài chất đầy thư tịch cùng giấy tờ, nghiên mực trên bàn còn chưa khô.

Ngữ Đồng nói qua, giấy tờ Liên Vương gia dùng qua, hễ là hữu dụng, chính hần đã giữ lại. Mà giấy tờ hỗn tạp vứt ở trên bàn này, nhất định phải nổi lửa thiêu hủy. Yến Nhiễm cũng không hiểu lý do tại sao, chỉ là nghĩ đến dù sao cũng phải thiêu hủy, chi bằng cầm về nhóm lửa sưởi ấm, cũng không uổng phí.

Nghĩ như vậy, hần liền vội vàng thu thập một chồng, cẩn thận giấu vào trong lòng, nhưng không ngờ dưới đồng giấy lại có một cái bình đồng Lục Tùng Thạch

Lục Tùng Thạch vốn là thánh thạch của Bách Nguyệt, chiếc bình này hình dáng quen thuộc, cũng pha chút phong tình của sa mạc. Yến Nhiễm xác định chính là Lý Tịch Trì từ Bách Nguyệt mang về.

Bốn phía rất an tĩnh, không giống như có người sẽ tới. Vì vậy Yến Nhiễm buông khăn lau xuống, hần cầm lấy chiếc bình nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn trên bình có khắc văn tự của bản tộc, tựa như gặp được một vị cố nhân. Cũng không biết nắp bình có chút lỏng, hần vừa loay hoay một lúc liền tuột ra rồi rơi trên mặt đất, từ trong bình tỏa ra một mùi hương rượu thơm mát.

— Mùi này, đúng là một năm trước, Lý Tịch Trì đòi hần một bình rượu nổi tiếng của Bách Nguyệt tộc.

Dùng cây Tiên Nhân Chưởng ử ra rượu, mang theo một chút đắng chát, Lý Tịch Trì yêu thích loại mùi này. Vì vậy bọn hần thường xuyên mang theo vỏ rượu giục ngựa vào sâu trong sa mạc, nằm giữa cái màu vàng vô biên vô ngần của cát sa mạc.

Sau khi uống rượu, hết thấy đều trở nên mờ lung, mà cảm giác lúc tỉnh lại, Yến Nhiễm luôn đang nằm ngựa trên lưng ngựa trên đường trở về. Nghe bên tai vang tiếng chuông hòa cùng tiếng gió, nhìn thấy trời xanh, cùng với kẻ đi ở phía trước – nam nhân đang thay hần dẫn ngựa.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời, Đạm Thai Yến Nhiễm yêu say đắm, cũng là vết sẹo đầu tiên trong lòng hần.

Rượu trong bình tựa hồ đã hết nhãn, nhưng Yến Nhiễm vẫn cầm lên, đổ vào miệng. Còn sót lại vài giọt rượu mang theo mùi hương thơm ngát rơi xuống, hần chậm rãi nhấp vào miệng.

Có mùi của Hồ Di, mặt trời lặn rất tròn, cát vàng, cây hồ dương khô màu trắng, duy có cây Tiên Nhân Chưởng màu xanh khoát lớp gai nhọn có thể đã thương người — giống như vài giọt rượu ngon này, uống cạn mới thấy độc.

Yến Nhiễm lại quên mất trong bụng mình còn có một tiểu quỷ ngang ngạnh.

Không biết là thai nhi bị mùi rượu tác động, hoặc là nó trời sinh đã nhận thức được khí tức sa mạc, chỉ nháy mắt sau, bụng hần đột nhiên co rút.

Đây là một loại thống khổ trước đây hần chưa từng cảm nhận qua, mặc dù không phải là dấu hiệu báo trước hài tử sắp ra đời, nhưng cũng đủ để làm hần đau đến cuộn mình, mồ hôi tuôn ra đầm đìa.

Yến Nhiễm hoảng hốt nhớ lại: hài tử do Bách Nguyệt nam nhân sinh trời sinh có linh tính, có thể thông qua cơ thể phụ thân nhận thức bên ngoài. Trước kia chính mình vẫn tận lực kiềm chế bị thương, cố gắng làm cho tâm tình bình tĩnh. Song sáng nay nhìn vật sinh tình, sợ là đã bị hài tử nhìn thấu tâm sự, biết chính mình đã phải rời xa cố hương ngàn dặm, biết chưa sinh ra đã bị phụ vương mình bỏ rơi...

Yến Nhiễm cắn răng, dọc theo cạnh bàn chậm rãi ngồi xuống dưới đất. Hần thử trấn an sinh mệnh trong bụng, một lần nữa cam đoan dù chỉ có một mình cũng sẽ chăm sóc bảo vệ nó thật tốt. Nhưng hài tử tựa hồ cũng biết hần không có bất cứ năng lực gì bảo vệ chính mình, vì vậy như trước xao động bất an, thậm chí bắt đầu quấy đạp trong cơ thể Yến Nhiễm.

Đó là một loại đau đớn cơ hồ như bị xé nát, lan truyền đến từng kinh mạch trong người, tựa như một con dao cùn ngang ngạnh miên cưỡng mở ra một lỗ hổng.

Yến Nhiễm gian nan thở hổn hển, bám trụ vào cạnh bàn muốn đứng lên, nhưng lại chỉ kéo rơi rất nhiều giấy tờ cùng thư tịch, khiến cho trên mặt đất bày ra một đồng hỗn độn.

Nếu không kịp thời tìm kiếm trợ giúp, ngay cả hắn cũng không biết hậu quả sẽ biến thành như thế nào đây...

Nhưng rất nhanh, thống khổ xâm chiếm tất cả cảm giác của hắn, làm cho hắn không thể phát hiện cửa phòng phía sau kêu “Cạch” một tiếng rồi bị đẩy ra. Từ bên ngoài một bóng dáng màu đen đi vào.

8. Chương 8

Đem Yến Nhiễm điều vào nội viện làm việc, quả thật là việc Lý Tịch Trì tối hôm qua mới quyết định.

Trong đó cũng chẳng có nguyên do gì đáng nói tí mĩ. Chỉ là ban ngày hắn thấy Yến Nhiễm đứng ở trong mưa, mồ mướt thê lương, đột nhiên nhớ tới hắn xuất thân từ sa mạc, chỉ sợ không thích ứng được khí hậu lạnh ướt nơi đây, nhưng lại bất tri bất giác phải chịu đựng một năm, trong lòng cảm thấy như đang vướng mắc cái gì.

Bỗng nhiên tới buổi tối, tên nô tài nói tuyết sắp rơi, Lý Tịch Trì mới nhớ tới chuyện gỗ Khê Xích, rốt cục không nhin được kêu tổng quản, nhưng lại chỉ tùy tiện nói là an bài một công việc trong nội viện cho Yến Nhiễm.

Mà thẳng đến sau giờ Ngọ hôm nay nghe thấy Ngũ Đồng đến phục mệnh, hắn mới biết được Yến Nhiễm được an bài vào thư phòng của mình.

Sau đó, tựa hồ không có lý do gì, từ trước đến nay Lý Tịch Trì hầu như không bao giờ tới thư phòng sau giờ Ngọ, lại một mình hướng Mộng Bút Hiên cất bước.

Theo suy nghĩ của hắn, nguyên là muốn thông qua một năm khổ dịch này, đem tính cách quật cường của Yến Nhiễm xóa bỏ sạch. Ngay cả về hoạt bát lanh lợi tựa như ánh sáng rực rỡ trong sa mạc cũng đã không còn, như vậy ít nhất cũng xứng với thân phận tù binh của hắn.

Rất nhiều lần, Lý Tịch Trì được mời vào hoàng cung tham gia tiệc rượu, nhìn thấy các mỹ nhân muôn màu muôn vẻ bị bắt đến từ dị quốc, không ngoại lệ đều là thấp mi thuận mắt. Ngay cả vị Hồ phi được xưng khuynh quốc khuynh thành, bị Đại Diêm thiết kỵ mang đến kinh thành ngày thứ hai cũng đã cam tâm tình nguyện mà bám vào đương triều thiên tử trước mặt.

Việc này không khỏi làm Lý Tịch Trì liên tưởng tới thiếu niên sa mạc to gan lớn mật kia, dám ngang nhiên trái lại mệnh lệnh của chủ nhân. Nếu là trong cung điện, sớm đã mắc trọng tội mà chết cả vạn lần.

Cho nên, y đánh Yến Nhiễm một chưởng, cũng biến hắn thành nô bộc, vốn đã là phá lệ khai ân. Vậy mà hôm qua thấy bộ dáng Yến Nhiễm đứng trong mưa im lặng, đã có sai biệt rất lớn so với lúc mới vào phủ, trong lòng liền mơ hồ có chút động tâm. Cảm giác dường như có thể kiểm nghiệm được một chút thành quả “điều giáo” một năm nay.

Lý Tịch Trì trong lòng suy tư lung tung, đại môn Mộng Bút Hiên đã gần ngay trước mắt. Cánh cửa không khóa, Yến Nhiễm xem ra đang ở bên trong quét dọn. Lý Tịch Trì thở mạnh một hơi, như trước lộ ra vẻ mặt âm trầm lãnh khốc.

Song cửa vừa bị đẩy ra, y đã thấy Yến Nhiễm cuộn mình thành một cục nằm trên mặt đất rên rỉ, dường như bắt ngờ phát bệnh nặng, sắc mặt trắng bệch, yếu ớt.

Trong lòng đột nhiên lo lắng sợ hãi, Lý Tịch Trì chỉ biết gấp gấp bước tới bên người Yến Nhiễm, đỡ lấy bờ vai của hắn, muốn hỏi hắn đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Yến Nhiễm đã đau đến đầu vầng mắt hoa. Ngay cả ý thức cũng bắt đầu có chút mơ hồ, hắn chỉ lơ mơ cảm giác được trên vai có một bàn tay, tình thế cấp bách làm hắn trở tay bất lấy ống tay áo người nọ.

Người nọ tựa hồ cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, nhưng lại dứt khoát một tay ôm hắn lên, đi nhanh về nơi nào đó.

Nói cũng kỳ quái, ngay lúc người nọ ôm mình lên từ mặt đất, Yến Nhiễm đột nhiên cảm giác được đau đớn bắt đầu giảm bớt.

Cùng lúc đó, hần phát giác thân thể mình được nhẹ nhàng đặt vào một chiếc giường mềm mại, sau đó có một bàn tay phủ lên trên bụng.

Kỳ tích xuất hiện, đau đớn như bị xé rách nhất thời biến mất, hài tử dưới bàn tay ấm áp kia dĩ nhiên lại dần an tĩnh lại.

Giống như thiêu thân hướng tới ánh sáng, Yến Nhiễm trong lúc ý thức mơ hồ cũng không tự chủ được mà dựa sát vào người nọ.

Mặc dù vẫn không biết đến tột cùng chuyện gì đang diễn ra, nhưng thấy động tác Yến Nhiễm, Lý Tịch Trì liền phỏng đoán bụng hần có thể đang rất đau, thế nên mới cuộn tròn thân thể lại.

Vì vậy y liền thử thăm dò mà sờ bụng Yến Nhiễm, lại không nghĩ rằng chính mình chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên một cái, khối thân thể mỏng manh kia liền lập tức trầm tĩnh lại.

Yến Nhiễm rất ngoan ngoãn, cư nhiên an ổn mà mặc y ôm, thậm chí lại còn chủ động hướng gần tới bên người y mà dựa vào.

Lý Tịch Trì trong lòng thầm giật mình, cho dù hần từng hy vọng Yến Nhiễm có thể đối với mình ôn nhu thuận, nhưng lại không ngờ tới chuyện có thể thuận lợi tiến triển như thế.

Mặc dù trí nhớ đã trở nên mờ nhạt nhưng người trong lòng so với một năm trước nhẹ hơn rất nhiều. Mà thân thể chỉ mặc y phục đơn bạc cư nhiên còn có thể sờ thấy xương sườn nhấp nhô.

Hai hàng lông mày Lý Tịch Trì một lần nữa nhăn lại.

Nếu là Yến Nhiễm ngay từ đầu có thể giống như các tù binh khác ôn thuận, như vậy mình tuyệt đối sẽ không để hần chịu đựng loại thống khổ này. Hồ phi bị Hoàng đế cầm giữ có thứ gì, Yến Nhiễm cũng có thể có được thứ đó, thậm chí nhiều hơn, tốt hơn. Hần sẽ là tù binh hạnh phúc nhất Đại Diễm Vương triều, chỉ cần đêm hôm đó, hần nguyện ý vì mình hiến một vũ khúc, không phải quật cường mà xé rách quần áo.

Bộ phục sức nọ cũng không phải quần áo phụ nữ bình thường, mà là chiến lợi phẩm đến từ một tiểu quốc. Là trang phục hoàng tộc vừa mới đoạt được sau khi chiến tranh kết thúc.

Hồ Di chư quốc cùng Đại Diễm tập tục khác xa nhau. Y trang nam nữ khá giống nhau như chiều dài rộng thân áo hay độ hẹp tay áo. Cho nên Lý Tịch Trì khi đó cũng không lưu ý tới quần áo đó là của nam hay nữ, chỉ là cảm giác được mỹ lệ mới lạ, liền xin hoàng huynh mang về.

Hần kỳ thật chỉ cảm thấy màu xanh biếc như bảo thạch này cùng đôi mắt Yến Nhiễm cực kỳ xứng đôi. Cho đến sau khi biết rõ ngọn nguồn rồi, hần cũng không giải thích với Yến Nhiễm.

Mà muốn hần nhân nhượng, chỉ một người Trầm Doanh Thu là đủ rồi. Yến Nhiễm bất quá chỉ là tù binh với hai bàn tay trắng, dù sao trốn không thoát khỏi lòng bàn tay mình, không cần dụng tâm đồ dành cùng che chở, như lúc đầu chỉ có thể ở lại bên cạnh mình.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng người trong lòng giờ phút này thống khổ như thế khiến Lý Tịch Trì không cách nào bỏ mặc được. Đợi đến lúc sắc mặt Yến Nhiễm thoáng dịu đi một chút, y rất cục nớ tới hần là nên đi gọi đại phu đến chẩn đoán một phen.

Song hần chỉ mới đưa tay từ trên người Yến Nhiễm rời đi, thân thể gầy yếu mà nhợt nhạt này đã bất an mở to hai mắt.

Sau khi xác định kẻ bên người chính là Lý Tịch Trì, Yến Nhiễm lập tức cảnh giác ngồi dậy, mà tâm trí cũng nhất thời rõ ràng đau đớn vừa rồi sở dĩ biến mất cũng là có nguyên nhân.

Thì ra hài tử cảm thấy phụ vương chưa từng gặp mặt đã tới, lúc này mới ngoan ngoãn mà an tĩnh lại.

Yến Nhiễm chậm rãi đưa tay đặt tại nơi hài tử, thở dài một hơi.

Chính mình chịu sự hành hạ gần một năm mang thai, cần cần dục dục mà bảo hộ nó không để điều gì tổn thương, lại còn bởi vì ý tốt giấu diếm nó mà bị hành hạ chết đi sống lại. Nhưng cái tên phụ vương không biết sự tồn tại của hài tử, lại thành thân nhân chính thức trong lòng của tên không biết tốt xấu này...

Thật không hổ là con của Lý Tịch Trì, chỉ sợ trưởng thành cũng là một kẻ ma tinh.

Lòng hần cảm thấy buồn bã, đột nhiên cầm bị Lý Tịch Trì bóp chặt, hỏi: “Người làm sao vậy?”

9. Chương 9

“Ta...”

Yến Nhiễm mở miệng, nhưng lại ý thức được không thể nói với hần sự thực, vì vậy cứng rắn đem thanh âm nuốt lại, chỉ là ngắn gọn đáp: “Là ta ăn linh tinh hại bụng.”

“Không phải.”

Lý Tịch Trì phủ định hần hoàn toàn, “Nếu là ăn linh tinh hại bụng, vì sao ta chạm vào bụng của người một cái, người liền không hề tiếp tục kêu lên đau đớn nữa?”

Yến Nhiễm nhất thời che miệng không nói gì, sắc mặt tái nhợt lúc này đột nhiên xuất hiện một tia đỏ ửng.

Một năm nay, hần mặc dù gầy đi rất nhiều, thần sắc cũng có vẻ tiêu tụy. Nhưng hình dáng thanh tú như trước không giảm, thậm chí bởi vì ốm đau mà càng tăng thêm một tia khí chất đặc biệt.

Giờ phút này trong cái vẻ tái nhợt gần như trong suốt kia, đột nhiên thêm vào một tia ửng đỏ sinh động, đó là một loại tươi sáng đối lập mê người. Trong khoảng khắc, con người Lý Tịch Trì nhất thời đui mù.

Song y dù sao còn nhớ rõ hần vừa rồi mới làm cho người ta sợ hãi một màn, vì vậy sắc mặt vẫn âm trầm như trước, nâng Yến Nhiễm đứng lên lăm bầm tự nhủ: “Ta đi tìm đại phu.”

Vừa nghe hần nói như vậy, Yến Nhiễm lập tức khẩn trương.

Đại phu chỉ cần bắt mạch sẽ biết hết thấy, khi đó cũng không biết Lý Tịch Trì phản ứng thế nào đây.

“Không cần.” Vì vậy hần vội vàng lên tiếng khuyên can, hơn nữa xoay người ngồi xuống giường.

“Ta thật sự không có việc gì.” Hần cường điệu lần nữa.

Hài tử thật sự đã không còn náo loạn, ngay tại lần đầu tiên cùng phụ vương tiếp xúc gần gũi.

Lý Tịch Trì hồ nghi nhìn hành động linh hoạt của Yến Nhiễm, trầm mặc trong chốc lát.

“Chẳng lẽ...” Về mặt y đột nhiên xuất hiện một loại biểu tình ám muội: “Mới vừa rồi là người giả bộ cho ta xem?”

Yến Nhiễm bị lối suy nghĩ quái dị của y dọa lại càng hoảng sợ, không tự giác mà mở to hai mắt nhìn, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Mà Lý Tịch Trì không có kiên nhẫn chờ hần giải thích, liền trực tiếp một phát kéo cánh tay Yến Nhiễm lại.

“Chính người khơi hỏa, lẽ ra đã phải dốc lòng chuẩn bị dập rồi chứ?”

Vừa nói, Lý Tịch Trì vừa dùng sức, Yến Nhiễm bất ngờ không kịp phòng bị, thoáng cái bị hần kéo vào trong lòng, ngã ngửa người nằm về phía sau.

Lúc này, hần mới chú ý tới bản thân đã bị ôm vào trong phòng, đặt lên chiếc giường màu ngọc bích. Mà Lý Tịch Trì giương hai cánh tay lên, kéo chiếc màn hai bên rủ xuống hoàn toàn che khuất chiếc giường.

Thật sự đã lâu lắm rồi không trải qua loại sự tình đó, cho đến giây phút này, Yến Nhiễm mới giật mình phản ứng lại.

Ban ngày ban mặt, Lý Tịch Trì cư nhiên bắt hần thị tẩm!

Nhưng mà, trước hết bỏ qua một bên chính mình không muốn cùng Lý Tịch Trì có quan hệ gần gũi, hơn nữa cũng vì suy nghĩ cho hài tử, chuyện tình kế tiếp tuyệt đối không nên phát sinh!

“Không được! ! !”

Trong tình thế cấp bách, Yến Nhiễm cũng bất chấp suy nghĩ lấy cớ gì từ chối, trực tiếp ngăn chặn bàn tay Lý Tịch Trì đang duỗi tới, gập người đứng dậy hướng vào trong giường thối lui. Nhưng động tác Lý Tịch Trì so với hắn vẫn nhanh hơn, không cần tốn nhiều sức đã tóm hắn trở lại bên người.

Yến Nhiễm mặc dù đã được lĩnh hàn y, nhưng còn chưa có cơ hội thay. Bởi vậy trên người vẫn chỉ là mấy tầng y phục đơn bạc. Xem trong mắt Lý Tịch Trì hôm nay, đó chính là dễ dàng xé bỏ.

“Loại quần áo này, không cần phải mặc nữa.”

Y hừ lạnh, lập tức nghe thấy một tiếng “Roạt”. Lý Tịch Trì chỉ nhẹ nhàng xé một cái, tấm áo bên ngoài liền bị xé rách.

Vạt áo Yến Nhiễm vừa buông lỏng, lập tức có một tập giấy dày rơi xuống.

Lý Tịch Trì sững sốt, thuận tay kéo đến xem, đúng là của mình đem qua tiện tay viết nguệch ngoạc gì đó. Bên trên toàn bộ đều là những chữ vớ vẩn mình viết khi tâm tư suy nghĩ hỗn loạn, hôm nay ngay cả chính mình nhìn cũng có cảm giác kinh ngạc.

Song cái loại hồ ngôn loạn ngữ này lại bị Yến Nhiễm len lén thu vào trong lòng, chẳng lẽ hắn đọc ra cái gì mà ngay cả chính mình cũng không thấy được?

Tâm tình đột nhiên trở nên phức tạp, Lý Tịch Trì cầm lấy tập giấy đưa đến trước mặt Yến Nhiễm, thấp giọng hỏi hắn: “Tại sao ngươi muốn mang thứ này đi?”

Trong nháy mắt lúc tập giấy rơi xuống, Yến Nhiễm lập tức nhớ tới chuyện gỗ Khê Xích, trong lòng nhất thời khấn thưng.

Ngày ấy chuyện đốt cháy gỗ Khê Xích cùng lý do trộm giấy vốn là giống nhau. Lần đầu tiên trừng phạt mình chính là phải hứng chịu rét lạnh vô cùng, mà lúc này đây xem như tái phạm đi? Chỉ sợ phải nhận lấy hình phạt nghiêm khắc hơn.

Nghĩ như vậy, môi Yến Nhiễm mấp máy mấy cái song cuối cùng cũng không thể phun ra được nửa chữ.

Hắn không biết chính mình phải giải thích như thế nào mới có thể tránh được trừng phạt. Chỉ sợ Lý Tịch Trì giận dữ phạt hắn đòn roi, như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới hài tử.

Mới vừa rồi đau đớn như vẫn còn hiện lên trước mắt, Yến Nhiễm không dám tiếp tục ngẫm nghĩ. Nhưng hắn lại vạn lần không ngờ tới, Lý Tịch Trì không có ý định tiếp tục hỏi nữa.

Nam nhân chỉ nhìn hắn một cái thật lâu, sau đó đột nhiên ôm hắn siết vào trong lòng!

Sau lúc kinh hãi, Yến Nhiễm cảm giác hạ thân nóng rực, mà chỗ tương ứng của Lý Tịch Trì cũng truyền đến độ nóng khác thường.

Mặc dù với chuyện *** có chút lãnh đạm, nhưng Yến Nhiễm rất nhanh cũng có phản ứng lại. Hắn vội vàng đẩy thân thể Lý Tịch Trì ra, đồng thời cúi đầu không dám nhìn vào hai mắt Lý Tịch Trì.

Trong thâm tâm tưởng rằng Yến Nhiễm đã hoàn toàn thân phục nhu thuận rồi, cũng không đoán được hắn lại cự tuyệt, Lý Tịch Trì nhíu mày. Hắn tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn sắc mặt Yến Nhiễm, cuối cùng lại nhẫn nhịn.

“Chờ ngươi nguyện ý, hãy tới tìm ta.”

Nói xong, vẻ mặt y lại đóng băng, trực tiếp xuống giường, đẩy cửa bước ra.

Lý Tịch Trì mặc dù sai người đưa Yến Nhiễm lên chức vụ mới, nhưng lại chưa tỉ mỉ chú ý đến mọi mặt mà cải thiện cuộc sống cho hắn. Vì vậy buổi tối hôm nay, Yến Nhiễm vẫn trở lại căn phòng trong hậu viện như trước. Bọc quần áo mới lĩnh đã được sửa sang lại cẩn thận, hắn đi nghỉ sớm nhưng lại trần trọc không được.

Không biết qua bao lâu, hắn rốt cục cũng mơ màng ngủ, dường như bắt đầu nằm mơ.

Trong mộng, hắn thấy mình gặp gỡ một người nam nhân giống hệt Lý Tịch Trì đang mỉm cười với hắn, nét mặt vô cùng ôn nhu.

Sau hôm ấy, Yến Nhiễm như trước sau giờ Ngọ đến quét dọn Mộng Bút Hiên. Thế nhưng lại không một lần tái ngộ Lý Tịch Trì nữa, thậm chí ngay cả thư phòng cũng không có dấu vết được sử dụng. Sau đó không lâu, hắn nghe nói Trầm công tử sinh bệnh, xem ra mấy ngày nay Lý Tịch Trì vẫn ở Lâm Cúc Hiên.

Chuyện đột nhiên có chút chuyển biến, trong đầu Yến Nhiễm liền bắt đầu suy nghĩ mọi việc. Sân vắng vẻ, không người nào quấy rầy nên hắn thường xuyên đi vào cõi thần tiên, người cũng càng thêm trầm mặc.

Trưa hôm đó, hắn theo lệ thường đi tới phòng ăn, bước đến trước cửa đột nhiên dừng lại, yên lặng ngẩn đầu như xem cái gì.

Cũng không biết nhìn bao lâu, đột nhiên có một người đập vào vai hắn một cái.

“Đang suy nghĩ cái gì vậy?” Trịnh Trường Cát đứng bên cạnh hắn cười hỏi.

10. Chương 10

Yến Nhiễm do dự một chút rồi đáp: “Ta đang nhìn xem trên biển viết chữ gì”.

“Hương Phù Ngọc Chiêu.” Trịnh Trường Cát thay hắn đọc ra: “Làm sao vậy?”

Yến Nhiễm nói tiếng cảm ơn, sau đó than nhẹ: “Ta không biết văn tự Diễm triều.”

Trịnh Trường Cát sững sốt, sau đó nhìn Yến Nhiễm chăm chăm.

“Người thoát nhìn rất không vui.” Hắn nói: “Gặp phải chuyện gì không thuận lợi sao?”

Những lời này làm Yến Nhiễm không khỏi bật cười: “Người khi nào thấy ta vui vẻ?”

Trịnh Trường Cát đùa hắn: “Bây giờ không phải đang cười ư?”

Yến Nhiễm ngậy người ngẩn ngơ, lập tức thu nụ cười lại, xoay đầu quay đi.

Mà Trịnh Trường Cát lại đột ngột có ý muốn kì quái, hắn kéo tay Yến Nhiễm nói: “Không bằng như vậy đi, ta dạy chữ cho người được không?”

Yến Nhiễm trong lòng giật mình: “Người, dạy chữ cho ta?”

Trịnh Trường Cát gật đầu: “Đừng nhìn ta làm việc ở chỗ này, kỳ thật ta cũng từng qua kì thi hương, dạy người đọc sách viết chữ, chỉ là chuyện nhỏ.”

Nghe hắn nói như vậy, Yến Nhiễm tựa hồ có chút hứng thú, nhưng sợ rằng hắn chỉ đang đùa cợt mình, cho nên cự tuyệt nói: “Ta không rảnh.”

“Sao lại không có thời gian rảnh chứ?” Trịnh Trường Cát chỉ vào công việc của Yến Nhiễm rồi nói: “Người bây giờ chỉ cần sau giờ Ngọ quét dọn Mộng Bút Hiên, Vương gia cả ngày ở lại Lâm Cúc Hiên, người cần bản không có gì phải dọn dẹp lại. Như thế nào lại không có thời gian?”

Lời này nói trúng tình hình gần đây của Yến Nhiễm làm hắn đổi giọng nói: “Ta không có tâm tư học.”

“Đây chỉ là những lời viện cớ của một kẻ sống buông thả.” Trịnh Trường Cát thở dài nói: “Chỉ sợ người phải ở lại Đại Diễm lâu dài, nếu ngay cả văn tự cũng không biết, tương lai chung quy sẽ phải chịu thiệt thòi.”

Nói ra vấn đề này, tựa như là một cây kim bén nhọn đâm thẳng vào trái tim Yến Nhiễm.

“Tương lai...” Hắn không khỏi lập lại từ này.

Từ sau khi vào phủ, tương lai mà Yến Nhiễm suy nghĩ xa nhất cũng chỉ là phải trốn khỏi cái ***g giam này. Sau đó phải sinh sống như thế nào, hắn một chút cũng chưa từng lo lắng. Cho đến sau này phát hiện có hải nhi rồi lại chỉ toàn tâm toàn ý lo lo lắng lắng làm thế nào sinh dưỡng nó, dần dần ngay cả chuyện rời khỏi thân vương phủ cũng không nghĩ đến nữa.

Giờ đây, Yến Nhiễm dường như có chút khác lạ, đôi mắt tinh mịch rốt cục cũng nổi lên gợn sóng.

Trịnh Trường Cát không khắc nào không để ý quan sát hắn, bởi vậy từng bước lại gần hắn nói: “Người nếu vẫn còn mưu cầu một tương lai, vậy thì đừng sống một cuộc sống vô tri vô giác nữa... mà ta nguyện ý trợ giúp người.”

Yến Nhiễm nghe vậy, trong lòng dao động, rốt cục đem ánh mắt chuyển hướng đến Trịnh Trường Cát.

“Người tại sao phải giúp ta?” Hắn nhẹ giọng hỏi: “Ta sẽ phải làm như thế nào để hồi báo người?”

“Ta giúp người, vốn là bởi vì ta cảm thấy người như vậy rất đáng tiếc.” Trịnh Trường Cát nhẹ nhàng cười, trong nụ cười lại có chút phiền muộn khó hiểu.

“Về phần thù lao, ta chỉ phụ trách tưới nước vun đất, còn người có khả năng khai hoa kết quả hay không, đó là việc của người, thành quả của người chính là thù lao cho ta rồi”.

Tựa hồ cảm giác sầu muộn bị sự ôn nhu của hắn tác động, Yến Nhiễm bình tĩnh vội vàng gạt đầu.

Vì vậy từ hôm ấy, Yến Nhiễm bắt đầu theo Trịnh Trường Cát học tập văn hóa Đại Diêm. Hắn kỳ thật cũng không phải đối với cái này mù tịt, dù sao văn hóa Bách Nguyệt cũng chịu một ít ảnh hưởng từ Đại Diêm, bởi vậy dù bắt đầu từ con số không, hắn cũng không cảm thấy quá khổ cực.

Tại thời điểm Lý Tịch Trì toàn tâm lo lắng cho bệnh tình của Trầm Doanh Thu, Yến Nhiễm bắt đầu có một cuộc sống hoàn toàn mới. Buổi sáng ở chỗ Trịnh Trường Cát học chữ đọc sách, sau giờ Ngọ lúc quét dọn xong, hắn liền ở lại Mộng Bút Hiên tập chữ và đọc thư bản của Trịnh Trường Cát đưa cho.

Từ sáng sớm đến tối mịt, Mộng Bút Hiên đều không có người lui tới. So với căn phòng rách nát bé nhỏ của mình, ở đây thật sự ấm áp dễ chịu hơn nhiều. Vì vậy, rất nhiều lần hắn đọc sách đến tận nửa đêm rồi ngủ luôn trong hiên, cũng không ai hay biết.

Giống như đang tiến vào một khoảng không gian cách biệt với thế giới xung quanh, đem hết thảy yêu hận tạm thời bỏ lại đằng sau, ngay trong nửa tháng Yến Nhiễm bắt đầu đọc sách, cuối cùng trái tim cũng chậm rãi yên ả trở lại. Ngay cả hài tử trong bụng cũng không còn tiếp tục nháo nữa.

Nhưng mà loại yên ổn này cũng không phải vĩnh viễn.

Buổi tối hôm nay, Yến Nhiễm vừa mới quét dọn xong, đang từ trong tay áo lấy ra thư bản muốn đọc. Chợt nghe ngoài cửa truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, một lát sau Lý Tịch Trì đẩy cửa bước vào.

Yến Nhiễm lại càng hoảng sợ, lập tức từ trên ghế đứng lên.

Mà Lý Tịch Trì căn bản như không chú ý tới ngọn đèn trong phòng, yên lặng nhìn Yến Nhiễm một lúc, mới mở miệng nói: “Sao người lại ở chỗ này?”

Yến Nhiễm nhất thời yên lặng, hồi lâu mới miễn cưỡng đáp: “Ta vừa mới quét dọn xong, đang muốn đi.” Vừa nói, hắn âm thầm đem thư bản nhét vào trong tay áo.

Dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn dầu, Lý Tịch Trì thoát nhìn thần sắc âm trầm, một cánh tay đặt tại khung cửa, xiêu vẹo mà đứng. Yến Nhiễm cách y có vài bước, liền ngửi thấy mùi rượu dày đặc toát ra.

Lý Tịch Trì mặc dù thân là hoàng thân quốc thích dòng dõi cao quý, thế nhưng bình thường đối với bản thân quân thúc rất nghiêm, hiếm khi có sự tình say rượu thất thố. Trực giác nói cho Yến Nhiễm, nhất định Lý Tịch Trì cùng Trầm công tử đã xảy ra chuyện gì đó.

Thật vất vả mới có thể bình ổn trái tim tức thì lại bắt đầu hỗn loạn, Yến Nhiễm không muốn tiếp tục lưu lại.

Hắn lập tức đem dụng cụ quét dọn thu vào chỗ cất, cúi đầu đi ra ngoài. Nhưng Lý Tịch Trì đang tựa người vào cánh cửa, nếu y không lùi ra, Yến Nhiễm tuyệt đối không có chỗ để rời đi.

Mà Lý Tịch Trì quả nhiên không nghĩ để cho Yến Nhiễm rời đi.

“Chờ một chút.” Y bắt lấy cánh tay Yến Nhiễm: “... Ở cùng ta một lát, người không được đi.”

Trong lòng Yến Nhiễm trầm xuống, hắn biết bản thân tuyệt đối không thể lưu lại, nhưng hắn cũng không chống cự nổi với lực đạo mạnh mẽ của Lý Tịch Trì.

Ngọn nến nơi tiền sảnh bị gió thổi trúng khe khẽ run lên, Yến Nhiễm chỉ cảm thấy trước mắt mình sáng tới lẫn lộn, trong nháy mắt, hắn đã bị đẩy vào chân tường.

Thân thể cường tráng của Lý Tịch Trì gắt gao áp vào Yến Nhiễm, hơi thở mang theo mùi rượu ấm áp phả lên hai gò má hắn. Yến Nhiễm cảm thấy đầu óc choáng váng, hắn vô thức đưa đầu rời đi.

“... Người còn muốn chạy?”

Lý Tịch Trì cúi đầu, đôi bàn tay to lớn lạnh như băng mạnh mẽ bắt lấy cằm Yến Nhiễm, khiến hắn cùng y đối mặt.

“Cứ như vậy, một khắc cũng không muốn cùng ta thân cận sao? Vốn là bởi vì ta bắt người đến đây, rồi xa Bách Nguyệt, bởi vì ta bỏ lại người đi quan tâm Trần Doanh Thu, hay là bởi vì mặc dù ta phụ người, nhưng trái tim người vẫn còn yêu ta?”

Giống như nghe được chuyện đáng sợ nhất, Yến Nhiễm tròng to hai mắt. Hắn không thèm để ý mà đẩy Lý Tịch Trì ra, một mực hướng bên ngoài chạy trốn.

Lý Tịch Trì lập tức đuổi theo. Y mặc dù say rượu, nhưng bước chân so với Yến Nhiễm cũng lớn hơn rất nhiều, bởi vậy chưa ra đến sân liền bị đuổi kịp. Yến Nhiễm giống như phát điên mà liều mạng giãy dụa. Trong lúc xô đẩy, y phục trên người bị Lý Tịch Trì xé bỏ. Lúc này, cái áo phía dưới lộ ra chính là một cái áo lót cũ nát — bên trên còn có một miếng vá xanh nhạt bằng chất vải trân quý.

11. Chương 11

Dưới ánh sáng trăng tròn, mảnh vải nhỏ xanh nhạt tản ra thứ quang mang trắng nhợt nhạt, trở nên vô cùng đáng chú ý. Song giờ phút này, hai người đang gắt gao dây dưa cùng một chỗ lại không ai đi chú ý nó.

Lời từng hứa đã bị mùi rượu quét đi sạch sẽ, Lý Tịch Trì không nhớ rõ bản thân từng nói rằng: “Chờ người nguyện ý, rồi hãy tới tìm ta”.

Bàn tay y nắm lấy thắt lưng Yến Nhiễm, dùng sức thật mạnh, trực tiếp đem người khiêng lên. Sau đó, y đưa người trở lại Mộng Bút Hiên, một cước đá văng tấm bình phong màu xanh bằng tơ tằm.

Vừa nhìn thấy chiếc giường, Yến Nhiễm cả người trên dưới trở nên khấn trương đến cực điểm. Hắn ra sức giãy dụa, nhưng vẫn bị Lý Tịch Trì ném lên giường.

Ngay sau đó, áo lót cũ nát dễ dàng bị xé rách thành từng mảnh nhỏ. Yến Nhiễm cảm thấy một trận ác hàn, thân thể xích lôa vô thức run rẩy.

Hắn giãy dụa cử động hai tay, giống như một người bị chìm trong nước, cố gắng nghĩ phải bắt được cái gì để ngồi lên.

Nhưng chờ đợi hắn chỉ là nhanh chóng bị Lý Tịch Trì buộc chặt.

Một năm kìm nén dục vọng, nay bị khối thân thể trắng đến trong suốt này thức tỉnh. Hai mắt Lý Tịch Trì bị ánh nến mờ ảo hoa lệ cùng hơi rượu say che lấp — y không hề chú ý tới bụng Yến Nhiễm bây giờ không chút tương xứng với cơ thể gầy yếu.

Rét lạnh trên người nhanh chóng bị khối thân thể đang áp sát phía trên xua đi, nhưng lập tức độ ẩm càng tăng càng làm Yến Nhiễm hoảng sợ bất an hơn.

Trong bóng tối mờ nhạt, hắn nhìn thấy Lý Tịch Trì xoay người lại một cước đá bay tấm bình phong, sau đó một tay cởi quần áo trên người, một tay kia kéo thả tấm rèm che, rồi trực tiếp đi đến giường.

Sau đó, Yến Nhiễm cảm giác được đôi tay luyện võ thô ráp ở trên người mình mà vuốt ve. Mùi rượu dày đặc lượn lờ bên người, giống như muốn làm hắn cùng say mê mới cam tâm.

Động tác của Lý Tịch Trì vô cùng thô lỗ, nhưng những nụ hôn môi cùng vuốt ve liên tục khiến chúng cũng có một luồng hấp dẫn bá đạo.

Từ cái đêm trên sa mạc đó, thân thể đã bị Lý Tịch Trì khai phá, Yến Nhiễm đã không còn là thiếu niên ngây ngô ngày nào. Hắn không phải không có dự vọng, nhưng sống trong quá khứ suốt một năm qua khiến hắn chỉ có thể bất đắc dĩ liều mạng không chế.

Mà ngay lúc này, tên ác ma cướp đi của hắn hết thấy kia, một lần nữa lại muốn kéo hắn trầm luân vào sai lầm xưa.

Há có thể lại một lần nữa mặc cho người bài bố?

Yến Nhiễm trong lòng đã gần như tuyệt vọng. Ý thức hắn tại thời điểm mê đắm cùng trầm luân đã tiêu tán đi gần hết, chỉ còn một chút ý chí cuối cùng đang ép bản thân phải phản kháng.

Vì hài tử trong bụng, càng vì chính mình.

Hai tay bị chế trụ, không cách nào chống cự. Yến Nhiễm gần như được ăn cả ngã về không mà đột nhiên đình chỉ giây dựa, khàn giọng hô:

“... Người Trầm Doanh Thu yêu không phải là người! Cho nên người mới có thể giống như con chó chạy tới nơi này!”

Dư âm phiêu tán chỉ lưu lại sự tĩnh mịch.

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Lý Tịch Trì, khóe miệng Yến Nhiễm vẽ lên một ý cười lạnh lùng.

Lý Tịch Trì, Yến Nhiễm bây giờ đã không còn là thiếu niên bị người cầm tù, lừa gạt một năm trước nữa.

Không chỉ người mới có thể thương tổn ta, ta cũng có thể đâm bị thương người.

Chỉ cần người còn có người để yêu mến... thì người cũng có thể cảm nhận được nỗi thống khổ như ta!

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lần đầu tiên hắn thốt ra từng câu từng chữ vồn tràn đầy áp lực bấy lâu đã hóa thành phần hận.

“Người nếu còn dám đụng đến ta một chút... ta nguyện rửa người cả đời cũng không chiếm được người mình yêu, nguyện rửa người mất đi hết thấy!”

Lời còn chưa dứt, trước mắt hắn đột nhiên tối sầm lại, bên tai vang lên một tiếng “Bốp” giòn tan, khuôn mặt ngay sau đó cảm thấy vô cùng đau đớn —— thì ra Lý Tịch Trì đã tàn nhẫn cho hắn một cái bạt tai.

Ngoài dự liệu của Yến Nhiễm, Lý Tịch Trì không vì bị hắn nguyện rửa mà sinh chán ghét rồi buông tha. Hoàn toàn trái ngược, y nằm ở bên tai hắn, thấp giọng khàn khàn nói:

“Ta không quan tâm sẽ mất đi hết thấy. Nhưng nếu như phải mất đi, ta đầu tiên sẽ hủy diệt người... đem xương cốt người mài thành tro, thu nhặt vào trong phần mộ. Cho người ngay cả chết cũng là đồ vật của ta!”.

Nói xong câu này, y đột nhiên dừng lại động tác, hung hăng cắn lên đôi môi dính máu của Yến Nhiễm. Sau đó, tách đôi chân thon dài trắng nhợt, không chút do dự liền động thân tiến vào!

Giống như bị búa lớn chém thành hai nửa, Yến Nhiễm há to miệng nhưng lại không thể phát ra nổi một tiếng kêu nào. Hắn cố gắng di chuyển thân thể vài cái, đột nhiên suy yếu mà xụi lơ xuống.

Tất cả cảm giác đều biến mất, chỉ còn lại đau đớn tận xương tận tủy! Trái tim đau đớn, thân thể cũng đau đớn đang giao hòa cùng một chỗ, cơ hồ sẽ cướp đi hô hấp của Yến Nhiễm.

Khi ý thức đi đến giới hạn, ánh mắt hắn rơi vào cuốn thư bản ở bên cạnh y phục rơi trên giường. Trang thư mở ra, bên trong hé ra tờ giấy, lật qua lật lại vẫn chỉ là hai chữ.

Yến Nhiễm, Yến Nhiễm...

Cuồng bạo suốt một đêm, kết quả Yến Nhiễm bất tỉnh lúc nào không hay. Mà trong nháy mắt trước khi chìm vào u ám, Yến Nhiễm tưởng rằng mình không có cơ hội hồi tỉnh lại nữa.

Có lẽ chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn cũng là một loại hạnh phúc, nhưng mà ông trời ngay cả loại “hạnh phúc” như vậy cũng không ban tặng cho hắn.

Trong đau đớn mà bất tỉnh, Yến Nhiễm như trước trong đau đớn mà thanh tỉnh. Ngoài cửa sổ chiếu vào một ít ánh sáng nhạt, dĩ nhiên đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Hai tay bị trói trụ đã được cởi ra, trên người cũng được đắp một chiếc chăn bông. Nhưng cái này cũng không che dấu được hết thấy sự tình đã từng phát sinh.

Chỉ cần thoáng chống đỡ cơ thể đứng dậy, Yến Nhiễm sẽ có cảm giác bị đau đớn xé rách. Hắn xốc chân mền lên, bắt buộc chính mình cúi đầu xuống xem: bên trong bắp đùi cơ hồ dính đầy vết máu màu sẫm đã khô, trong đó lẫn lộn cùng bạch trọc ô ứ. Thứ này lần nữa minh chứng cho sự tình khiến người ta sợ hãi phát sinh đêm qua.

Lý Tịch Trì, quả nhiên một chút cũng không lưu tình.

Yến Nhiễm ngơ ngác ngẩng trở về giường, trong lòng chỉ còn lại có một cảm giác rét lạnh thấu xương.

Nhớ kỹ trên sa mạc, hắn từng nghe nói Bách Nguyệt nam tử có khả năng sinh sản, sau khi hoài thai liền cùng ái nhân ngủ riêng. Chính là phòng ngừa quá trình ân ái sinh hoạt vợ chồng có thể ảnh hưởng đến thai nhi.

Mà ở trong trí nhớ còn sót lại, vì chống cự Lý Tịch Trì gần như điên cuồng cướp đoạt, bản thân thủy chung cuộn thân thể lại, chính là tận dụng hết khả năng mà bảo vệ an toàn cho hài tử.

Nhưng chỉ bằng một chút bảo vệ nhỏ nhặt không đáng kể này, thật sự còn có thể lưu lại tính mạng nho nhỏ kia sao...

Không dám tiếp tục tự hỏi, hắn trực tiếp đem bàn tay run rẩy sờ vào bụng của mình

Nhưng một khối nho nhỏ gồ lên nọ, cứ nhiên an an tĩnh tĩnh mà ngủ!

Đây mới là an ủi lớn nhất mà trời cao cho hắn sao?

Giờ khắc này, Yến Nhiễm kinh ngạc ngược nhìn rèm che, không tiếng động mà cười, lại không nhin được mà rơi nước mắt.

Từng có khoảnh khắc, hắn đã hy vọng hài tử này có thể bị tẩy lúc Lý Tịch Trì xâm phạm hắn!

Như vậy nam nhân lãnh khốc kia sẽ tự tay giết chết hài tử đầu tiên của mình... mà bản thân, sẽ dùng một chữ “Tử”, để thoát khỏi cái ***g giam lạnh như băng này.

Nhưng loại ý niệm này chỉ tồn tại trong nháy mắt lúc hắn đang chịu đau đớn cực điểm vào đêm hôm qua.

Ngay lúc này đây, Yến Nhiễm vẫn như trước nhẹ vỗ về phần bụng gồ lên, tựa như đang cấp cho hài tử sự an ủi ôn nhu.

Không có việc gì cả, hết thấy đều đã qua... Vô luận gặp phải tình huống gì, phụ thân nhất định sẽ không bỏ rơi người nữa, ngay cả trong ý nghĩ cũng không nghĩ đến, nhất định sẽ bảo hộ người chu toàn.

Bởi vì phụ thân chỉ có duy nhất một mình người.

12. Chương 12

Nghĩ như vậy, cảm giác nặng nề vừa nãy của Yến Nhiễm cũng tiêu tan được một ít. Mà cả người trên dưới ứ đọng đầy vết thương cũng không còn quá đau đớn nữa.

Hắn cứ nằm trên giường như vậy trong thời gian ước chừng một nén nhang, trong bụng liền mơ hồ truyền đến cảm giác rất đói.

Hài tử vốn không chịu đựng được đói khát, huống chi thân thể bản thủ của hắn cũng phải tìm một chỗ để vệ sinh. Nghĩ như vậy, Yến Nhiễm liền bắt chắp đau đớn, miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy.

Mà sau khi hấn vén rèm che lên, đập vào mắt thứ đầu tiên là một chén cháo được đặt trên chiếc bàn trà cạnh giường.

Thư phòng này vốn do Yến Nhiễm quét dọn mỗi ngày, bởi vậy hấn xác định bát cháo này nhất định là sáng sớm hôm nay mới có người bưng để vào.

Có lẽ Lý Tịch Trì ăn thừa, còn chưa có người tới thu dọn hoặc có lẽ là hấn cố ý “bố thí” sau chuyện đêm qua... Chỉ là Yến Nhiễm đã uể oải đến độ không muốn dự đoán cái gì nữa. Hấn tùy tiện chộp chặn mền tới phủ lên trên người, chậm rãi bò đến mép giường, nhịn đau đón xuống vươn tay cầm lấy bát, rồi ngửa đầu húp cháo.

Cháo vẫn còn ấm, có chứa một vị ngọt mà phẳng phất chỉ mật đường mới có.

Mãi đến lúc trong bụng không còn trống rỗng như ban đầu, Yến Nhiễm mới miễn cưỡng ném ra bản thân uống chính là một chén được thiện.

Vào phủ đã hơn một năm, hấn sáng sớm chỉ ăn cháo trắng, nhưng cũng biết được liệu có tính hỏa hoặc hàn, mặc dù là thuốc bổ, nhưng đối với thai nhi vẫn là có điểm bất lợi.

Vừa nghĩ như vậy, Yến Nhiễm lập tức ngừng động tác.

Hấn đang do dự có muốn phun chỗ thuốc trong bụng ra không, nhưng lại chỉ nghe “rầm!” một tiếng, cánh cửa thư phòng lại bị một cước đá văng.

Lý Tịch Trì giống như u hồn vọt vào trong, trên tay cầm vài mảnh vải màu xanh nhạt. Y nhìn thấy Yến Nhiễm bưng được chúc, đột nhiên tiến tới hất văng chén thuốc.

Chiếc bát đụng vào tường vỡ tan thành nhiều mảnh vụn, mà việc này tựa hồ không đủ để hóa giải tức giận của Lý Tịch Trì

Thẳng đến giờ phút này, Yến Nhiễm mới nhìn rõ trên tay y cầm thứ gì đó, đúng là thứ mà mình dùng miếng vải màu xanh nhạt may quần áo cho hài tử.

Lý Tịch Trì đem ba bộ xiêm y hài tử nho nhỏ kia đưa đến trước mặt Yến Nhiễm, cơ hồ vốn là rống giận tra hỏi: “Doanh Thu ngã bệnh có phải là do người nguyên rửa hay không? Đây là bùa chú của Bạch Nguyệt tộc hả?”

Yến Nhiễm lấy làm kinh hãi, nhưng hấn hoàn lại không kịp nhận thức chuyện gì, trước mắt đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh. Lý Tịch Trì từng bước tiến lên, vươn tay muốn kéo hấn xuống giường!

Yến Nhiễm bất ngờ không kịp phòng bị mà hoảng hốt bối rối, vội vàng lấy tấm rèm vừa bị xé bọc lấy thân thể. Chưa kịp chú ý đến việc khác, cả người liền bị kéo xuống khỏi giường, hai đầu gối nặng nề đập vào sàn làm hấn không nhịn được đau đớn kêu to.

“Gọi cái gì!” Lý Tịch Trì trở tay liền cho hấn một bạt tai: “Làm thế người rất vui sao?”

Vừa nói, liền chỉ vào xiêm y trên mặt đất tra hỏi: “Nói, có phải người dùng cái này để nguyên rửa Trầm Doanh Thu đúng không? Làm cách nào mới hóa giải được?”

Hai chân xích lô quì gối trên mặt đất trải đầy mảnh vụn đồ sứ, Yến Nhiễm không nhịn được mà thở hồng hộc. Nhưng không đợi hấn tránh ra, Lý Tịch Trì lại thô bạo túm chặt đầu hấn, bắt buộc hấn ngẩng đầu lên.

“Nói!” Hấn cơ hồ là đang rít gào: “Nói cho ta biết hóa giải như thế nào!”

Cả người trên dưới không có chỗ nào không đau đớn, tầm mắt Yến Nhiễm lại bắt đầu mơ hồ. Hấn cố gắng đẩy Lý Tịch Trì ra, nhưng cổ tay bị buộc chặt suốt một đêm cơ hồ không còn chút khí lực nào.

Vì vậy hấn chỉ có thể đứt quãng giải thích: “Người nói cái gì... ta... ta nghe không hiểu.”

“Nghe không hiểu?”

Thần sắc Lý Tịch Trì càng trở nên dữ tợn: “Người cất giấu mấy thứ này, chẳng lẽ không đúng là dùng để nguyên rửa Doanh Thu!”

Thẳng đến lúc này, Yến Nhiễm mới hiểu được nguyên nhân khiến Lý Tịch Trì tức giận.

Y hần đã tới gian phòng ở hậu viện nơi Yến Nhiễm đang trú ngụ, lục tìm thấy y phục của hài tử. Mà bởi vì một câu “nguyên rửa” đêm qua, Lý Tịch Trì thuận tiện biến việc này thành một loại chú thuật nguyên rửa kiểu như “hình nhân thể mạng”. Tiện đà liên tưởng tới bạo bệnh của Trầm Doanh Thu mà giận dữ.

Nhất định là như vậy rồi... Yến Nhiễm kinh ngạc nhìn đồng vải xanh nhạt bên cạnh người nọ.

Hắn thật sự không nghĩ đến, tâm tư nho nhỏ của mình lại đưa tới hậu quả đáng sợ như vậy.

Sớm biết thế này... buổi sáng mưa đông rơi hôm ấy, hắn căn bản không nên đi nhặt đồng vải đó, không nên cưỡng cầu thứ căn bản không thuộc về mình.

Như vậy, hắn cùng với Lý Tịch Trì sẽ không gặp lại một lần nữa, cũng sẽ không có cuộc nói chuyện với nhau ở Mộng Bút Hiên. Hắn vẫn như trước ngủ trong căn phòng rét lạnh của mình, mơ về một ngày nào đó có thể đào thoát khỏi ***g giam này, mà cũng sẽ không có cơn ác mộng đêm qua, chưa kể sự tình không biết sẽ thế nào hôm nay.

Chỉ tiếc... vô luận Yến Nhiễm hối hận cỡ nào, hết thấy cũng đã không thể vãn hồi nữa.

Bất quá lúc này đây, ông trời có lẽ sẽ nhân từ mà chỉ để hắn đau đớn một chút rồi đưa hắn tới miền cực lạc.

Khối thân thể bị tàn phá này cũng chỉ có thể trên đường đến hoàng tuyền tiếp tục chăm sóc hài tử trong bụng mà thôi.

Nghĩ tới đây, Yến Nhiễm mặc dù cả người đau đớn như trước, nhưng lại cảm thấy khuất nhục cùng ái hận trước nay quanh quẩn vương vấn trong lòng cũng chậm rãi trầm hạ, biến thành một mảnh an tĩnh.

“Người vì Trầm công tử báo thù sao?” Hắn nhẹ giọng hỏi: “Người muốn giết ta thay Trầm Doanh Thu báo thù sao...?”

Bất ngờ nghe thấy câu hỏi ngược lại của Yến Nhiễm, Lý Tịch Trì ngẩn người, lập tức cả giận nói: “Ta muốn người chính miệng nói cho ta biết người tại sao muốn hại hắn!”

“Tại sao ta muốn hại hắn?” Yến Nhiễm thì thào mà nhấm nuốt những lời này, đột nhiên trong lúc đó lại cười thành tiếng: “Đúng rồi, tại sao ta muốn hại Trầm công tử đây?”

Tựa hồ bị hắn mỉa mai làm cho giật mình, Lý Tịch Trì thay hắn đáp: “Bởi vì ngươi ghen ghét hắn!”

“Ta... ghen ghét hắn?”

Yến Nhiễm cười rồi lại cười, nhưng khóe mắt lại đọng đầy nước.

“Đúng vậy... ta ghen ghét hắn mỗi ngày được ăn cơm no, ghen ghét hắn buổi tối có thể không e sợ đông lạnh, ta ghen ghét hắn... hắn có thể đối với sự theo đuổi của ngươi như đối với một đôi giày rách. Mà ta năm đó tiếp nhận ngươi rồi, nhưng hôm nay lại chỉ là một kẻ nô lệ của ngươi, một kẻ làm công cụ phát tiết mặc ngươi vũ nhục...”

Mỗi câu mỗi chữ hắn nói ra lại khiến vẻ mặt Lý Tịch Trì phát sinh một lần biến hóa, giống như trải qua đấu tranh tâm lý mãnh liệt.

Trong mắt Yến Nhiễm giờ phút này đã là một mảnh mơ hồ, vẩn vẩn một chút khí lực trong sự rét lạnh cùng run rẩy này đã tiêu hao hầu như không còn. Nhưng dựa vào tàn hỏa còn tồn tại trong lòng, hắn vẫn như cũ mà nói từng câu từng chữ:

“... Nếu như ta thật có thể nguyên rửa, thứ nhất ta sẽ nguyên rửa bản thân lập tức chết đi... Sau đó thành quỷ thành ma, hủy diệt cơ nghiệp của Diêm triều các người, giết hết người... hậu nhân của người...”

“Người câm miệng!”

Lý Tịch Trì đột nhiên hét lớn một tiếng, mãnh liệt bóp chặt cổ họng Yến Nhiễm.

“Người đâu!”

Hắn hô lớn, lập tức có hai tên người hầu chạy vào.

“Kéo hẳn ra giữa sân! Đánh một trận như tử cho ta!”

Lý Tịch Trì một tay đem Yến Nhiễm vút vào tay hai người nọ.

“Mặc kệ hẳn cầu xin tha thứ, người nào cũng không được dừng lại!”

13. Chương 13

Hai người hầu nọ nghe xong, trên mặt xuất hiện thần sắc kinh ngạc trong chớp mắt nhưng lại cũng không dám nói gì. Họ vội vàng kéo lê Yến Nhiễm nửa thân vẫn trần trụi từ trong phòng ra khỏi Mộng Bút Hiên.

Lúc này đang giữa trời đông giá rét, bên ngoài một trời băng tuyết. Trên người Yến Nhiễm chỉ có một lớp áo mỏng. Vừa ra đến cửa, hẳn liền bị khí lạnh thổi co rút cả người, ngón tay ngón chân cũng tấy đỏ lên đau nhức, cả người run rẩy giống như lá khô mùa thu bị gió thổi bay.

Lý Tịch Trì vẫn ở lại trong phòng không hề đi ra. Nhưng hai người hầu nọ cũng không dám chậm trễ, lập tức dùng dây trói Yến Nhiễm vào một thân cây trong sân, sau đó đi tìm hai cái bản tử bằng gỗ.

*Bản tử: gần giống cái trượng như trên công đường, còn cái này thì nó dẹt như cái mái chèo để chèo thuyền.

Yến Nhiễm vì lạnh cóng mà khép hờ hai tròng mắt, lơ mơ thấy bản tử kia, trong lòng liền chết lặng. Lúc này, một người hầu len lén tiến đến bên tai hẳn, nhẹ giọng nói: “Trường Cát dặn chúng ta hạ thủ lưu tình, người gắng chống đỡ một chút. Vương gia chắc sẽ hết giận nhanh thôi, một lúc nữa người cứ xin tha, đừng cố gắng mạnh mẽ.”

Nói xong liền nhắc bản tử, bay thẳng đến sau lưng Yến Nhiễm “bốp bốp” mà đánh lên.

Tám bản tử nọ chiều rộng khá lớn, đánh vào lưng Yến Nhiễm kêu răng rắc. Song nó chỉ phát ra âm thanh lớn thôi chứ trên thực tế không tạo ra nhiều thương tổn.

Chỉ là bây giờ Yến Nhiễm sao có thể chịu đựng được như người kháng kiện bình thường? Tuy rất ít bản tử rơi trên thân nhưng giống như tuyết thượng gia sương, hẳn đành cắn răng tiếp nhận.

*Tuyết thượng gia sương: hoạ vô đơn chí; liên tiếp gặp tai nạn; đã rét vì tuyết lại giá vì sương (ví với hết khổ này đến khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề)

Thật sự chỉ mới qua một thoáng thời gian, hai người hầu nọ liền ngừng lại, lớn tiếng thông báo rằng Yến Nhiễm đã cầu xin tha thứ. Nhưng trong Mộng Bút Hiên vẫn như trước không có động tĩnh gì, cũng không biết Lý Tịch Trì đang làm những gì nữa.

Ngay lúc này, Yến Nhiễm người đầy vết thương bỗng nổi lên một trận đau đớn chấn động toàn thân.

Cảm thấy giống như có một khối gì đó trong bụng đang rơi dần xuống, đi kèm theo đó là một loại đau đớn chưa từng gặp qua, loại đau đớn tưởng chừng như bị xé rách.

Hắn lập tức rên rỉ vùng lên. Trên mặt băng trắng lạnh leo dưới đất xuất hiện vài giọt máu đỏ sẫm.

Lý Tịch Trì sai người đem Yến Nhiễm kéo ra sân thụ hình, nhưng không hề rời khỏi Mộng Bút Hiên.

Một chút phiền muộn nơi mi tâm từ từ biến mất, y đá văng đồng vãi vóc bên chân, chậm rãi ngồi lên trên giường. Cúi đầu một chút, ánh mắt liền lơ đãng rơi vào sắc đỏ u ám của một mảng máu đã khô kiệt.

Y một tay kéo tấm chăn dính máu lại.

Tại sao chuyện lại đến tình trạng thế này chứ?

Đạm Thai Yến Nhiễm... ban đầu mình đã mang tâm tình gì mà đưa hẳn từ sa mạc về đây? Như là mang về một người nô lệ hay một chiến lợi phẩm?

Lý Tịch Trì một tay dè lại trán, y tựa hồ đã không nhớ được.

Từ sau khi Bách Nguyệt bị Đại Diễm thiết kế công phá, từ một Yến Nhiễm hay tươi cười, nay khuôn mặt đó đã biến mất mà trở nên tái nhợt, có chút gì đó từng khắc sâu qua nhưng cũng nhanh chóng bị gió xua đi.

Song, nếu như chuyện có thể lựa chọn lại một lần nữa, chắc cũng không có kết quả thứ hai.

Bách Nguyệt nhất định sẽ biến mất tại thời điểm Đại Diễm phát động chiến tranh cường đại nhằm mở rộng lãnh thổ. Mà Yến Nhiễm, vương tử của Bách Nguyệt tộc, mặc dù không gặp phải Lý Tịch Trì, cuối cùng cũng sẽ trở thành tù binh của kẻ khác hoặc là phải chết.

“Cho nên ta cũng không làm gì sai cả...”

—— Lý Tịch Trì lại một lần nữa tự nhủ với chính mình.

Chỉ là một câu nói này, y đã không còn khẳng định như trước.

Trên sàn nhà mơ hồ còn lại vài vệt máu, đó là Yến Nhiễm mới vừa rồi ngã xuống đất chảy ra. Lý Tịch Trì chậm rãi cúi người xuống, vươn tay gom những mảnh vụn tản mát khắp nơi thành một đồng.

Những mảnh vụn nhỏ mang sắc men xanh này vẫn như trước rực rỡ động lòng người, nhưng rốt cục chẳng có cách nào có thể gắn lại thành hình dạng không tì vết như trước kia được.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bản tử đánh vào thân thể kêu răng rắc, nhưng lại thủy chung không có động tĩnh gì từ Yến Nhiễm.

Lý Tịch Trì cảm giác thanh âm nọ cách chính mình càng ngày càng xa, trở nên không thể truy đuổi. Thẳng đến khi đột nhiên nghe thấy có người bắt đầu hô lớn.

“Không tốt rồi không tốt rồi! Vương gia ngài xem đây là... Vương gia! Yến Nhiễm hấn ——”

Cùng lúc đó, ngoài phòng rốt cục truyền đến tiếng thống khổ rên rỉ không áp chế được của Yến Nhiễm.

Run run nắm lấy những mảnh vụn, lòng bàn tay lập tức lưu lại một vệt huyết ngân. Lý Tịch Trì lập tức đá cánh cửa ra, đập vào mặt là một bãi máu đỏ tươi rực rỡ.

Yến Nhiễm cả người đã hoàn toàn gục xuống, toàn bộ dựa vào dây trói đang buộc chặt mới miễn cưỡng chống đỡ nửa người vào thân cây. Hấn hơi hé đôi mắt để quan sát, yếu ớt mà rên rỉ, sắc mặt hiện ra vẻ suy yếu lụi bại. Lý Tịch Trì nhận thấy lớp áo mỏng phủ trên người hấn đã biến thành một mảng đỏ tươi. Rất nhiều máu lượn dọc theo hai bắp đùi xanh tím vì lạnh của hấn chảy xuống đất.

“Các người làm gì hấn thế hả?!”

Lý Tịch Trì vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, một tay túm cổ áo tên người hầu đang cầm bản tử.

“Vương gia, ngài ra lệnh cho chúng ta đánh, chúng ta cũng không biết đến tột cùng là làm sao nữa...” Người hầu nọ kinh hãi nói không mạch lạc.

Lý Tịch Trì một tay túm lấy vạt áo hấn, nặng nề đẩy ra hơn một trượng, mạnh mẽ hô lớn: “Gọi đại phu! Nhanh đi tìm đại phu!”

Hai người hầu không dám chậm trễ, lập tức lao đảo chạy ra ngoài.

Lúc này dưới thân Yến Nhiễm đã là một mảnh đỏ sẫm. Máu rơi hòa trộn vào trong băng tuyết ngưng kết thành một mảng sẫm màu. Lý Tịch Trì vội vàng cởi sợi dây, ôm hấn trở lại Mộng Bút Hiên.

Trong phòng đang đốt hỏa lò sưởi ấm bởi vậy hết sức ấm áp, nhưng thân thể băng lãnh của Yến Nhiễm vẫn như trước lạnh tựa băng tuyết. Lý Tịch Trì đá văng tấm bình phong màu ngọc bích, đem Yến Nhiễm cẩn cẩn dục dục đặt ở trên giường, lại kéo tấm áo ngủ bằng gấm che phủ lên người hấn. Song chỉ một lát sau, y nóng nảy xốc chăn mền lên, trực tiếp ôm cả người vào trong lòng mình.

Song vô luận hấn làm như thế nào, đều không thể làm cho thân thể Yến Nhiễm ấm áp lên được.

Lúc mới bắt đầu, Yến Nhiễm còn có thể trộn tròn nửa mắt. Nhưng theo thời gian mất máu, ánh mắt hấn bắt đầu tan rã, bất tri bất giác lâm vào hôn mê.

Hành quân chiến đấu nhiều, Lý Tịch Trì tự nhiên biết sự đáng sợ của loại mê man này. Vì vậy y vội vàng vỗ vào mặt Yến Nhiễm. Vừa lại khẩn thiết mà hô: “Ai cho người ngủ. Mau tỉnh lại cho bản vương!”

Nhưng lúc này đây, Yến Nhiễm có thể bất tuân mệnh lệnh của hấn mà không sợ bị trách phạt.

Trên giường máu đã thấm ướt thành một mảng thật lớn mà không hề có dấu hiệu ngừng lại. Lý Tịch Trì sốt ruột, đột nhiên nghe được những tiếng bước chân dồn dập vang lên từ xa.

Y kinh hãi vì thấy đại phu đã tới, ngẩng đầu lại thấy Trịnh Trường Cát đang tiến vào.

14. Chương 14

“Vương gia!” Tình thế cấp bách, Trịnh Trường Cát cũng bất chấp lễ nghĩa, “Nghe nói Yến Nhiễm có chuyện?”

Lý Tịch Trì không khỏi nổi giận mắg: “Người tới làm gì? Đại phu đâu?”

“Đại phu lập tức tới ngay.” Trịnh Trường Cát trả lời: “Vương gia thứ tội! Yến Nhiễm là bạn tốt của ta, nửa đường ta nghe nói Yến Nhiễm gặp chuyện không may...”

“Đủ rồi!” Lý Tịch Trì thô bạo cắt đứt lời hắn nói: “Nơi này không có chuyện liên quan tới người, đi ra ngoài cho ta!”

Trịnh Trường Cát bị quát lớn, nhưng không có rời đi, ngược lại càng tiến gần vào trong giải thích: “Nghe Liễu Tứ bọn họ nói, bệnh tình Yến Nhiễm cùng một vị cổ nhân của ta có chút tương đồng. Cho nên ta mới nghĩ tới xem có thể giúp đỡ gì không...”

Lý Tịch Trì nghe vậy, trong lòng vui mừng, lập tức sửa lời nói: “Vậy người còn không mau lại đây!”

Trịnh Trường Cát theo lời vội vã đi tới bên giường. Lý Tịch Trì liền vén áo ngủ bằng gấm lên, đem người trong lòng cho Trịnh Trường Cát xem.

“Trời ạ, đây là...”

Một màn vô cùng thê thảm trước mắt làm lòng Trịnh Trường Cát cảm thấy vô cùng đau xót. Nhưng tình huống khẩn cấp, hắn không có thời gian mà do dự. Lập tức vén lớp áo mỏng ướt đầm lên, liếc mắt đã thấy tiểu phúc nữ bé của Yến Nhiễm có chút gồ lên.

Không sai... Lòng hắn trùng xuống. Quả nhiên cũng có hài tử rồi.

“Này...”

Thẳng đến lúc này, Lý Tịch Trì mới chú ý tới dị trạng bụng Yến Nhiễm, nhưng lại như trước không biết đó chính là hài tử chưa xuất thể của mình.

“Đây là cái gì?” Hắn lo lắng hỏi Trịnh Trường Cát: “Yến Nhiễm không phải đã mắc quái bệnh gì chứ?”

Trịnh Trường Cát cũng không lập tức trả lời hắn, mà nhanh nhẹn động thủ phong bế mấy đại huyết nơi hạ thân Yến Nhiễm, miễn cưỡng cầm máu. Sau đó mới trầm lặng xoay người lại truy vấn:

“Vương gia... chẳng lẽ Yến Nhiễm không cùng người nói qua truyền thuyết Bách Nguyệt tộc?”

Lý Tịch Trì sửng sốt, lập tức bắt đầu tìm kiếm trong ký ức mờ nhạt.

Y nhớ mang máng trên sa mạc từng cùng Yến Nhiễm nói qua dăm ba câu vụn vặt về truyền thuyết đó, nhưng vô luận thế nào cũng không nhớ nổi chi tiết trong đó.

“Ta đã quên... thật sự đã quên...” Y vô tình lộ ra chút chán nản: “Nhưng chuyện đó cùng bệnh trạng Yến Nhiễm có quan hệ gì?”

“Đây không phải bệnh tật.” Trịnh Trường Cát trịnh trọng nói từng câu từng chữ: “Trong bụng hắn chính là hài tử của Vương gia”.

Hai chữ cuối cùng hắn nói ra làm Lý Tịch Trì mở to hai mắt nhìn.

“Người nói cái gì... hài tử?” Y lớn tiếng cãi chính: “Yến Nhiễm là một nam nhân!”

Trịnh Trường Cát than nhẹ một tiếng: “Nhưng Yến Nhiễm vốn là nam nhân Bách Nguyệt.”

Lý Tịch Trì nghe không hiểu ý tứ của hắn, cuống cuống nói: “Cái gì Bách Nguyệt với không Bách Nguyệt, chẳng lẽ Bách Nguyệt nam nhân...”

Một nửa câu nói ngậm lại trong miệng, Lý Tịch Trì bỗng nhiên giật mình.

Bởi vì trong đầu hắn rất cực xuất hiện một cảnh tượng.

Dưới bầu trời đầy sao, Yến Nhiễm ôm thanh kiếm y tặc vào trong ***g ngực, dựa vào bên người y trên cồn cát. Gió Đông đưa tóc họ vẫn vương quần quýt cùng một chỗ, đồng thời cũng lơ mơ đưa đến một ít thanh âm hư ảo.

“... Bách Nguyệt chúng ta có một truyền thuyết, năm trăm năm trước, Bách Nguyệt chỉ còn lại hai vị nam nhân yêu nhau. Thiên thần thi triển thần tích làm cho một vị có thể hoài thai, rốt cực có thể kéo dài huyết mạch Bách Nguyệt tộc.”

Chẳng lẽ điều đó là sự thật? Sao lại, sao lại ——

Trán của Lý Tịch Trì đã thấm ra một tầng mồ hôi hột. Mặc dù hắn cũng biết bên ngoài Đại Diễm bốn phương tám hướng đều có chuyện lạ, cũng từng chính mắt trông thấy giao nhân lệ rơi thành ngọc trong cung, vũ nhân có hai cánh, cũng gặp qua sứ giả nữ nhi quốc, khiến thần quân tử quốc...

Nhưng y chưa từng cho truyền thuyết Yến Nhiễm nói là sự thật.

Mà làm Lý Tịch Trì cảm thấy kinh ngạc nhất, cũng không phải thể chất đặc biệt của Yến Nhiễm, mà là tâm tình của mình giờ phút này.

—— Trừ ra kinh ngạc trùng trùng điệp điệp bên ngoài, ở sâu trong lòng y lại mơ hồ nổi lên nỗi niềm chờ mong.

Đó là, rốt cuộc y có một hài tử...

Trong lòng hắn lập lại mấy lần, vô thức mà bưng kín miệng mình.

Quả thực không thể tin được, người thanh niên trước mắt này, lại sắp vì mình mà sinh hạ hài tử đầu tiên!

Lý Tịch Trì kinh ngạc nhìn chằm chằm vùng bụng hơi gồ lên của Yến Nhiễm, không tự chủ được vươn tay chạm vào.

Hắn cảm nhận được sự mềm mại ấm áp, quả thật có một khối tròn rần rần. Đó chính là hài tử của y sao?

Lòng Lý Tịch Trì đột nhiên điên cuồng nhảy dựng lên.

Tại sao mình chưa bao giờ chú ý tới? Mặc dù bụng chỉ phình lên một chút nhưng với thân thể đơn bạc của Yến Nhiễm trông không hề tương xứng. Y hẳn là phải phát hiện, mặc dù không biết rằng đây chính là hài tử của mình, y cũng có thể phát hiện thân thể Yến Nhiễm có chút biến hóa chứ!

Là bởi vì Yến Nhiễm ngày thường luôn khom lưng, là bởi vì mùa đông quần áo tăng tầng lớp lớp che dấu... trong lòng Lý Tịch Trì vì mình biện hộ nói. Nhưng rất nhanh chóng y nhớ lại rằng suốt cả mùa đông này Yến Nhiễm cơ hồ chỉ mặc vài bộ y phục đơn bạc cũ nát...

Trong lòng đột nhiên đau đớn, bỗng Lý Tịch Trì tựa hồ rõ ràng chuyện gì. Ánh mắt chậm rãi chuyển đến đồng vải vóc xanh nhạt trên mặt đất.

Đây cũng không phải là công cụ nguyên rửa gì cả, Yến Nhiễm đối với Trầm Doanh Thu cũng không có chút nào đồ kỵ —— bởi vì đây đều là tặng phẩm Yến Nhiễm dành cho hài tử. Là hắn cam chịu rét lạnh thấu xương, từng đường kim mũi chỉ may cho hài tử quần áo mới!

Hài tử... hài tử của mình vốn là một thể tử hoặc quận chúa nho nhỏ. Vậy mà sau khi sinh ra lại chỉ được mặc áo quần nhạt được, cùng Yến Nhiễm ở trong gian nhà lốt cổ khô rơm rạ. Yến Nhiễm có thể vì chúng nó chuẩn bị thứ đồ ăn gì đây? Vạn nhất chúng nó ngã bệnh, Yến Nhiễm có thể làm gì chứ...

Nghĩ tới đây, ***g ngực Lý Tịch Trì ứ đọng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng gần như ngưng trệ.

Mà ngay lúc tâm tình y trở nên không thể rối loạn hơn, Trịnh Trường Cát lại nhẹ nhàng mà quấy rầy nói: “Vương gia, thỉnh tạm thời không nên tiếp tục gặp mặt hay tiếp xúc với Yến Nhiễm. Tránh gia tăng áp lực cho hắn.”

Lý Tịch Trì đột nhiên cả kinh, màu đỏ sẫm trên gương thoắt cái làm hắn tỉnh táo lại.

Yến Nhiễm bây giờ đang lâm vào tình trạng hôn mê, nam nhân đến tột cùng nên làm thế nào để sinh sản? Càng huống chi Yến Nhiễm có thương tích trong người... Hồi tưởng lại việc mới xảy ra cùng sự tình đêm qua, sống lưng Lý Tịch Trì không khỏi truyền đến từng đợt lạnh lẽo.

Yến Nhiễm... người tại sao không nói cho ta biết? Tại sao không nói cho ta biết người có hài tử của ta?

Nếu ta biết, tuyệt đối không dùng thủ đoạn bức người khuất phục như vậy, sẽ không đối đãi người tàn ác như vậy, sẽ không cho người ăn không đủ no mặc không đủ ấm...

Trong lòng lặp đi lặp lại mấy câu mặc niệm đó, Lý Tịch Trì đưa tay từ trên người Yến Nhiễm rời đi. Y cần cần dực dực đứng lên, nhẹ nhàng đặt Yến Nhiễm nằm phẳng phiu trên giường.

Đúng lúc đó, đại phu rốt cục đã vội vã đi đến.

15. Chương 15

“Mau nhanh chân lại đây chẩn trị!” Lý Tịch Trì hướng mặt hần quát tướng lên: “Người hần phải biết cách chăm sóc nam nhân sinh con như thế nào cho tốt chứ!”

Đại phu trở nên hốt hoảng sợ hãi, chân tay run lẩy bẩy, trong lúc nhất thời không biết trả lời ra sao cho hợp lý. Sắc mặt Lý Tịch Trì lập tức tối sầm xuống, may mắn còn Trịnh Trường Cát tỉnh táo đứng bên cạnh, hỏi một câu: “Người có mang theo Ma Phí Tán đến không?”

Đại phu vội vàng gật đầu nói: “Tiểu nhân có mang một bình đây.”

Trịnh Trường Cát lại hỏi: “Thế có mang dao cùng không?”

Đại phu cả kinh nói: “Thứ đó ta không có mang theo!”

Trịnh Trường Cát quay đầu hỏi Lý Tịch Trì: “Hiện giờ trong phủ, Vương gia có cất giữ thanh chủy thủ nào sắc bén không?”

“Có một bộ huyết thiết chủy thủ do Tây Vực tiến cống, sắc bén vô cùng.” Lý Tịch Trì nghi hoặc hỏi: “ Vì sao người lại cần thứ đó?”

Trịnh Trường Cát đáp: “Nam tử sinh con, cốt đạo nhỏ hẹp, cơ bản không giống như nữ tử. Huống chi thân thể Yến Nhiễm vốn chịu thương tích cũ chưa lành, hiện tại đang lâm vào trạng thái hôn mê, thần trí không minh bạch. Ta cần dùng chủy thủ mở bụng hần đưa hài tử ra ngoài.”

Lời vừa nói xong, Lý Tịch Trì cùng vị đại phu kia đồng thời chấn kinh, hoang mang vô cùng.

“Làm sao người có thể mổ bụng người đang sống...”

Song Trịnh Trường Cát lại kiên trì nói: “Vương gia, xưa kia ta từng có dịp chứng kiến một người mổ bụng nam tử Bách Nguyệt ra để lấy hài tử. Trước khi vào phủ, ta cũng đã nghiên cứu về y thuật một thời gian. Chỉ cần đại phu gắng sức phối hợp cùng ta, ta dám bảo đảm Yến Nhiễm sẽ bình yên vô sự, tính mệnh chu toàn, nếu không...”

Hần nói nửa chừng bèn dừng lại, ánh mắt đau xót đọng đầy tiếc thương chăm chú nhìn Yến Nhiễm yếu ớt đang nằm trên giường.

Khí lực Yến Nhiễm mỏng manh khác chi tơ nhện, khẽ thổi là bay. Ngay cả Lý Tịch Trì cũng rõ ràng, một người bị thương nhường này sẽ chẳng có cách nào thuận lợi sinh sản hài tử theo thông thường được.

Trịnh Trường Cát lại ôn nhu nói: “Vương gia, nơi đây chỉ Vương gia mới có quyền quyết định thay Yến Nhiễm. Nếu còn trì hoãn, bỏ lỡ thời cơ, sợ rằng ngay tại hạ cũng đành bó tay bất lực.”

Những lời hần nói giống như đang uy hiếp, làm Lý Tịch Trì không tự chủ được mà nhíu chặt mày kiếm, đồng thời sắc sảo liếc nhìn Yến Nhiễm một cái, rốt cục đành phải nhắm mắt gật đầu.

Trịnh Trường Cát lập tức phân phó gã tiểu tư trực chờ sẵn ngoài cửa: “Chuẩn bị nước nóng và con dao, cùng với nhiều vải sạch. Sau đó thắp đèn sáng lên. Mặt khác sai người đem tất cả thuốc trị thương tốt nhất cùng được hoàn an thần đến đây.”

Sau đó, hắn quay lại hướng Lý Tịch Trì nói: “Không gian chật chội, có quá nhiều người sẽ trở nên hỗn tạp, tại hạ cả gan mời Vương gia chờ bên ngoài. Không đầy nửa canh giờ sau, Yến Nhiễm nhất định sẽ hoàn bích quy Triệu.

*Hoàn bích quy Triệu: của về chủ cũ (thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ)

Tựa hồ bị lời khẳng định chắc nịch của Trịnh Trường Cát lay động, Lý Tịch Trì hung hăng trừng mắt nhìn hắn cùng vị đại phu nọ một cái, lập tức đẩy cửa bước ra.

Gã tiểu tư nhanh chóng đưa tới những vật dụng thiết yếu vừa được yêu cầu. Trịnh Trường Cát chỉ để vị đại phu kia ở lại, ngay sau đó liền đóng chặt cửa phòng.

Mặc dù tâm tư Lý Tịch Trì vội vàng nôn nóng như ngồi trên bàn đinh đứng trên chảo dầu, lúc này y cũng không dám vọng động phát tác. Vì vậy, y chỉ có thể đứng ngoài hiên cố gắng ngẩn cổ hồng ngóng nhìn tình hình bên trong. Dưới con mắt kẻ ngoài cuộc, hình ảnh này khác chi bậc trượng phu đang bồn chồn lo lắng chờ thê tử sinh hạ hài nhi đầu lòng. Có điều y chẳng thể nào tự mình phát giác ra.

Mà trong phòng chỉ còn lại thời gian dài trầm lắng.

Tựa hồ thời gian đã trôi qua lâu thật lâu.

Yến Nhiễm phát hiện bản thân đang đứng trước con đường mòn nhỏ bụi bặm xám xịt, xung quanh cỏ cây cần cỗi lụi tàn, không kiếm tìm nổi dấu vết sự sống. Màu vàng ối héo úa của hoa cỏ cuối thu phủ trùm lên vạn vật, trải dài tít tắp bất tận. Phóng tầm mắt nhìn về phía chân trời xa xa chỉ thấy một mảnh u ám thâm trầm.

Giữa thình không bỗng vang lên tiếng thì thầm, hư hư thực thực gọi hắn lần dọc lối mòn đi về phía trước. Yến Nhiễm không biết người đó là ai, nhưng đôi chân bất giác không tự chủ được mà bước theo. Cước bộ hắn khinh khinh phiêu phiêu như thể giẫm trên những cụm mây bông xốp trôi nổi, nháy mắt đã đi được mấy chục trượng. Trước mặt đột nhiên trống trải, con sông lớn màu vàng đục ngầu từ đâu bỗng xuất hiện. Một cây cầu đá xưa cũ, rêu phong phủ đầy, bị tháng năm vô tình bao mòn nằm vắt ngang qua sông. Trên cầu có khắc ba chữ nhưng đã mờ đến khó nhận, Yến Nhiễm chỉ đọc được vẹn vẹn một chữ “Hà”.

Thanh âm kia giờ phút này vẫn đều đều dẫn dắt hắn, réo rắt kêu hắn băng qua cây cầu sang bên bờ sông đối diện. Yến Nhiễm vốn không tự chủ được mà muốn đi tới cây cầu kia, nhưng góc áo bất giác bị vật gì ghì níu lại.

Hắn cúi đầu xem thử, phát hiện vật nọ hóa ra là một cánh tay trẻ con nhỏ bé mũm mĩm.

Túm lấy góc áo của Yến Nhiễm là một hài đồng có đôi búi tóc xinh xắn, cả người bao phủ tầng ánh hào quang bàng bạc. Hai chân bé sáng rực đứng trần trên nền đất lạnh, thân người trắng trẻo mềm mại tựa hồ cũng không mặc quần áo.

Mặc dù Yến Nhiễm không nhìn rõ đường nét khuôn mặt hài nhi này song sâu thẳm nơi tâm hồn từng trận từng trận cảm xúc thân thuộc xen lẫn yêu thương trào lên mãnh liệt. Hắn bèn khom người ôm hài tử kia vào lòng.

Hài tử không giãy dụa quấy phá cũng không kêu khóc ầm ĩ, trái lại bé rất ngoan ngoãn áp vào ***g ngực Yến Nhiễm.

Yến Nhiễm triu mến dịu dàng vỗ nhẹ lưng bé, cước bộ dần dần chậm lại.

Bất tri bất giác, thanh âm mới vừa rồi còn kêu gọi hắn đã từ từ tiêu thất trong gió, con đường nhỏ đen tối khiếm khuyết tựa hồ càng thêm âm lãnh tĩnh mịch, không lấy nửa điểm khí tức của con người.

“Đây là nơi nào? Ta đang làm gì vậy...”

Lúc này tâm trí Yến Nhiễm mới thoát khỏi trạng thái thất thần, bắt đầu tập trung suy tư, kì lạ thay trong đầu hần sao toàn một mảnh trống rỗng.

Cùng lúc ấy, thân thể hần trở nên kì lạ —— hóa ra là hài tử kia đột nhiên vươn bàn tay bé xíu vũng vàng ôm chặt lấy hần, như sợ hần sẽ tan biến vào hư vô bất cứ khi nào.

Loại ngang ngược này mặc dù phảng phất vẻ non nớt, nhưng thâm tâm Yến Nhiễm lại dấy lên sự quen thuộc mơ hồ. Sâu thẳm nơi đáy lòng hần âm thầm cả kinh, dường như có gì đó bắt đầu sống lại trong kí ức.

Là ai? Hài tử này rốt cuộc là người nào?

16. Chương 16

Trong tiềm thức Yến Nhiễm dâng lên nỗi khao khát muốn nhìn rõ hình dáng hài tử này. Vừa cúi đầu đã thấy trên vạt áo mình có một mảnh ẩm ướt.

Dường như hài tử đang lặng lẽ khóc, hai tay nhỏ xíu gấu gao bám chặt xiêm y Yến Nhiễm, không ngừng lắc đầu quây quây.

Hài tử này muốn nói gì? Phải chăng bé muốn bảo hần không nên tiếp tục đi về phía trước sao?

Lúc Yến Nhiễm đang mải miết suy tư, bờ bên kia đột nhiên nổi lên một đạo cuồng phong mãnh liệt khiến hần mất thăng bằng, thân hình lảo đảo xiêu vẹo. Hài tử trong lòng nhất thời bị ngã văng ra ngoài. Yến Nhiễm vội vàng muốn nâng hài tử dậy song trước mắt chợt hiện lên một đạo bạch quang chói lòa, sau đó cái gì cũng không còn nhìn thấy nữa.

Giống như rơi vào hố đen sâu hoắm không đáy, xung quanh Yến Nhiễm toàn một mảnh hắc ám u tịch. Dưới chân tựa hồ đang cưỡi mây đạp gió, thập phần mềm mại êm dịu. Đáy lòng hần ghi nhớ kỹ bóng hình hài tử quen thuộc kia, khảm tận tâm can. Không biết cứ trầm lặng di động như vậy trong bao lâu, cơ thể bỗng chạm nhẹ vào vật gì đó, cảm giác đau đớn thay phiên nhau ừn ừn kéo tới.

Nương theo trận đau đớn này, tất cả thắc mắc nghi vấn không lời giải đáp thoáng chốc minh bạch, rõ ràng.

Cố nén nhịn cơn nhức nhối, Yến Nhiễm từ từ nâng mí mắt trĩu nặng, trước mặt là rèm giường màu thiên thanh óng mượt của Mộng Bút Hiên đang khẽ khàng lay động.

Sao mình lại quay về đây nằm thế này... Hần chậm rãi suy nghĩ, trí nhớ tua lại từng đoạn từng đoạn kí ức nhỏ nhặt.

Bị người khác kéo lê tới hậu viện chịu trừng phạt, sau đó đau đến mất đi tri giác... Làm thế nào mình lại đứng trên con đường mòn nhỏ hôn ám, xa lạ kia được nhỉ...

Chẳng lẽ đó là đường xuống hoàng tuyền sao?

Đột nhiên ***g ngực Yến Nhiễm nổi lên cảm giác ớn lạnh rờn rợn, rung mình một cái. Thì ra vừa rồi bản thân đã dạo một vòng quanh quỷ môn quan! Nhưng hài tử vừa không ngừng khóc lóc vừa kéo góc áo mình rốt cuộc là ai đây? Đã gặp ở đâu rồi sao?

Vừa nghĩ tới đó, hần bỗng cảm giác được trên người tựa hồ mất vật gì, cơ thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

A, chính là hài tử!

Hần đưa tay chậm rãi xoa nhẹ vùng bụng, phần gồ lên quen thuộc suốt bao tháng qua đã không còn tồn tại nữa, thay vào đây là một vết thương kéo dài đến ba tấc.

Hài tử đã không còn!

Yến Nhiễm từng nghe đồng tộc nhắc sơ lược qua loại phương pháp sinh sản này. Cơ hồ chỉ được áp dụng trong tình huống xấu nhất, tính mệnh nguy ngập. Vậy thì ai đã nhân lúc hần hôn mê bất tỉnh lấy hài tử khỏe mạnh từ trong bụng hần ra rồi? Mà hài tử của hần hiện giờ ra sao...

Yến Nhiễm không có dũng khí suy nghĩ tiếp, nôn nóng đến độ lập tức muốn xuống giường đi tìm. Hần chưa kịp ngẩng đầu lên, một thanh âm nam tử ôn nhu liền ngăn trở hành động mạo hiểm của hần.

“Đừng nhúc nhích, nếu không vết thương sẽ nứt toác ra đó.” Trịnh Trường Cát bưng chậu nước ấm đi tới: “Nếu khát nước hay đói bụng, chỉ cần nói với ta một tiếng là được rồi.”

Yến Nhiễm cố hết sức quay đầu nhìn hẩn chăm chú, run giọng lo lắng hỏi thăm: “Hài tử của ta đâu...”

Trịnh Trường Cát đem khăn nhúng vào chậu nước ấm vò nhẹ một cái, vừa dịu dàng vừa cẩn thận lau đi vết máu còn lưu lại trên thân thể Yến Nhiễm, làn mi dày khẽ hạ xuống, chậm chậm đáp: “... Hài tử rất khỏe, vừa mới được Liên Vương gia ôm đi rồi.”

Ba chữ “Liên Vương gia” khác nào sấm nổ bên tai, trong tích tắc Yến Nhiễm khẩn trương đến độ không thể khẩn trương hơn được nữa. Nếu không phải bị Trịnh Trường Cát vội vàng dè dặt, chỉ sợ hẩn sớm đã liều mạng mà bỏ chạy đi tìm hài tử của mình.

“... Y ôm hài tử của ta đem đi nơi nào!”

Không thể nâng thân thể suy yếu dậy nổi, Yến Nhiễm bất lực khẩn thiết truy vấn: “Lý Tịch Trì muốn đem hài tử xử trí thế nào đây...”

Trịnh Trường Cát quan sát tỉ mỉ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng của hẩn, dè dặt thử dò xét nói: “Vương gia chờ bên ngoài đã lâu, người có bằng lòng gặp hẩn hay không?”

Yến Nhiễm mấp máy đôi môi khô khốc, tựa hồ muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng gật nhẹ đầu một cái.

Trịnh Trường Cát thay hẩn lau sạch hết vết máu khô dưới hai chân. Sau khi đem tấm chăn mới đổi cẩn thận đắp kín kẽ, lúc này mới yên tâm đẩy cửa bước ra ngoài.

Chốc lát sau, Liên Vương gia Lý Tịch Trì sắc mặt tái xanh đi vào.

Yến Nhiễm chẳng cần phí công ngăn đầu cũng biết là ai đang đi tới trước giường mình. Tiếng bước chân nện xuống nền gạch dồn dập, hối hả, vội vàng cùng ngang ngược thế này, tựa như... Tựa như đôi tay nhỏ bé kia liều mạng túm chặt vật áo mình vậy.

Nhớ tới hài tử chưa từng gặp mặt, thậm chí ngay cả giới tính cũng không hề hay biết, trong lòng Yến Nhiễm dấy lên lo lắng xen lẫn bất an khôn tả.

Cùng lúc ấy, thanh âm trầm thấp của Lý Tịch Trì vang lên bên tai hẩn:

“Hài tử bây giờ khỏe lắm. Ta ngại bé khóc nháo ầm ĩ, kinh động đến người cho nên bảo bà vú bồng bế đến nơi khác rồi.”

Đứng bên ngoài phòng liên tục suốt hai canh giờ liền, cuối cùng Liên Vương gia không tri tri nổi, ngồi xuống cái ghế nhỏ kế bên giường. Y nhìn một đồng chăn dính đầy máu tươi chưa bị hạ nhân mang đi cạnh chân, trầm mặc trong chốc lát. Đột nhiên y nặng nề thở dài một hơi: “Vì giấu diếm chuyện này, Người có biết suýt nữa thôi là người sẽ bị mất mạng không hả?”

Sau khi biết hài tử an toàn, Yến Nhiễm thả lỏng tâm tình, thoáng bình tĩnh hơn trước. Mặc dù Lý Tịch Trì ngồi cách hẩn chưa đầy một thước, nhưng hẩn lại vờ như đã điếc không nghe, không nhìn, không thấy.

Khác một trời một vực so với sự ngang ngược ngày xưa, Lý Tịch Trì như biến thành con người khác, không bắt buộc Yến Nhiễm đáp lại ngay lập tức, chỉ chậm rãi khom lưng xuống, tiếp tục nói: “Chuyện y phục... Là lỗi của ta, ta trách lầm người. Nhưng người đâu nhất thiết phải giấu giấu diếm diếm ta trong suốt thời gian dài như vậy. Ta cũng là phụ thân của hài tử. Nếu biết người mang thai, sao ta nỡ lòng nào nhẫn tâm xử phạt người... Kể từ hôm nay, người ở lại gian phòng sát vách phòng ta điều dưỡng thân thể. Nếu cần gì cứ trực tiếp phân phó cho bọn hạ nhân. . . Còn nữa...”

Y đột nhiên nói năng ôn nhu, phảng phất như trở lại thành vị thân vương đệ quốc thâm tình chân thành trên sa mạc đêm đó. Cánh tay lần vào trong chăn muốn cầm tay Yến Nhiễm, Yến Nhiễm tránh né cự tuyệt hành động thâm tình này, bàn tay nhanh rút sâu sang bên cạnh, đồng thời cất giọng đáp trả nhưng chỉ vờ vờ một câu lạnh lùng, vô cảm xúc:

“Ta muốn nhìn hài tử.”

Vừa nghe câu nói lãnh tính kia, Lý Tịch Trì như bị dội gáo nước lạnh, thần tình liền rơi vào trầm mặc.

Một hồi lâu sau mới nghe thấy y trả lời, mặc dù ngữ khí thập phần nhẹ nhàng song vẫn ẩn chứa ý đanh thép như đinh đóng cột: “Không thể được.”

17. Chương 17

Lời từ chối dứt khoát đâm thẳng vào màng nhĩ Yến Nhiễm, cả thân hình hắn bật vùng dậy vì khấn trương.

“Tại sao lại không được!” Hắn khàn giọng truy vấn “Người muốn đem hài tử đi đâu!”

Lý Tịch Trì hậm hực rút tay về, nhúu mày nói: “Đứa nhỏ này vốn là thể tử của Liên vương phủ. Ta đã sai người tìm nhũ mẫu tốt nhất cho bé. Tất cả chuyện liên quan tới nuôi dạy bé, ta sẽ đích thân phụ trách sắp xếp.”

Nghe y nói vậy, Yến Nhiễm kinh ngạc vô cùng, nhất thời trong lòng dâng lên cảm xúc chông chéo, hỗn tạp.

Vấn đề chăm nom hài tử từng khiến mình đau đầu lo lắng ngày đêm nay đã được giải quyết ổn thỏa. Nhưng điều này lại đồng nghĩa với việc từ giờ trở đi vĩnh viễn mất cơ hội gần gũi với đứa con máu thịt thân sinh chưa một lần gặp mặt....

Vừa tưởng tượng ra hình ảnh bé con yếu ớt nằm trong lòng mình vừa khốc thúc thúc vừa lắc lắc đầu, so với đau đớn thể xác, trái tim hắn càng nhói lên như bị cắt xẻ thành trăm mảnh nhỏ, nhức nhối đến mức khiến hắn không cách nào chấp nhận nổi cái quyết định tàn nhẫn này.

“Nhưng hài tử vốn là con ta! Người có quyền gì mà đòi tách hài nhi khỏi người ta!”

Tâm tình hắn xoay tròn, nhấn sâu giữa dòng nước xiết, cánh tay vươn dài, cổ sức nắm bắt gì đó hồng nít giữ tinh tảo, xua tan niềm hoang mang đáng sợ hiển hiện lúc này đây.

“Dựa vào gì ư? Dựa vào ta là phụ vương của hài tử.” Lý Tịch Trì lạnh lùng trả lời hắn.

“Ta có thể cam đoan sẽ cho thể tử của ta hưởng thụ tất cả những cực phẩm thiên hạ. Còn người, người cứ một mực giấu diếm bùng bít. Người tâm tâm niệm niệm không cho ta biết về sự tồn tại của nó, chẳng lẽ như vậy là vì muốn tốt cho hài tử, chẳng lẽ người như vậy xứng đáng có được hài tử này hay sao?”

Đối với sự chỉ trích gay gắt của y, Yến Nhiễm nhất thời kinh ngạc đến á khẩu. Đôi mắt sâu thẳm mơ hồ còn vương ngấn lệ trùng trùng mở lớn, đáy mắt xẹt qua tia dao động. Tuy hoang mang yếu thế nhưng lời nói cùng biểu hiện ngoài mặt của hắn vẫn thập phần kiên cường

“Thứ ta cho bé đều là những thứ tuyệt vời nhất ta có!”

Mỗi câu mỗi chữ hắn đáp trả đều đong đầy ý phản kháng: “Hơn nữa ta không định nói cho hài tử biết... Nó có một phụ vương đối trá, tàn nhẫn lãnh khốc cỡ nào, không định cho nó biết bản thân mang trong mình dòng máu lạnh lùng, dơ bẩn đến nhường nào!”

“Người câm miệng lại cho ta!”

Trong tích tắc, sắc mặt Lý Tịch Trì khó coi tới cực điểm. Y thậm chí đã giơ cao tay phải lên rồi. Nhưng quyền này sao chẳng hạ xuống nổi, đành động mạnh vào bên thành giường.

“Người có thể cho nó cái gì? Cho nó mặc quần áo cũ kỹ mục nát, ăn thức ăn dư thừa bỏ đi? Ta thật khó mà tưởng tượng ra được viễn cảnh, nếu không ai phát hiện người ở hậu viện sinh hạ hài tử, người còn có thể giữ cái mạng nhỏ lại hay không? Còn có đủ khí lực ngồi đây bật thốt ra những lời bất kính với ta như bây giờ nữa hay không!”

Nói xong những lời này, y cơ hồ đã sấn sát tới người Yến Nhiễm rồi. Đôi mắt tham lam, lập lòe ánh lửa nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt như khắc bằng ngọc bích gần ngay trong gang tấc.

Giường gỗ nhỏ hẹp, Yến Nhiễm bị y bức bách áp đảo đến cứng ngắc tay chân. Song bên khóe môi khẽ xẹt qua tia cười đầy bất ngờ, ẩn chứa xót xa, vài phần phẫn uất, thêm chút khinh thường, hàm tình giấu cột:

“Ta nói cho người biết?” Giống như nghe truyện cười kinh thiên động địa, hắn bi thống đáp: ” Để sau đó bị người coi như quái thú nhốt trong cũi sắt? Hay là dứt khoát mổ bụng ta ra, mở rộng tầm mắt xem nam tử hoài thai có điểm nào khác biệt so với nữ nhân bình thường hay không...”

“Sao người lại phiền diện đánh giá về ta ác độc như thế!” Lý Tịch Trì phần nộ đến độ môi phát run lên: “Người mang cốt nhục của ta, lẽ nào ta kinh sợ người, xem người như yêu tinh mãng xà, bất tuân đạo nghĩa mà hành xử tàn độc bất nhân... Đó đâu chỉ là con người, đó còn là con ta.”

Yến Nhiễm vẫn lẳng lẳng, lạnh lùng nhìn hắn chăm chú, ánh mắt nghi hoặc kia đổ ai kiếm tìm nỗi nửa điểm tín nhiệm.

Nhất thời, cả gian phòng chìm ngấm giữa tĩnh mịch suốt khoảng thời gian dài thật dài, áp lực nặng nề khó thở tựa hồ tín hiệu yên ả trước cơn giông. Năm tay Lý Tịch Trì nổi đầy gân xanh, nhấn mạnh đến độ lưu lại trên tấm nệm giường cả vết lõm sâu hoắm.

“Người đâu cần nhất quyết cự tuyệt, không chịu tiếp nhận tâm ý của ta, tự dày vò bản thân cơ chứ!”

Y ngẩng đầu lên đột ngột, ánh mắt lộ rõ quang mang u ám: “Ta cho người một tháng để cân nhắc kĩ càng. Nếu sau khi thương thế lành lặn mà vẫn không đổi ý, vậy cứ cắt đi làm khổ dịch cho ta... Vài năm sau, hài tử trưởng thành, ta muốn người hầu hạ thân cận nó. Nếu người cả gan dám nhận nó hoặc phong phanh bóng gió, ta liền...”

Lý Tịch Trì vững vàng chế trụ bả vai Yến Nhiễm, ngón tay thon dài hữu lực tựa vuốt chim ưng quắp chặt con mồi.

“... Ta liền đem người và hài tử, còn thêm toàn bộ tộc nhân của các người thiêu cháy cùng một chỗ. Thảm kịch ấy, tất cả đều do lỗi của người – Đạm Thai Yến Nhiễm!”

Giọng y khàn khàn trầm thấp, lời vừa dứt lập tức cúi đầu hôn ngẫu nghiêng hai phiến môi bạc động lòng người kia.

Mà giây phút này đây Yến Nhiễm cũng quên mất phản kháng. Bởi vì trong phần nộ cùng tuyệt vọng cực hạn, hắn đã đánh mất ý thức, lâm vào vùng hắc ám u minh.

“Yến Nhiễm, người cố gắng chịu đựng đau đớn chốc lát. Ta muốn thay thuốc cho người.”

Trịnh Trường Cát cầm bình thuốc nhỏ bằng ngọc màu xanh đi tới trước giường, một tay từ tốn vén mép áo ngủ bằng gấm lên.

Nằm trên chiếc giường phủ rèm ánh bạc, Yến Nhiễm mở to hai mắt.

Mới vừa rồi Lý Tịch Trì thừa dịp hắn hôn mê, bất chấp nguyện vọng của hắn, tùy tiện an bài sang căn phòng xa hoa, mỹ lệ rườm rà. Đối với cách trang trí lộng lẫy chói mắt xung quanh, lòng hắn không tránh khỏi bài xích.

“Ta không muốn.” Hắn nhẹ giọng cự tuyệt: “Ta không muốn tiếp nhận bố thí của y.”

Trịnh Trường Cát trực tiếp ngồi xuống bên người hắn, ân cần khuyên nhủ: “Cần uống thuốc, xoa được để trị khỏi hẳn bệnh. Người ngoan cố quật cường, Vương Gia bất quá nóng giận, quát mắng người một hai câu rồi không chú ý đến nữa. Cuối cùng, kẻ chịu khổ chẳng phải chỉ còn mình người sao?”

Miệng nói, tay nhanh nhẹn mở nắp bình, làn hương thảo được thơm mát lan theo không khí tản mạn đi khắp phòng.

Ngửi thấy hương thơm thuần khiết nhu hòa, động mà không nồng, đâu cần ai bảo Yến Nhiễm tự biết đây là thánh dược quý hiếm chuyên trị vết thương. Hắn chẳng thấy vui sướng, trái lại đau khổ nói: “Ngay cả người cũng đứng về phía Lý Tịch Trì, giúp hắn làm thuyết khách sao?”

“Ta không biện bạch thay Vương gia, ta chỉ nghĩ giùm bản thân người thôi.” Trịnh Trường Cát sửa lại lời hắn: “Người còn rất trẻ, niên kỷ chưa tới hai mươi. Thiên hạ rộng lớn mệnh mông, bao của ngon vật lạ chưa nếm qua, trăm ngàn danh lam thắng cảnh phong nguyệt hữu tình chưa lưu gót... Hà cớ chi tự ngược đãi bản thân”

Đột nhiên nghe hần nhắc tới tuổi mình, lòng Yến Nhiễm trào dâng chua xót vô bờ bến, chậm rãi giơ tay phải che phủ hai tròng mắt đã muốn ngân ngấn lệ quang.

“Là ta liên lụy người nhiều rồi...” Hần ngưng nói: “Ta đã quá mệt mỏi, quá chán nản, nhiệt tình xưa kia giờ tạm tiêu tan...”

Trịnh Trường Cát nhìn Yến Nhiễm, lòng trầm mặc xuống theo. Từ trong chai quẹt một ít thuốc, sau đó cẩn cẩn dực dực quét đều lên bề mặt vết thương của Yến Nhiễm. Yến Nhiễm nằm im, không hề nhúc nhích cự tuyệt.

Chẳng rõ hai người giữ trạng thái an tĩnh như vậy qua bao lâu. Trịnh Trường Cát tỉ mỉ lau sạch tất cả miệng những vết thương nhỏ toàn thân Yến Nhiễm. Sau đó hần khéo léo cất bớt chai lọ, yên ắng ngồi bên giường quan sát.

Bị nhìn dưới ánh mắt quá chuyên chú của hần, tâm Yến Nhiễm nhận nhạo hòa lẫn bất an. Y không nén nhịn được thêm, mở miệng nhắc khéo: “Ta đuối sức, muốn ngủ một giấc.”

Trịnh Trường Cát lại nói: “Nhưng ta vẫn muốn cùng người tiếp tục ôn lại chuyện xưa.”

Yến Nhiễm sững sốt, bất giác hỏi ngược lại: “Chuyện xưa? Người nói chuyện gì?”

Trịnh Trường Cát cười cười: “Người có từng thắc mắc tại sao ta rành rẽ chuyện Bạch Nguyệt nam nhân sinh tử không? Đây là đoạn dĩ vãng xưa. Một cổ sự về người Bách Nguyệt... Người còn hứng thú muốn nghe ta sao?”

Tuy Yến Nhiễm không hề hé răng trả lời, nhưng trong đôi mắt lại ánh lên một đạo tinh quang sắc bén.

Thấy vậy, Trịnh Trường Cát thuận tay chỉnh ngọn đèn dầu sáng lên, thanh âm đột nhiên nghiêm túc dị thường.

18. Chương 18

“Ta từng có duyên quen biết một thanh niên Bách Nguyệt hành tẩu ngang dọc giang hồ, lấy việc bán thuốc làm kế mưu sinh. Năm ấy hần vừa tới Trung nguyên, gặp rồi yêu chân thành một vị quan trẻ. Nhưng viên quan kia chỉ coi hần như nghĩa đệ mà đối đãi. Đêm nọ, sau khi người hần say rượu túy lúy, thừa dịp thần trí không minh mẫn, hần giả trang thành nữ tử cùng viên quan kia quan hệ xác thật. Sự việc qua đi, hần liền hoài thai con nối dòng...”

Lời còn chưa dứt, Yến Nhiễm đã khản trương chen ngang: “Người nói người kia... Tên gọi là gì?”

Trịnh Trường Cát đáp: “Tên hần là Cơ Thân Ngọc. Người cũng biết hần sao?”

Yến Nhiễm không nhịn nổi kích động nói: “Hần là dược sư nổi danh trong tộc chúng ta. Mấy năm nay không ai biết hành tung của hần nơi đâu. Sau đây thì sao? Cơ dược sư sau đây thế nào? Còn hài tử của hần nữa?”

Trịnh Trường Cát thấy hần thoát khỏi trạng thái u ám, gương mặt hưng phấn trở lại, khoe miệng khẽ mỉm cười, nói: “Người đừng gấp gáp, cứ từ từ. Dù sao tình cảnh của họ bây giờ vẫn tốt hơn người nhiều, bình tĩnh chậm chậm nghe ta nói đã.”

Được Trường Cát trấn an trước, Yến Nhiễm nhẹ nhõm hơn bao nhiêu, nhịp đập trái tim dần bình ổn. Chăm chú hưởng thụ, thư thái an nhàn như trẻ nhỏ nghe kể câu chuyện cổ tích hạnh phúc.

Trịnh Trường Cát thay hần đắp chăn mền cẩn thận, tránh nhiễm lạnh, sau đó bắt đầu nhớ lại.

“Trước khi vào Vương Phủ, ta từng bái sư học sơ qua về kiến thức y thuật. Bởi vậy mà cùng hành tẩu giang hồ với Cơ Thân Ngọc, lâu dần trở thành tri kỷ. Tuy nói hần là tộc nhân tộc Bách Nguyệt, nam tử sinh sản không phải đại sự hiếm lạ trăm năm khó gặp nhưng dù sao độ nguy hiểm tính mạng vẫn quá cao. Vì thế, hần liền tới kiếm ta thương lượng, tìm đối sách an toàn. Lúc ấy, sau khi nghe rõ ngọn nguồn, phản ứng đầu tiên của ta chính là khuyên hần phá bỏ hài tử kia đi.”

Nói tới đây, hần đột nhiên ngừng lại một chút, hỏi Yến Nhiễm: “Nếu đặt trường hợp là ngươi, ngươi có đồng ý phá bỏ hài tử kia không?”

Yến Nhiễm lắc đầu, chắc nịch đáp: “Chỉ cần mang trong mình dòng máu Bách Nguyệt tộc, tuyệt đối sẽ không.”

“Có lẽ đã thành truyền thống ăn nhập cốt tủy mất rồi.” Trịnh Trường Cát gật đầu cười khổ nói: “Ta thật tâm muốn ngăn cản hần. Nhưng mà, Cơ Thân Ngọc quá bướng bỉnh, quá cương quyết. Vì vậy, suốt năm ròng ta và hần liên phối hợp cùng nghiên cứu ngày đêm, hòng tìm phương pháp sinh hạ hài tử tốt nhất. Có điều, đáng buồn thay, trong khoảng thời gian này, vị quan viên kia thủy chung không hề quan tâm đến hần, chưa một lần thăm hỏi. Ngược lại y dốc hết khả năng, kiếm tìm nữ nhân trải qua đoạn tình duyên như sương sớm kia cùng y. Điều này khiến trái tim Cơ Thân Ngọc dậy sóng, vừa thương tâm lại vừa mong ngóng hy vọng.”

Bất chợt, Trịnh Trường Cát quay ra hỏi Yến Nhiễm: “Nếu ngươi đứng trên lập trường của hần, ngươi có nói cho vị quan viên kia biết mình đang mang hài tử của y không?”

Yến Nhiễm trầm mặc trong chốc lát, biểu tình nghi hoặc, do dự: “Cũng chưa chắc! Ta thấy người Trung nguyên đâu dễ chấp nhận những kiểu tình huống kì lạ như thế.”

“Chuyện này thì ngươi đoán trúng rồi.” Trịnh Trường Cát gật đầu, “Sau khi Cơ Thân Ngọc thổ lộ, ngay cả mối quan hệ huynh đệ họ cũng không duy trì nổi. Vị quan viên kia lập tức nghênh cười thê tử vào phủ, bất chấp môn đăng hộ đối, gia thế hay cách mệnh.”

Nghe đến đó, Yến Nhiễm nhất thời nhin không được bật hỏi: “Vậy Cơ được sư phải làm sao bây giờ?”

Trịnh Trường Cát trả lời: “Thời gian đầu quả thật hần rất thương tâm, ngày ngày thần thờ ngồi trên ngưỡng cửa, suy nghĩ đến xuất thần. Ngay cả ta nhìn thấy cũng đành lòng không đậu. Có điều dần dần nghĩ thông suốt mọi chuyện đầu đuôi, hần phát hiện mặc dù sự tình không cứu vãn nổi, nhưng trên đời còn vô số điều đáng trân trọng hơn nhiều. Thân Ngọc là một người thông minh, nắm được buông được... Sau đó ta giúp hần sinh hạ một nam hài đáng yêu, nặng ba cân hai, khỏe mạnh tinh nghịch, lấy họ Cơ theo hần.”

Nói tới đây, tựa hồ hồi tưởng lại bộ dáng thú vị của hài tử kia, khóe miệng hần bất giác cong lên, hé ra nụ cười triu mến. Chợt giật mình, như sợ Yến Nhiễm liên hệ với chuyện của bản thân mà thương tâm, hần liền nhanh chóng ho “khụ” hòng lấp liếm, biểu tình thay đổi tức thì. Nhưng khi hần vừa cúi đầu, động vào mắt lại là mặt cười bảy phần mỏng manh, yếu đuối, ba phần thương cảm xót xa trên khuôn mặt Yến Nhiễm.

“Cơ được sư quả thật trời sinh ương ngạnh.” Thanh âm hần bất tri bất giác ôn nhu hơn nhiều: “Ta nghĩ hài tử của hần nhất định sẽ trưởng thành khỏe mạnh.”

Trên hai gò má tái nhợt, bi thương cùng yên ả đan xen hòa quyện tạo nên một loại biểu cảm thần nhiên kì lạ. Quan sát thần tình kia, lòng Trịnh Trường Cát trào dâng dòng tình cảm ầm ập, dịu dàng.

Hần cúi người xuống càng lúc càng thấp, ôn nhu an ủi: “Ta kể chuyện này cho ngươi nghe, không hòng bắt ngươi thương tâm thay cho Thân Ngọc. Ngươi cũng rõ tính tình hần rồi đấy! Nhất định chẳng dễ bản thân chịu tổn hại, thiệt thòi. Ta chỉ muốn lấy ví dụ khuyên ngươi tự mình ngẫm lại, thử so sánh với Thân Ngọc xem: tình cảnh của ngươi xử trí thế nào?”

Nghe hần nói vậy, Yến Nhiễm mới thu ý định của mình lại.

“Tình cảnh của ta...” Hần lăm bầm lâu bầu: “Muốn sống không được, muốn chết chẳng xong. Tiến thoái lưỡng nan”

“Yến Nhiễm... Ngươi cần thay đổi ngay lối suy nghĩ tiêu cực ấy đi!”

Trịnh Trường Cát ghé vào lỗ tai hần than nhẹ: “Mặc dù vương gia đáng hổ thẹn, nhưng ít ra hần hứa sẽ đối xử tốt với con người, hần nhất định nói được làm được. Chẳng lẽ ngươi thực sự cam lòng để hài tử cùng ngươi quay trở lại sống trong căn phòng nhỏ, rách nát mục ruỗng kia sao? Bất bé chịu cảnh thiếu thốn, cơm không đủ no, áo không đủ mặc, hè nóng nực bức bối, đông lạnh lẽo buốt giá?”

Yến Nhiễm dường như muốn phản bác lại, song đôi môi cứ mấp máy mãi chẳng thốt nổi lên lời.

Nữ không? Không! Sao hần có thể nhẫn tâm để nhi tử máu thịt cùng hần trải qua loại cuộc sống không có ánh sáng ngày mai như thế chứ? Nhưng giả dụ trời cao thương xót, ban hần một cơ hội ly khai Thân vương phủ, làm lại từ đầu thì mọi chuyện hoàn toàn khác hần.

Vì vậy, hần lẩm bẩm nói: “Chỉ cần ta cũng đoạt được tự do như Cơ được sư, không gì là không thể...”

“Tự do của mỗi người một khác.”

Trịnh Trường Cát cắt đứt giả thiết của hần: “Nếu giờ ngươi ôm hài tử ly khai Vương Phủ, dựa vào sức ngươi một năm kiếm được bao nhiêu tiền? Hài tử muốn uống sữa mẹ, ngươi dự kiến tìm đâu cho bé? Chính bản thân ngươi cũng phải lấp đầy bụng. Một cái bánh bao giá một văn tiền, ngươi trì tri nổi mấy ngày? Vạn nhất hài tử đau ốm ngã bệnh, giả sử ngươi có công mua vài thang dược liệu chẳng nữa, ngươi đi nơi nào sắc thuốc? Cơm, áo, gạo, tiền! Tất cả những chuyện thiết yếu ấy ngươi đã tính đến chưa?”

Yến Nhiễm bị hần tra hỏi gắt gao đến cảm lạnh, trong lòng rối loạn như tơ vò. Lúc này, Trịnh Trường Cát dịu lại, mềm giọng an ủi: “Ta sớm nói qua: nếu ngươi còn muốn gây dựng tương lai tươi sáng, tự thân ngươi phải tìm đường thoát. Ta dạy ngươi đọc sách viết chữ, tri thông lễ nghĩa, thấu đáo văn hóa Đại Diêm, hòng trông mong mai sau ngươi ra ngoài xã hội ít nhất không bị người ta coi thường. Theo ý ta, ngươi cứ tạm thời an tâm dưỡng thương, ta từ từ giải thích chi tiết tỉ mỉ tình hình hiện tại của Diêm quốc, bàn bạc kỹ lưỡng kế hoạch chu toàn.”

Tuy Yến Nhiễm không lên tiếng nhưng tâm trí hần mãi miết, miên man suy nghĩ.

Hần hiểu Trịnh Trường Cát đang cố khuyên nhủ mình an tâm dưỡng thương, cũng rõ ràng trước mắt đây là cách duy nhất, vì vậy tâm dần dần bình tĩnh lại.

Mặc dù buồn bực cùng bị thương vẫn âm ỉ nhức nhối trong ***g ngực, song kinh nghiệm bươn trải những chuyện thống khổ của hần đâu ít ỏi gì! Qua năm tháng, hần luyện cho mình thói quen chịu đựng, thờ ơ lạnh nhạt.

Trên hành lang bên ngoài phòng, cách lớp cửa gỗ không xa, mơ hồ văng vẳng tiếng Lý Tịch Trì khiển trách hạ nhân. Yến Nhiễm lập tức đồng tai nghe ngóng, gắng gượng tìm thanh âm trẻ con nức nở, hồi hộp thận trọng hồi lâu chẳng thu được kết quả như ý. Trong lòng vô cớ dấy lên muộn phiền, ảo não. Cuối cùng một mõi nhắm mắt ngưng thần nghỉ ngơi.

19. Chương 19

Trải qua một đêm nói chuyện bầu bạn với Trịnh Trường Cát, Yến Nhiễm tạm thời bình ổn tâm cơ, cũng nguyện ý ở lại chỗ này dưỡng thương. Mặc dù Lý Tịch Trì nghe nói hần đã chịu xuống nước thỏa hiệp, nhưng dường như y còn chưa hết tức giận nên không hề ghé xem lấy một lần. Ngoài ra, đám thị đồng tỳ nữ vẫn bưng thuốc tới đúng giờ, không hề lơ lửng qua quýt. Trịnh Trường Cát đến phòng thăm hỏi Yến Nhiễm mỗi ngày, đồng thời bắt đầu truyền thụ toàn bộ kiến thức về Diêm quốc cho hần rõ.

Sau giờ Ngọ hôm đó, nhân cơ hội Trịnh Trường Cát bận việc, không ở trong phủ, Yến Nhiễm liền nằm trên giường suy nghĩ ngẩn ngơ xuất thần. Giữa mộng lung hư ảo, đột nhiên hần nghe thấy từng trận từng trận tiếng bước chân xa lạ từ ngoài sân vọng vào.

Đương lúc trong lòng Yến Nhiễm còn đang phân vân kỳ quái, một tiếng “Cạch” vang rõ to lọt vô tai, cửa phòng đã bị người khác giật mở tung.

Hóa ra người tới là Trần Doanh Thu.

Vừa nhắc thấy thân ảnh y, lòng Yến Nhiễm không khỏi dấy lên niềm kinh ngạc bất an.

“Ngươi cứ bình tĩnh, không cần khẩn trương.” Trần Doanh Thu trở tay đem cánh cửa gỗ đóng lại, bước vài bước từ gian ngoài vào.

Hơn một tháng không gặp, y gầy gò xanh xao đi rất nhiều. Trước đây Yến Nhiễm chỉ cảm thấy vóc người y dong dong cao, bờ vai thon gầy mảnh khảnh. Hôm nay nhìn kĩ, y không khác bộ xương khô là mấy, hai mắt hõm sâu, xương gò má gồ hần lên.

“Ta nghe hạ nhân bẩm báo sơ lược mọi chuyện rồi.” Trầm Doanh Thu chẳng phí công quanh co mà vào thẳng vấn đề: “Vậy nên ta vội vàng qua đây xem tình hình của ngươi.”

Yến Nhiễm không biết phải phản ứng thế nào cho hợp lý, cuối cùng hắn quyết định nhẹ nhàng gật gật đầu nói: “Cám ơn người quan tâm.”

Thấy hắn tước bỏ vẻ lạnh lùng xa cách, trái lại rất an nhiên bình thản, Trầm Doanh Thu liền mạnh dạn trực tiếp đi tới bên giường, khẽ buông mi mắt nói: “Tính ta vốn có sao nói vậy, không khéo léo uyển chuyển, nhiều khi vô duyên vô cớ đắc tội với người khác. Nếu người không hài lòng điểm nào cứ nói thẳng với ta, đừng giấu diếm để bụng.”

Vừa mở miệng hắn đã bộc bạch hòng phủ đầu tựa như tín hiệu trước cơn giông. Trực giác Yến Nhiễm dự cảm điều y sắp nói chẳng tốt lành gì, nhưng dù muốn tránh cũng tránh không được, nhất thời khó nén khẩn trương, thân hình hắn bất giác cứng ngắc vùng dậy.

Quả nhiên, Trầm Doanh Thu hỏi ngay một câu: “Hài tử ngươi sinh có phải là cốt nhục của Lý Tịch Trì hay không?”

Tựa như sét đánh ngang tai, thân hình Yến Nhiễm chấn động mạnh, bất giác buột miệng hỏi ngược lại: “Ngươi có ý tứ gì?”

Thấy mặt hắn lộ vẻ giận dữ phẫn nộ khó kìm nén, Trầm Doanh Thu cười khan một tiếng: “Vừa báo trước cho ngươi xong làm sao ngươi đã giận ngay được thế! Đừng hiểu lầm, ta không phải có ý tứ gì khác. Chỉ cảm thấy kỳ quái thắc mắc sao ngươi lại thật tình thích Lý Tịch Trì.”

Từ lúc gặp đến giờ, Yến Nhiễm đoán mãi không ra ẩn ý của hắn, thẳng đến khi ba chữ “Thật tình thích” này đâm vào màng nhĩ, đầu hắn kêu “Boong!” lên một tiếng, rốt cuộc minh bạch hết thảy, cả kinh thốt: “Tại sao ngươi lại biết truyền thuyết về nam nhân Bách Nguyệt có thể sinh con?”

Trầm Doanh Thu không trực tiếp trả lời hắn mà khẽ thở dài một hơi, sắc mặt trầm xuống.

“Bởi lẽ trong số những bằng hữu ta quen, ngươi không phải là tộc nhân Bách Nguyệt tộc duy nhất!”

Hắn nói tiếp: “Y vốn là một người ta cực kỳ yêu thích. Chính vì ta quá yêu thích cho nên mới đâm ra chán ghét ngươi... Trước đây từng có đoạn thời gian ta thấy ngươi căn bản không đáng so bì với y, tuyệt đối không xứng xứng là nam nhân Bách Nguyệt tộc.”

Nói đến đó hắn liền dừng lại chốc lát, tỉ mỉ quan sát ánh mắt ngạc nhiên của Yến Nhiễm rồi cười cười chủ động tìm đường lui:

“Xin lỗi, lúc nãy ta lỡ lời! Bất quá, ngươi cũng đâu thể trách ta phiến diện. Ở trong phủ nguyên một năm, ngươi sống luôn luôn cúi cúi, nhịn đắng nuốt cay thật chẳng có trí khí của bậc nam tử hán đại trượng phu... Mãi sau này ta mới biết ngươi có nổi khổ riêng, vừa muốn bảo đảm chu toàn cho hài tử vừa phải che giấu Vương gia...”

Hắn nói chuyện thanh âm thấp phần hào sảng song trời sinh thiếu hẳn một tia ôn nhu tâm tình. Bởi vậy cho dù bản thân hắn không hề có ác ý thì vẫn khiến người đối diện tự nảy sinh cảm giác rằng hắn chẳng lấy gì làm hảo tâm. Tựa như hoa hồng càng đẹp gai càng sắc nhọn, tuy mỹ lệ tuyệt luân đầy nhưng vẫn khiến người ngắm ngẫm sợ hãi đề phòng.

Yến Nhiễm không còn lòng dạ nào cùng hắn tán gẫu, miễn cưỡng mấp máy môi đáp trả: “Vô luận thế nào, đây cũng là chuyện riêng của ta. Nếu như hôm nay Trầm công tử tới đây chỉ để bày tỏ lòng đồng tình với Yến Nhiễm, vậy Yến Nhiễm vô cùng cảm kích.”

Vừa nói xong, hắn liền dứt khoát nhắm chặt hai mắt.

Ai ngờ tính tình Trầm Doanh Thu lại cực kỳ quái gở, nghe thế chẳng những không rời đi ngược lại còn thuận tay kéo ghế ngồi xuống, tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Cái tên bằng hữu Bách Nguyệt tộc kia của ta trời sinh tính tình phóng khoáng, độc bước hành tẩu giang hồ, bang giao khắp thiên hạ... hại ta những tưởng toàn bộ tộc nhân tộc Bách Nguyệt, ai ai cũng đều tuyệt vời như vậy cả!”

Nói tới đây, hắn vội vàng lắc đầu tựa hồ đang rất thất vọng.

“Nhưng mà phải công nhận nhân quang hai người các người tệ hại như nhau, cùng coi trọng bọn tham quan vô lại Diêm triều! Lũ thối tha đó chả kiếm nổi nửa điểm tử tế! Đất Trung Nguyên này nơi nơi ẩn tàng chướng khí mù mịt mà cầm đầu chính là con chó đương kim hoàng đế kia...”

Hắn chuyên tâm hùng hùng hổ hổ thóa mạ, đáy mắt xẹt qua tia oán hận phần uất. Chứng kiến cảnh lỗ mãng ấy, Yến Nhiễm neho neho đôi mắt ngược lại cảm thấy y đột nhiên “quyến rũ” dị thường.

Trầm Doanh Thu đương nhiên không thấu tâm tư của hắn, cứ thế tự biên tự diễn: “Thực chất Lý Tịch Trì không hề coi trọng người, y chỉ coi trọng những thứ y không chiếm được. Ta chân thành khuyên người không nên tiếp tục ôm lấy ảo vọng thêm nữa. Bằng không lại thêm thảm giống hão hửu của ta, hao tổn tâm trí trăm phương nghìn kế muốn cùng người yêu gắn bó mãi mãi, cuối cùng phát hiện thổ lộ nhầm người. Ngay đến cha đẻ chân chính của hài tử là ai cũng không rõ...”

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng Yến Nhiễm đánh thót một cái. Tựa hồ vừa có điểm gì đó giống giống câu chuyện Trịnh Trường Cát kể vừa có điểm bất đồng.

Đương lúc hắn đang chần chừ do dự không biết có nên hỏi hay không thì ngoài hành lang đột ngột truyền vào tiếng bước chân. Cửa phòng lại bật mở lần nữa, người vừa đến chính là kẻ mới bị Trầm Doanh Thu tận tình mắng chửi một phen – Liên Vương gia.

20. Chương 20

“Doanh Thu?” bước chân y thoáng dừng lại, giật mình sửng sốt, trừng mắt nhìn người đang ngồi bên giường: “Tại sao người lại ở đây?”

Trầm Doanh Thu vừa ngẩng đầu thấy ngay Lý Tịch Trì, lập tức thu liễm thần sắc nhiệt tình khi nãy, cười khan một tiếng đáp: “Ta loáng thoáng nghe bọn nha đầu nói ‘Trong viện tử của vương gia có một người nằm liệt giường rất kỳ quái. Suốt ngày buồn rầu u ám đến độ cây cối xung quanh cũng bị ảnh hưởng mà héo úa lụi tàn.’ Ta thật nén không nổi hiếu kỳ, tò mò muốn chiêm ngưỡng xem cái người nằm liệt giường kia mặt mũi ngang dọc ra sao mà có khả năng chi phối cả hoa cỏ nên đến đây ngó qua.”

Hắn nhiên ý hắn muốn mĩa mai ám chỉ việc Yến Nhiễm bệnh nặng nằm im một chỗ giữa căn phòng vắng tanh vắng ngắt chẳng ai chăm sóc trông nom. Lý Tịch Trì nghe xong sắc mặt sa sầm xuống, tức thì phản bác: “Ta vẫn phái hạ nhân túc trực ở đây thường xuyên, có tắc trách hay không người nhìn là biết.”

Trầm Doanh Thu tựa hồ một giây cũng không ngần ngại ở chung với hắn, vội vàng đứng dậy muốn nhanh nhanh chóng chóng cáo từ.

Lý Tịch Trì bị hắn bài xích rõ ràng như vậy nên cảm thấy có điểm mất mặt, lòng thoáng dấy lên luồng nhiệt khí tức giận chực chờ bộc phát. Tuy nhiên y rất giỏi tự kiềm chế, chỉ khe khẽ nhíu nhíu mày giữ im lặng, cũng không buồn nói năng gì thêm.

Thấy Trầm Doanh Thu sắp ly khai, kể ra tâm tư Yến Nhiễm lại tiếc nuối đôi chút.

Hắn đột nhiên nhớ tới điều mình vừa băn khoăn thắc mắc, nếu bây giờ Trầm Doanh Thu đi mất thì chẳng biết ngày tháng nào mới có dịp gặp lại mà nghe đáp án. Bất quá còn Lý Tịch Trì đang đứng sừng sững ở đây, hỏi nhiều không tiện. Dưới tình thế cấp bách, hắn đành nhanh trí tung hỏa mù, chủ động hướng Lý Tịch Trì nói: “Xế chiều hôm nay Trịnh Trường Cát vừa rời phủ hẹn gặp bằng hữu người Hồ Địa, người đừng nên trách hắn...”

Vừa nói hắn vừa len lén chuyển ánh mắt quan sát Trầm Doanh Thu.

Quả nhiên thiên hạ tuy rộng lớn nhưng cũng chẳng thể có quá nhiều nam nhân Bách Nguyệt tộc yêu quan lại như thế.

Ngay lúc ba chữ ‘Trịnh Trường Cát’ kia lọt vào tai, cước bộ Trầm Doanh Thu thoáng khựng lại giây lát. Mặc dù không hề quay đầu qua, nhưng Yến Nhiễm vẫn có thể dễ dàng nhận ra biểu tình kinh ngạc của hắn.

Nếu Trầm Doanh Thu quen biết Trịnh Trường Cát vậy chắc chắn tộc nhân Bách Nguyệt tộc theo lời họ kể mười phần hết chín đều là Cơ Thân Ngọc.

Có điều hai câu chuyện kia lại hoàn toàn bất tương đồng.

Yến Nhiễm lẳng lặng chìm vào suy tư nhưng dưới cái nhìn đăm đăm cố chấp cháy bỏng như lửa của người nọ thật khiến hần không cách nào tập trung nổi tinh thần.

Tuy Yến Nhiễm thốt lên câu ấy với dụng ý khác song Lý Tịch Trì dường như không phát hiện ra điểm dị thường.

Trong lòng y âm thầm kinh ngạc, lúc này Yến Nhiễm chủ động bắt chuyện cùng y! Y nhằm tưởng đó là tín hiệu kín đáo tế nhị ngầm ám chỉ rằng Yến Nhiễm đã chịu thỏa hiệp.

Mặc dù phải mất đoạn thời gian hơn một năm khá dài nhưng thanh niên Bách Nguyệt quật cường này cuối cùng đã thuần phục trước mặt y. Điều này làm cho tâm tình Lý Tịch Trì bỗng nhiên trở nên lâng lâng sung sướng. Sau đó y kìm không được thôi thúc muốn vươn tay ra vuốt ve hai gò má tái nhợt lạnh lẽo tựa hồ trong suốt như pha lê kia.

Điều bất ngờ nhất chính là dù Yến Nhiễm đang yêu ốt nằm trên giường vẫn cố gắng vận hết sức nghiêng đầu tránh né.

Gặp sự từ chối cương quyết như thế, cánh tay y hậm hực vươn lơ lửng giữa không trung, cuối cùng đen mặt phun ra một câu: “Trải qua mấy ngày điều dưỡng, thần sắc người trông tốt hơn nhiều. Thế nào còn muốn tiếp tục ngụ lại trong viện này nữa không?”

Lần này Yến Nhiễm không cực lực đối kháng như lần trước. Hần chỉ an tĩnh ngẩng đầu lên, hỏi ngược lại: “Người muốn ta tiếp tục ở đây làm cái gì?”

“Cái gì cũng không cần làm.” Lý Tịch Trì không mấy may suy nghĩ trả lời: “Ngoan ngoan ở đây nghỉ ngơi phục sức, những việc khác cứ thuận theo ta sắp xếp an bài...”

Y còn chưa nói hết, khóe môi Yến Nhiễm đã cong lên cười mỉa.

Trong phòng rất yên tĩnh, bởi vậy dù thanh âm của hần không lớn nhưng nghe vô cùng rõ ràng:

“Ngoài chuyện truyền người thị tẩm, Vương gia còn gì khác cần phân phó? Có điều tìm một nam nhân toàn thân cao thấp đầy tì vết như ta về cùng hoan ái thì quá mức nực cười! Chẳng lẽ Vương gia coi ta tựa kì trân dị bảo kiểu da hổ, sừng hươu... đem cất dấu lưu trữ rồi họa hoàn lôi ra trưng bày cho mọi người mở rộng tầm mắt?”

Tích tắc ngực Lý Tịch Trì chấn động, giống như có một nỗi niềm băn khoăn kín đáo từ lâu muốn đập phá chui ra nhưng tâm trí lại nhất quyết không chịu thừa nhận. Y khẳng khái kiên trì nói: “Người chỉ là một tù nhân Bách Nguyệt, làm gì có quyền đòi hỏi này nọ! Ngay đến Hồ phi nhan sắc khuynh quốc khuynh thành chẳng phải cũng cam tâm tình nguyện nép vào lòng hoàng huynh ta hay sao?”

“Cam tâm tình nguyện? Lấy tư thái Vương gia cao cao tại thượng nhìn xuống sao thấu hiểu được nỗi khổ tâm của kẻ hèn kém...”

Yến Nhiễm chậm rãi dời ánh mắt sang phía khác, thanh âm càng lúc càng nhỏ nhỏ mà nghe rõ:

“Yến Nhiễm ta thân là con dân Tác-ta, một người tù binh Hồ Địa. Cả nhà già trẻ lớn bé chịu kiếp sống nô lệ nhục nhã, đến cả hài tử duy nhất lại bị người cướp đi trắng trợn. Thậm chí thân thể cũng bị người coi như gia súc mặc sức cắt xẻ, lật tới lật lui chơi đùa chán chê. Ta thật sự nghĩ nát óc không ra vì sao người yêu cầu ta phải ‘cam tâm tình nguyện’... Vương gia, nếu người cảm thấy thế là đúng, thì hãy cho ta biết lý do đi.”

Vừa nói hần vừa quan sát Lý Tịch Trì giống như nóng lòng ngóng chờ y cho lời giải đáp thích đáng.

Lạ thay giờ khắc này đây Lý Tịch Trì muốn nói cũng chẳng thể thốt nổi nên lời.

Lý do sao...?

Bởi vì Lý Tịch Trì y còn chưa nguyện buông tay cho nên Yến Nhiễm phải cam tâm tình nguyện!

Thật sự chỉ có duy nhất một duyên cớ này thôi sao?

Lý Tịch Trì trầm mặc hồi lâu, trái tim thủy chung vẫn nhức nhối khó chịu không yên lòng. Vì vậy y đột ngột cúi người xuống, hung hăng mút mát vành môi Yến Nhiễm, hài lòng nhìn cặp môi ướt át xuất hiện vết đỏ ửng tiên diễm chỉ thuộc về mình y.

“Cho dù không phải người cam tâm tình nguyện... Nhưng chí ít người cũng không chống đối quyết liệt nữa rồi... Không phải sao?”

Y khẽ sát tai Yến Nhiễm thăm thì nỉ non.

Yến Nhiễm chẳng tia nao núng, thần nhiên đáp trả: “Đó là bởi vì ta thực quá mệt mỏi, đầu còn khí lực phản kháng thêm. Liên Vương gia, một người đã chết hẳn cõi lòng cũng nguội lạnh, yêu đương hận thù tựa hồ gió thoảng mây bay!”

Lời vừa nói dứt, hắn liền quay mặt vào trong tường, thậm chí không hề kiêng kỵ mà đem chiếc cổ trắng ngần tinh tế phơi bày trước mắt Lý Tịch Trì.

Cũng thời khắc này ***g ngực Lý Tịch Trì bỗng bùng lên một ngọn lửa dữ dội không tên rồi nhanh chóng lụi tàn.

21. Chương 21

Sự cự tuyệt vừa nhu nhược vừa mềm mỏng yếu đuối so với chống cự giãy dụa mạnh mẽ xưa kia càng khiến y vô phương đối phó.

Giờ phút này hồn phách Yến Nhiễm tựa hồ thoát ly khỏi thân thể đầy vết tàn phá, cuộn mình phong bế trong thế giới tâm linh. Cả gian phòng lâm vào trạng thái trầm lặng chết chóc mặc y vận dụng loại cường lực gì chăng nữa cũng không đập vỡ nổi.

Cuối cùng, Lý Tịch Trì đành âm thầm tự nhủ: “... Hôm nay thấy người ngoan ngoãn bớt cứng đầu hơn nhiều rồi, vậy chẳng mất công so đo tính toán cùng người nữa. À, ta đem đến cho người mấy thứ để ở ngoài phòng, khi nào người tự xuống giường được thì thuận tiện ghé xem qua một chút.”

Nói xong, sắc mặt y liền bình tĩnh trở lại, nhắc chân đẩy cửa bước ra ngoài.

Yến Nhiễm tựa hồ không để lời y nói lọt vô tai, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nằm trên giường xuất thần hồi lâu. Ngay sau khi thân ảnh Lý Tịch Trì vừa khuất thì hai tiểu nha hoàn gương mặt u buồn, khóe mi vương đầy lệ lệ gót vào trong phòng hầu hạ. Yến Nhiễm không mấy quan tâm đến họ, nhắm mắt ngưng thần, bất tri bất giác ánh nắng thừa thớt tối dần đi.

Ước chừng qua giờ Thân, rốt cục Trịnh Trường Cát đã từ ngoài phủ trở về. Hắn vừa bước vào liền chứng kiến cảnh hai nha hoàn nghiêm trang đứng bưng khay đồ ăn, bộ dáng thập phần không tình nguyện. Hắn lập tức minh bạch rõ ràng, vì vậy khẽ cười nói: “Nơi này có mình ta là đủ rồi, các người cứ đi ăn cơm trước đi.”

Hai nha hoàn như được đại xá khoan hồng, lập tức bỏ chạy ra ngoài. Mà Yến Nhiễm nghỉ ngơi trên giường cũng từ từ mở mắt, nhìn Trịnh Trường Cát ôm một đồng sách thông thả tới đầu giường.

“Vừa nãy người đi mua sách sao?” Hắn hỏi.

“Đều để người dùng cả.” Trịnh Trường Cát gật đầu nói: “Lần trước tán dóc, thấy người hình như khá hứng thú với thuật tính toán, vì vậy vội vàng tìm mua một ít tới cho người giải sầu giết thời gian.”

Yến Nhiễm đưa tay cầm lấy, đột nhiên mở miệng cất tiếng yêu cầu: “Ngủ một lúc giờ khỏe hơn nhiều, có thể đỡ ta đứng lên được không?”

Trịnh Trường Cát cười nói: “Một tuần rồi còn gì, người cứ tự nhiên ngồi dậy... Bình tĩnh, chờ ta qua giúp người!”

Vừa nói, hắn vừa rút mấy tấm đệm nhung ra, cẩn cẩn dục dục ôm lấy Yến Nhiễm, chèn đồng gối mềm dưới sống lưng.

Yến Nhiễm nằm im trên giường mười mấy ngày đến mức toàn thân bủn rủn vô lực. Mặc dù mới chỉ nâng nửa người dậy dựa vào thành giường cũng đủ thoải mái hơn rất nhiều.

Hắn nói một tiếng tạ ơn, đem đồng thư tịch Trịnh Trường Cát đưa qua lật lật giở giở xem xét từng quyển nhưng lại không có lòng dạ nào ngâm cứu kỹ lưỡng. Bất giác hắn quay đầu hỏi Trịnh Trường Cát: “Trong viện có thêm vật gì lạ không?”

“Trời tối đen như mực, ta không tỉ mỉ lưu tâm.” Trịnh Trường Cát lắc lắc đầu: “Có cần ta ra coi lại xem cụ thể thế nào không?”

“Không cần đâu.” Yến Nhiễm lập tức từ chối.

Trịnh Trường Cát biết lòng hắn đang trĩu nặng tâm sự song không dồn dập vồn vã hỏi ngay mà từ tốn đặt khay thức ăn lên bàn nhỏ bên cạnh giường.

“Nếu không ăn nhanh sẽ nguội lạnh đấy!”

Dứt lời, hắn liền múc một chén canh gà sau đó lơ đãng hỏi một câu: “Hình như hôm nay có khách tới thăm, là Vương gia sao?”

Yến Nhiễm uống vài ngụm nhỏ, thanh thanh giọng đáp: “Ừm, hôm nay Trầm công tử cùng Vương gia ghé qua.”

Bàn tay đang cầm thìa của Trịnh Trường Cát run lên nhẹ nhẹ, nhưng miệng chỉ thản nhiên “Ừ” một tiếng, nhàn nhả nhận xét: “Tuy Trầm công tử đôi lúc ăn nói lạnh lùng lỗ mãng nhưng nhìn chung cũng chẳng phải người xấu. Ta tin sau này y sẽ không gây thêm rắc rối gì cho người nữa đâu.”

Yến Nhiễm gật đầu đồng ý: “Y quả thật không phải là người xấu.”

Hắn dừng lại suy tính chốc lát. Mặc dù đối với chuyện của Cơ Thân Ngọc có vài phần tò mò nhưng ngâm nghĩ dù sao cũng là đời tư tế nhị của người khác, hắn không định bô bô mở miệng thắc mắc.

Hai người không hẹn mà cùng lâm vào trầm mặc, không khí trùng hắc xuống. Chốc lát sau Trịnh Trường Cát chủ động đưa ra nghi vấn: “Người có chuyện gì muốn hỏi ta không?”

Yến Nhiễm lắc đầu phủ nhận.

Do dự một chút, Trịnh Trường Cát lại cất lời: “... Vậy có phải là Trầm Doanh Thu kể linh tinh gì với người?”

Yến Nhiễm đang muốn giải thích, ngoài phòng bèn vang lên thanh âm bén nhọn, sắc lạnh như băng:

“Ta còn chưa kịp cùng hắn nói cái gì, càn không biết Trịnh nhị ca người vừa tiêm nhiễm điều gì vào đầu hắn.”

Nghe thấy giọng điệu này, Trịnh Trường Cát thót tim, giật phắt người nhìn về phía sau. Ánh trăng bàng bạc theo khe cửa mở toang trải dài trên nền đất, kẻ đứng dưới vầng sáng mờng lung nhật nhòa kia đúng là Trầm Doanh Thu.

“Trịnh nhị ca, đã lâu không gặp?”

Trầm Doanh Thu vận một thân thanh y, như Quỷ Hồn tựa vào khung cửa gỗ, lẳng lẳng chăm chú quan sát nam nhân đứng trước mặt.

“Nếu không phải Yến Nhiễm vô tình nhắc tới tên người, ta thật không dám tưởng tượng người lại quay về đây làm nô phò.”

Trịnh Trường Cát tựa hồ rất sợ đối mặt với Trầm Doanh Thu, vừa quay đầu đã thấy thân ảnh hắn đập thẳng vào mắt, đôi môi run run mấp má mấp má như cá mắc cạn, mãi mới thốt nổi hai từ:

“Doanh Thu... ..”

“Đừng vờ vịt gọi tên ta thân mật như thế!”

Lông mày Trầm Doanh Thu xoắn tít lại, lộ ra vẻ căm ghét cực hạn: “Tại sao không đuổi theo A Ngọc quay về đại mạc? Người căn bản chưa từng cùng hần ngồi xuống nói chuyện thẳng thắn tử tế một lần có phải không!”

Trịnh Trường Cát bị hần bức bách đến bước đường cùng, tuy khỏe miệng vẫn cố gắng gượng duy trì mặt tươi cười ôn hòa yếu ớt song chẳng thể che dấu được khuôn mặt bệch ra như tờ giấy trắng.

“A Ngọc hần không chịu nhìn ta. Mà sự việc đã đến nước này, cho dù gặp nhau rồi thì làm gì cơ chứ...”

“Trịnh Trường Cát!”

Hần còn chưa nói hết câu đã bị Trầm Doanh Thu kích động túm chặt cổ áo rít gào: “Nhưng đó là hài tử của ngươi! Cái đồ vô tâm vô phế nhà ngươi sao có thể nhẫn tâm chối bỏ trách nhiệm thế hả!”

22. Chương 22

Nghe đến đó, trái tim Yến Nhiễm giật thót lên, thất thanh hỏi: “Ngươi là phụ thân của hài tử do được sư sinh ra?”

Trịnh Trường Cát gấp gấp kéo tay Trầm Doanh Thu: “Việc này không liên quan tới Yến Nhiễm, chúng ta đi ra ngoài tiếp tục trò chuyện...”

Song Trầm Doanh Thu đời nào chịu ngoan ngoãn bước theo, y phát mạnh một chương đẩy Trịnh Trường Cát lui xa.

“Sao lại không quan hệ? Bản thân ta còn muốn nói rõ từ đầu tới đuôi để hần minh bạch vị tiền bối tôn kính của bọn họ bị lừa gạt đau thương như thế nào, khiến hần khâm sâu vào tâm trí rồi đúc rút ra kinh nghiệm đừng bao giờ dẫm chân lên vết xe đổ!”

Miệng hét to phản bác, một tay hần cố sống cố chết bám chặt khung cửa, tay còn lại chỉ thẳng vào Trịnh Trường Cát hỏi Yến Nhiễm: “Hồi trước hần kể gì với ngươi? Có phải hần nói hài tử kia là con của ca ca hần?”

Yến Nhiễm trầm mặc không đáp, nhưng ánh mắt hiển hiện tia kinh ngạc khôn tả.

Đột nhiên Trầm Doanh Thu ha hả cười lớn: “Ngay việc hần có một ca ca song sinh giống y đúc ngươi cũng không biết ư? Được, vậy để ta nói cho ngươi cả thể... Khụ khụ khụ...”

Nằm ngoài dự liệu, khi lời còn đương dở dang hần bất ngờ gấp lưng xuống ho khan dữ dội.

Trịnh Trường Cát tưởng sức khỏe hần không tốt, muốn nhanh chân tiến tới vài bước hòng vừa đỡ vừa trấn an thân hình hần nhưng lại gần mới phát hiện người Trầm Doanh Thu đậm mùi rượu nồng nặc.

“Ngươi đi đâu uống rượu?”

Từ trước đến nay vì phải đề phòng cẩn mật Lý Tịch Trì từng giây từng phút mà Trầm Doanh Thu nổi tiếng là một giọt rượu cũng không động vào. Chứng kiến tình hình này, lòng Trịnh Trường Cát âm thầm kêu khổ, từng bước từng bước chậm chậm tiếp cận kẻ say khướt kia.

“Ngươi không có tư cách quan tâm ta!” Trầm Doanh Thu giơ tay trở thẳng mặt hần, lớn tiếng quát: “Nếu nhân tâm ngươi dù chỉ còn một tia ăn năn hối cải thì đã không ngăn cản ta nói ra sự thật!”

Trịnh Trường Cát tựa hồ bị câu nói của hần làm chấn động, chân đóng đinh tại chỗ, khẽ quay đầu liếc mắt dò hỏi ý kiến Yến Nhiễm.

“Trầm công tử say rồi.” Yến Nhiễm buông bát xuống: “Cứ để hần phát tiết hết nỗi oán giận kìm nén trong lòng bấy lâu không phải không tốt. Phiền phức nhất là ngộ nhờ vương gia tới đây, chúng ta chẳng biết giải thích thế nào cho phải lẽ.”

Hần phân tích thập phần hợp tình hợp lý, có điều lòng Trịnh Trường Cát rối như tơ vò, nửa không muốn Lý Tịch Trì đến nửa không muốn nhắc lại chuyện xa xưa. Lúc y còn mãi phân vân do dự, thân ảnh Trầm Doanh Thu đã ngồi ngả nghiêng bên chân Yến Nhiễm lằm bằm:

“Trịnh Trường Cát có một huynh trưởng song sinh tên Trịnh Trường Lâm. Năm ngoái y mới được thăng chức thái phó Tự Thiểu Khanh. Người A Ngọc thầm thương trộm nhớ chính là kẻ tầm thường ấy! Nhưng cùng hấn phát sinh quan hệ trong đêm say rượu hoang đường lại là kẻ đứng trước mặt ngươi – Trịnh Trường Cát! Buổi tối hôm đó, huynh đệ bọn họ trao đổi thân phận cho nhau, việc này ngoại trừ ta ra không còn người nào biết...”

Yến Nhiễm vừa nghe được bí mật trọng đại, trong lòng chấn động mãnh liệt, không tự chủ phất quay đầu quan sát sắc mặt Trịnh Trường Cát.

Bất tri bất giác nam nhân xưa giờ vẫn tao nhã trước sau như một đã thối lui vào bóng tối. Dường như bản thân không cách nào chấp nhận sự thật nghiêm trọng kia muốn đem mình tiêu tan trong bóng đêm hắc ám.

Đau thương thay, hết thấy biểu cảm chua xót này lọt qua mắt Trần Doanh Thu lại biến thành hành động giả dối rẻ tiền.

“Đừng tiếp tục diễn cái dáng vẻ ôn hòa vờ vịt chết tiệt. Ngươi căn bản chỉ là kẻ nhu nhược chối bỏ trách nhiệm mà thôi!”

Dưới tác dụng của rượu, đôi tròng mắt Trần Doanh Thu đỏ hồng lên như chực rơi nước mắt lã chã song sắc mặt tái mét không còn giọt máu.

“Rõ ràng ngươi yêu say đắm A Ngọc, tại sao không nói thẳng cho ta biết? Đêm ấy, hai huynh đệ các ngươi nếu đã có dũng khí trao đổi thân phận thì tại sao không có can đảm thừa nhận? A Ngọc đem chuyện hài tử thổ lộ với ngươi, vì sao ngươi khẳng khẳng khuyên hấn phá thai? Biết hài tử kia chẳng phải con Trịnh Lâm Ngọc, làm sao ngươi nỡ để A Ngọc mù mù mờ mờ rồi bỏ ca ca ngươi?”

Tiếng chất vấn xé gió đánh thép nửa xác nhận nửa phá vỡ tấm màn bí ẩn bấy lâu, đem toàn bộ sự việc Yến Nhiễm nghi hoặc chứng thực lại một lần nữa. Mà ngay lúc câu nói đó vang lên Trịnh Trường Cát tựa hồ bị dồn ép đến cực hạn, khoe miệng luôn tồn tại mặt tươi cười bỗng chốc thống khổ vụn vỡ nhìn không ra nổi hình thù.

“Đúng, trăm sai nghìn sai đều là ta sai.”

Hắn chậm rãi đau đớn gật đầu chấp nhận.

“Ta sợ, sợ bị Thân Ngọc thống hận. Sợ ngay đến mối quan hệ bằng hữu cũng chẳng còn duy trì nổi. Người hấn yêu vốn không phải ta, cho dù phơi bày sự thật, liệu hấn có thềm quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái...”

“Chỉ bởi vậy mà ngươi nhẫn tâm khiến hấn và hài tử vô tội kia sống u mê không minh bạch cả đời hả?”

Trần Doanh Thu tựa hồ như tỉnh như say. Sắc mặt mặc dù ửng hồng nhưng đáy mắt ánh tia quang mang lạnh băng bén nhọn.

“Nếu quý trọng quan hệ giữa ngươi và A Ngọc, đêm đó ngươi đã chẳng trao đổi thân phận với Trịnh Trường Lâm. Ngươi cũng biết... Cũng biết...”

Tựa hồ quá mức tức giận, hấn sặc sụa ho khan dữ dội, tuy không nói thêm gì nhưng bàn tay nắm chặt thành quyền hung hăng đâm xuống nền đất cứng. Chấn động của chiếc giường truyền tới Yến Nhiễm, đột nhiên hấn bắt đầu suy đoán được ít manh mối.

“Ta có lỗi với Thân Ngọc, cũng có lỗi với đại ca...” Trịnh Trường Cát thì thào tự nói: “Càng có lỗi với ngươi hơn...”

23. Chương 23

“Đừng lôi kéo ta vào!” Trần Doanh Thu đột nhiên lớn tiếng gào thét: “Chuyện của các người chẳng dính líu gì đến ta!”

“Sao lại không liên quan...” thanh âm Trịnh Trường Cát nhỏ tới mức gần như không thể nghe thấy: “Đêm đó ca ca đã khấn thiết yêu cầu được thay ta yêu ngươi. Khó mà tưởng tượng nổi cuối cùng hấn dám dẫn theo “người nợ” cùng đến... Ta không biết... Thật sự không biết...”

“Người nói người không biết ca ca người đem thêm một quý nhân nữa đến chơi ta?”

Tựa như bị chọc trúng vết thương nhức nhối dưới đáy tim, Trầm Doanh Thu phần nộ cười mỉa mai, đôi môi xinh đẹp phun ra tràng từ ngữ độc ác nhất.

“A Ngọc không biết người không phải Trịnh Trường Lâm, bắt quá bản thân người lại hiểu rõ người không phải hẳn! Đáng tiếc, đáng tiếc thay, người biết thì có ích lợi gì chứ? Người luôn cho rằng ta chỉ biết tranh giành háo thắng, thích chí khi nhìn người khổ sở khó xử... Không sao, người người thích đang ở đâu? Giờ Cơ Thân Ngọc ở nơi nào?”

Đang mãi mê chất vấn, hắn đột xuất ho khan một trận kịch liệt đến mức phải đưa tay bấu chặt ngực đứng lên.

Trịnh Trường Cát vội vàng đi tới muốn dìu vai hắn nhưng bị Trầm Doanh Thu hung hăng đẩy lui.

“Tránh ra! Đừng ở chỗ này giả nhân giả nghĩa.” Hốc mắt hắn đỏ bừng chực khóc.

“Nhà của ta bị người kia đốt, người không biết? Ta bị người kia coi như phạm nhân truy bắt, người cũng không biết? Trịnh Trường Cát, tuy ta đối với người đã không còn tưởng niệm, nhưng cho dù chỉ là một bằng hữu bình thường chẳng nữa thiết nghĩ người cũng đâu cần đối xử lạnh lùng như vậy!”

Đối mặt với lời chỉ trích lên án gay gắt kia là nét mặt trầm mặc đến nặng nề của Trịnh Trường Cát!

Rốt cục Trầm Doanh Thu đã níu lại được vài phần lý trí thanh tỉnh từ trong cơn say. Hắn chậm rãi nâng dậy thân thể run rẩy yếu ớt, làn mi đen dày tình xảo sụp xuống, mơ hồ ẩn ẩn ánh lệ quang.

Lúc này ngoài cửa chợt vang vang từng trận tiếng bước chân dồn dập rộn rã.

“Chắc là Liên Vương gia.” Yển Nhiễm nhẹ giọng thở dài: “Tiếng bước chân của y luôn nặng nề như thế.”

Ba chữ “Liên vương gia” lọt vào tai làm Trầm Doanh Thu nhảy dựng cả mình, bao nhiêu men rượu còn sót lại đều bay biến bốc hơi hết sạch sành sanh.

Nghe độ lớn tiếng bước chân thì có vẻ đã đi tới dãy hành lang bên ngoài, ánh mắt đỏ bừng của Trầm Doanh Thu bỗng chốc chỉ còn vương tia ngỡ ngàng cùng bất lực. Tuy nhiên vào đúng thời khắc ánh mắt hắn chạm phải ánh mắt Trịnh Trường Cát thì thoáng cái nó đã khoắc vẽ cường ngạnh sắc bén, mà giây phút cửa phòng bị Lý Tịch Trì đẩy ra, ánh mắt ấy vụt đổi trở lại thành ánh mắt tài tử lãnh đạm thường ngày.

Lý Tịch Trì mới nếm bữa chiều xong. Từ sau sự kiện của Yển Nhiễm, Lý Tịch Trì tạm thời bỏ trống, không dùng đến Mộng Bút Hiên và biến gian ngoài buồng ngủ thành thư phòng. Song tối nay, khi y vừa đặt chân lên đại môn đã nghe thấy tiếng ho khan kịch liệt xé gió truyền ra từ sương phòng Yển Nhiễm.

Có gì đó kì quái, đây không giống thanh âm Yển Nhiễm mà là giọng Trầm Doanh Thu!

Hàng lông mày Lý Tịch Trì cau có nhíu chặt, chẳng phải sau giờ Ngọ Trầm Doanh Thu đã tới qua rồi ư? Tại sao bên trong lại phát ra tiếng động lớn như vậy? Y thấy khó hiểu, vội vàng bỏ rơi gã tiểu tử cầm đèn ***g phía sau mà chạy lên trước mở toang cánh cửa đương khép kín. Chứng kiến cảnh tượng lạ lùng trước mắt thật khiến tâm trí y lâm sâu vào làn sương mù mờ mịt.

Yển Nhiễm nửa nằm nửa ngồi trên giường, trước mặt đặt một cái bàn nhỏ, có vẻ như đang ăn dở dang. Trầm Doanh Thu đứng ngay bên giường, hốc mắt ửng hồng; còn xa xa nơi góc khuất là thân ảnh Trịnh Trường Cát, sắc mặt tái mét không hột máu.

24. Chương 24

Lý Tịch Trì quét mắt quan sát mọi khe hở, góc ngách trong phòng, sau đó trực tiếp hỏi: “Doanh Thu, sao người lại ở đây?”

Trầm Doanh Thu nhíu nhíu mày kiểm che giấu giọt lệ quang cuối cùng, lãnh đạm đáp trả: “Không có việc gì cả. Tự dưng hôm nay thấy lòng buồn bực nên muốn cùng Yển Nhiễm trò chuyện đôi ba câu. Hiện giờ sắc trời đã tối, chắc ta phải đi về rồi.”

Vừa nói chân vừa bước nhanh ra phía cửa.

“Người uống rượu?” Lý Tịch Trì với tay cản hẳn lại, ánh mắt tràn ngập suy tư.

Đột nhiên Trầm Doanh Thu cười thành tiếng: “Ai nói ta không được phép uống rượu? Hôm nay tâm tình ta vô cùng tốt, thuận dịp gặp người quen cũ, cho nên tùy hứng uống vài chén mua vui?”

“Người quen cũ?” Lý Tịch Trì lập tức hỏi dồn: “Là người quen nào?”

Đứng bên kia, Trịnh Trường Cát ảm đạm buông thông làn mi xuống. Song biểu tình Trầm Doanh Thu hoàn toàn trái ngược, hẳn cười sảng sặc như bị phát cuồng, tựa hồ toàn bộ khúc mắc phát sinh trước kia chỉ đơn thuần là một câu chuyện tiểu lâm truyền kì. Hẳn chưa bao giờ lớn mật đến như vậy, can rõ tới mức không thêm giữ nửa điểm tôn ti trật tự, giữa cổ nhìn thẳng hai mắt Lý Tịch Trì:

“Nếu lòng người thật sự yêu thích ta thì vì sao chẳng biết tí tẹo gì về quá khứ của ta thế? Người không rõ kẻ nào đốt nhà ta, chẳng nhẽ cũng không rõ lí do vì sao ta phải nương nhờ tại phủ người bấy lâu nay?”

“Người say rồi, ta đưa người quay về phòng nghỉ ngơi.”

Lý Tịch Trì càng lúc càng nhúu chặt mày lại. Y bắt lấy hai cánh tay Trầm Doanh Thu ý muốn dìu hẳn về Lâm Cúc Hiên. Chẳng ngờ Trầm Doanh Thu tìm đâu ra sức lực, giãy giụa khỏi sự ràng buộc của y mà tiếp tục ha hả cười nói:

“Lý Tịch Trì, mặc dù chán ghét thân phận người nhưng suy cho cùng chỉ còn mình người là người duy nhất để một kẻ như Trầm Doanh Thu ta dẩy vào mắt... Cảm tạ người!”

Hắn vừa nói vừa ngẩng đầu dăng đôi môi đỏ mọng của mình lên hôn Lý Tịch Trì.

Quả đúng nghĩa một nụ hôn dập khuôn bằng lãnh vô tình, không chứa nửa điểm xúc cảm rung động thương yêu!

Lý Tịch Trì thần thờ sững sốt, nhưng mỹ sắc bày ngay trước mặt, có lý nào từ chối cơ hội hưởng thụ ngàn vàng? Vì vậy y lập tức vòng tay ôm ngang eo Trầm Doanh Thu, cổ sức hôn sâu mút mát. Tuy thế, trong vô thức y lại hơi nghiêng đầu thấp thỏm chờ mong xem phản ứng của Yến Nhiễm.

Lần này thật khiến y thất vọng rồi, từ đầu tới cuối Yến Nhiễm vẫn an nhàn ngồi yên lặng ở đó, gương mặt hoàn toàn tĩnh tại, không hề vương tia khổ sở hay tức giận ghen ghét.

Mà bên phía đối diện, Trầm Doanh Thu tinh tường nhìn thấy Trịnh Trường Cát di chuyển chậm rãi nhẹ nhàng, chán nản quay đầu đi.

Tất cả phản ứng của Trịnh Trường Cát chỉ có thể thôi ư!

Toàn bộ cõi lòng vang lên tiếng nổ ầm ầm như sấm dậy, tâm tựa hồ nát vụn thành muôn nghìn mảnh nhỏ. Tận sâu dưới đáy tim đã minh bạch hết thấy, thanh tỉnh một cách kì diệu. Cánh tay Lý Tịch Trì vốn không hề dùng sức siết chặt nên hắn chỉ cần khẽ lách đã tách ra khỏi người y, chăm chú nhìn Yến Nhiễm.

“Đạm Thai Yến Nhiễm...”

Đây là lần đầu tiên hắn chính thức gọi đầy đủ họ tên Yến Nhiễm, vẻ lạnh lùng xa cách thường ngày đã bốc hơi ít nhiều: “Đời người còn dài, đừng đại độ dẫm lên vết xe đổ thành kẻ thất bại như ta, nhớ tự lo liệu cho bản thân.”

Dường như hắn đã không còn gì phải lưu luyến vương bận, khuôn mặt kia bình thản vô ngần, tà áo dài khẽ phất, xoay người sảng khoái bước nhanh rồi tan biến vào bóng đêm tĩnh lặng.

Lý Tịch Trì kinh ngạc đến ngỡ ngàng, trong lúc còn mải do dự tự hỏi xem liệu có nên đuổi theo hay không thì một thân ảnh cao gầy đã xẹt ngang qua mặt y xông thẳng ra ngoài.

Hồi lâu sau đó, Trịnh Trường Cát vẫn chưa quay trở lại. Mặc dù Lý Tịch Trì không ngọn nguồn câu chuyện nhưng y cũng chẳng ép bách Yến Nhiễm. Ngược lại, y duy trì vẻ bình tĩnh cứng nhắc, phân phó mấy thị nữ dọn dẹp đồng bát đĩa bản còn bản thân vô thanh vô tức đi về phòng mình tự khi nào.

Buổi sáng ngày thứ hai, Yến Nhiễm nghe được tin đồn động trời: Trầm Doanh Thu thừa lúc đêm tối lén ly khai Thân Vương Phủ, không ai biết hiện giờ hắn ở đâu. Về phần Trịnh Trường Cát, mãi tận xế chiều hắn mới chịu xuất hiện trong phòng Yến Nhiễm, thần sắc hốc hác tiêu tụy, đôi mắt trũng sâu thâm quầng...

“Tối qua khiến ngươi chê cười rồi.”

Hắn giúp Yến Nhiễm di chuyển thân thể, sau đó thêm vài muỗng đường phèn vào chén thuốc nóng đầy kín giữa cặp ***g. Mặc dù động tác đơn giản đều đều lập lại song vẫn có chút gượng gạo khác thường.

“Tay ngươi làm sao vậy?” Nhìn bàn tay quần chằng quần chịt tầng tầng lớp lớp vải trắng, Yến Nhiễm quan tâm hỏi han: “Chẳng lẽ là bị Vương gia...”

“Không phải đâu.” Trịnh Trường Cát vội vàng lắc đầu, thở dài nói: “Đêm qua đường xá tối mù, ta bất cẩn té ngã thôi.”

Yến Nhiễm biết ý không tiếp tục chất vấn, chỉ khẽ gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nhất thời đôi bên cùng lâm vào trạng thái trầm mặc ngột ngạt. Vài phút sau, Trịnh Trường Cát bắt đầu mở miệng phá vỡ im lặng: “Ngươi.... Ngươi có nghĩ rằng con người ta thật đáng hận không?”

Yến Nhiễm sững sốt: “Sao thế được chứ. Nếu không nhờ ngươi cứu giúp, hồn ta sớm bị diêm vương bắt mất rồi. Đối với ngươi, ta cảm kích còn chưa kịp nói chi...”

“Thật vậy à?” Trịnh Trường Cát nở nụ cười bi thảm thê lương: “Có lẽ ta đối xử tốt với ngươi nhưng lại hại Thân Ngọc và Doanh Thu ghê gớm, thậm chí không dám đối mặt để giải bày nỗi niềm tâm sự chất chứa dưới đáy tim. Biết rõ Trầm Doanh Thu đang sống ngay trong phủ mà dũng khí đi gặp hắn cũng chẳng có. Từ đầu chí cuối, ta khác chi loài rùa rụt cổ, khăng khăng chìm đắm giữa mớ cảm nhận cá nhân ích kỷ, gạt bỏ sạch bách tâm tình của bọn họ.”

Hắn khẽ thở than, năm ngón tay thon dài vẫn cẩn thận chăm chú bưng chén thuốc ấm đến trước mặt Yến Nhiễm.

25. Chương 25

Yến Nhiễm tiếp nhận chén thuốc, đặt trước môi thổi nhẹ vài cái cho bớt nóng, chậm rãi nhớ lại: “Khi mang bầu hài tử, ta từng uống một bát dược lạ, tuy nó rất tốt đối với cơ thể ta nhưng lại gây hại tới sức khỏe thai nhi trong bụng. Có lẽ về khía cạnh nào đó, sự ôn nhu dịu dàng cũng tương đương con dao hai lưỡi. Ngươi không đành lòng nhìn ta vứt bỏ hy vọng nên kiên nhẫn khuyên nhủ ta. Ngươi càng không muốn khiến Trầm công tử thương tâm nên càng cố nén nhịn ham muốn thẳng thắn bày tỏ chân tình...”

“Ta không tử tế như ngươi nói đâu...” Trịnh Trường Cát cười khổ cắt ngang lời hắn: “Đơn giản bởi ta quá ư nhát gan nhu nhược, chỉ chăm chăm lo được lo mất. Vốn dĩ không có khả năng thuộc về mình, lại tính kế cường cầu đoạt về bằng mọi giá! Hành động ti tiện như thế so với bọn trộm cướp đầu đường xó chợ còn đáng ghê tởm hơn.”

Khi hắn cất tiếng trả lời, gương mặt cùng thanh âm hiển hiện toàn bộ nỗi dày vò thống khổ chất chứa trong nội tâm, làm người ngồi đối diện trào dâng niềm cảm khái thương tiếc.

Nhìn vẻ chán nản thiếu tự tin kia, Yến Nhiễm hiểu lúc này không phải thời điểm phù hợp để nói thêm gì nữa. Chậm chậm uống cạn bát dược trên tay, nảo hắn vòng vòng xoay chuyển, sắp xếp lại từng câu từng chữ tiếp theo sao cho thuyết phục nhất.

Cứ thể phân vân, hắn hoàn toàn không biết kỳ thật Trịnh Trường Cát có lựa chọn của riêng mình.

“Ta đã đến từ biệt vương gia, sáng mai bắt đầu lên đường rời khỏi kinh thành.”

Yến Nhiễm vội thắc mắc: “Ngươi dự định đi đâu? Tìm Cơ được sư hay là Trầm công tử?”

Câu hỏi đánh trúng ngay trọng tâm vấn đề khiến Trịnh Trường Cát bật người đứng dậy trầm ngâm. Xem ra khúc mắc này vẫn chưa được tháo gỡ triệt để. Ai, thật tiến thoái lưỡng nan, khó mà giải quyết vẹn toàn cả đôi bên.

Hắn cứ duy trì thái độ trầm mặc như vậy hồi lâu, bỗng nhiên giật mình nhớ đến một chuyện khác bên nhanh chóng chuyển đề tài.

“A, suýt quên, người còn nhớ hôm qua người hỏi ta thấy trong viện có gì khác lạ không?” Hắn hỏi Yến Nhiễm: “Chờ xíu, ta bê vào cho người xem.”

Lòng Yến Nhiễm khẽ chấn động nhẹ, sau đó thấy Trịnh Trường Cát đi ra ngoài không lâu liền bưng theo một chậu cây quai lạ cao cỡ thất lưng.

Rõ ràng đây là loài thực vật nhiệt đới cực hiếm thấy ở vùng Trung thổ, lá cây biến thành gai nhọn mọc chi chít rậm rạp, thân cây ngắt ngưỡng tuyền màu xanh đậm cứng cáp rắn rỏi.

“Tiên Nhân Chương...”

*Tiên nhân chương là cây xương rồng sa mạc, thân dài nhiều gai. Nếu hình cầu sẽ gọi là tiên nhân cầu.

Yến Nhiễm kinh ngạc hô to tên nó, chẳng phải loài cây đặc thù vùng cổ hương sao!

“Gian ngoài còn đặt nhiều lắm. Thậm chí có chậu cao quá đầu người, một mình ta không khiêng nổi.” Trịnh Trường Cát đem cây Tiên Nhân Chương bày trên giá trồng hoa bên bậu cửa sổ.

“Cảm thấy thật hoài niệm...” Yến Nhiễm tự lẩm bẩm: “Thuở nhỏ, xung quanh căn lều ta ở trồng bạt ngàn Tiên Nhân Chương đủ chủng loại, hình dạng màu sắc”.

Trịnh Trường Cát giải thích: “Năm tháng trước vương gia sai khoái mã tám trăm dặm cấp tốc mang về đó. Vừa rồi y nói y chỉ phụ trách công việc vận chuyển còn chuyện chăm bón săn sóc như nào y mặc kệ. Thành thử giả sử người có mệnh hệ nào, đám cây này đành trở ra chờ chết thôi.”

Quả đúng là phong cách Lý Tịch Trì, ba phần ép buộc bảy phần uy hiếp.

Yến Nhiễm nhìn vật xanh biếc mát mẻ xa xa, bất giác vươn dài người hít một hơi thật sâu hòng cảm nhận hương vị sa mạc thuần khiết lan khắp bầu không gian rộng lớn.

“Tiên Nhân Chương là loài thực vật ương ngạnh, sức sống tràn trề dẻo dai.” Hắn chia sẻ với Trịnh Trường Cát: “Mặc dù sinh trưởng ở sâu trong lòng sa mạc khô cằn, mấy tháng trời nắng nóng không một giọt nước song thân cây vẫn thẳng tắp vươn lên. Đồng thời nó cũng là biểu tượng cao quý của Bách Nguyệt tộc từ ngàn xưa.”

“Ta thật hy vọng người có thể giống như cây Tiên Nhân Chương này.” Trịnh Trường Cát vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Vô luận trải qua bao nhiêu sóng gió đau thương, vẫn đủ kiên cường mà sống sót.”

Yến Nhiễm đang chuẩn bị gạt đầu cảm động lại nghe Trịnh Trường Cát hỏi tiếp: “... Người có nghĩ đến một ngày nào đấy người sẽ tha thứ cho Vương gia không?”

Trái tim Yến Nhiễm phập phồng mãnh liệt, chưa kịp suy nghĩ kĩ càng đã kiên quyết lắc đầu phủ nhận.

Trịnh Trường Cát thở dài một hơi: “Câu trả lời của người chính là điều ta lo lắng nhất. Ta thực không biết phải làm thế nào để Doanh Thu và Thân Ngọc nguyện ý tha thứ cho ta. Tương tự tình huống của người cùng Vương gia vậy đã không còn bất cứ khả năng cứu vãn nào...”

Dứt lời, hắn liền lặng im không nói thêm gì nữa, chỉ thở dài sườn sượt liên hồi. Chứng kiến cảnh ấy, Yến Nhiễm rất muốn cất tiếng an ủi khuyên can nhưng câu nói còn chưa thoát khỏi môi thì trái tim đã đau đốn nhức nhối trước rồi.

26. Chương 26

Qua buổi tối nọ, Trịnh Trường Cát một thân một mình lặng lẽ ly khai Vương phủ. Cùng chiều hôm đó, Lý Tịch Trì bất ngờ đẩy cửa xông vào phòng Yến Nhiễm.

Đi theo sau lưng y là bằng hữu trước đây của Yến Nhiễm, tên gọi Tiểu Thu, bên cạnh còn có một bé trai nước da ngăm ngăm đen tầm mười ba mười bốn tuổi. Hai người đều mặc quần áo dệt vải bông màu lam

sạch sẽ, chỉnh tề. Thậm chí gương mặt lấm lem bụi bẩn của Tiểu Thu cũng được tổng quản cẩn thận kì cọ trắng tinh.

Tuy chưa ai nói gì song Yến Nhiễm nhận ra nam hài kia chính là tộc nhân Bách Nguyệt tộc.

Lý Tịch Trì trực tiếp bước tới một chiếc ghế đặt ở gian ngoài, thanh thoi ngồi xuống. Tiểu Thu cùng thiếu niên Bách Nguyệt thấy vậy liền lập tức mang một cái chần ra.

“Người tên là gì? Trước đây sống ở đâu?” Yến Nhiễm nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy lấp lánh của nam hài, nhẹ nhàng cất giọng hỏi thăm.

Hình như nam hài đang căng thẳng sợ hãi, thanh âm run run trả lời: “Tên ta là Hạ Khô, hồi trước sống trên ốc đảo gần một dòng suối tại Lạc Dương.”

Nghe được địa danh quen thuộc, đáy mắt Yến Nhiễm toát lên vẻ nhu hòa thân mật, nửa dịu dàng nửa gần gũi lại có điểm hài lòng.

“Trịnh Trường Cát đi rồi.” Lý Tịch Trì nói, “Sau này để bọn họ tới đây hầu hạ người.”

Trong khi y còn đương giải thích, Tiểu Thu biết ý nhanh chân bưng chén thuốc bỏ đến trước mặt Yến Nhiễm.

“Công tử, mời người uống thuốc.”

Có vẻ hắn coi Yến Nhiễm thành quý nhân thay đổi vận mệnh của mình, trong ánh mắt tràn ngập sự kính cẩn cùng lòng biết ơn—— thái độ ấy giống như mối quan hệ giữa người hầu và chủ nhân, hoàn toàn không giống như với bằng hữu.

“Người cứ gọi ta là Yến Nhiễm cho tự nhiên...”

Yến Nhiễm đưa tay tiếp nhận chén được, vừa khe khẽ lắc đầu vừa nói: “Ta chẳng phải công tử giàu sang phú quý gì gì đó, cũng không ồm yếu cần người ngoài chiếu cố từng li từng tí.”

Tiểu Thu bị hắn cự tuyệt, nhất thời ngây phồng ra, không biết nên hành động như thế nào cho hợp lý đành liếc mắt nhìn về phía chủ tử ngồi đối diện hòng xin chỉ thị tiếp theo.

“Chờ thời điểm người hoàn toàn bình phục, xuống giường di chuyển bình thường rồi hãy mạnh miệng.”

Lý Tịch Trì phát tay ra hiệu cho Tiểu Thu và Hạ Khô lui ra ngoài còn bản thân thì đứng dậy chậm rãi tiến vào buồng ngủ. Thuận tay kéo bức rèm xuống, cảnh tượng bên trong liền được che kín.

Yến Nhiễm thấy y tới gần, trong lòng khẩn trương hẳn lên, trái tim đập thành thịch, trái lại Lý Tịch Trì thoát trông bình tĩnh dị thường. Y thong thả bước vào nội thất, đôi trông mắt đảo quanh quan sát tỉ mỉ một vòng, cuối cùng dừng sự chú ý trên chậu Tiên Nhân Chuông.

“Hình như người rất thích mấy cây Tiên Nhân Chuông bốn vương mang tặng.”

Yến Nhiễm cũng chậm rãi rời tầm mắt về phía cây Tiên Nhân Chuông, thanh âm nhẹ nhàng, trù mến:

“Không nên đặt Tiên Nhân Chuông trong bóng tối, chúng cần ánh sáng mặt trời để tiếp tục sinh tồn.”

“Tốt thôi... Chờ người khỏe hẳn rồi tự bê chúng ra ngoài sân phơi nắng.” Lý Tịch Trì cười khan pha chút mỉa mai, giọng nói phẳng phất vẻ châm chọc: “Thậm chí người có thể mang theo chúng ra khỏi Vương phủ.”

Câu nói kia lọt vô tai khiến Yến Nhiễm vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi ngẩng phắt đầu.

“Tại sao để Trâm công tử rời đi?” Hẳn hướng Lý Tịch Trì thắc mắc: “Với thể lực của người làm gì có khả năng không thăm dò được dấu vết của hắn?”

“Ném trái sòng gió hơn năm nay, người thông minh hơn trước nhiều.”

Lý Tịch Trì không tự chủ được mà liếc mắt tán thưởng, chăm chú đánh giá những điều ẩn giấu dưới đôi con ngươi đen láy linh hoạt kia của Yến Nhiễm song gương mặt vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên kiểu ta đây chẳng thêm quan tâm.

“Không sai, là do ta hạ lệnh bỏ qua, ngừng truy đuổi tung tích Doanh Thu. Mặc dù ta cố chấp giữ hân mấy tháng liền nhưng lý trí ta rất thông suốt sớm muộn gì cũng đến ngày hân sẽ rời đi. Huống chi bây giờ ta đã biết hân sống chết yêu một tên hạ nhân thấp kém trong phủ... mọi chuyện diễn biến như vậy càng không cần phí công cưỡng ép hân lưu lại.”

Yến Nhiễm lặng im trong chốc lát, mi tâm hơi khê nhú lại, tựa hồ muốn phản bác song cuối cùng vẫn cố bình tĩnh đè nén xuống, tiếp tục hỏi: “Vậy sao ngươi cũng đồng ý để Trịnh Trường Cát an toàn rời đi?”

Lý Tịch Trì cười lạnh: “Ngươi đoán Bồn vương sẽ sai người chặt phăng cái đầu hân đúng không? Quả thực, ta từng cất nhắc giả thiết này. Bất quá, thời Tiên Hoàng còn là Thái tử phụ thân hân đã làm quản gia ở đây rồi, dù muốn xuống tay hạ sát cũng đâu phải việc dễ dàng...”

“Trường Cát nào phải hạ nhân trong Vương phủ.” Rốt cục Yến Nhiễm nhin không nổi nữa, mở miệng nhắc nhở y: “Hân tự nguyện làm việc tại đây...”

“Bồn vương bảo phải là phải!”

Đang nói chuyện nửa chừng, Lý Tịch Trì bỗng thay đổi sắc mặt. Y sải chân hai bước đã đến trước giường Yến Nhiễm, chống tay vào trụ giường, cúi người nói: “Mới vài phút trước ngươi hỏi ta tại sao dễ dàng thả họ như thả ngựa hoang? Nguyên do rất đơn giản, bởi vì khắp thiên hạ rộng lớn, người có khả năng khiến bồn vương mất tự chủ, cuồng nộ tức giận chỉ có duy nhất Đạm Thai Yến Nhiễm ngươi thôi! Ngươi dựa vào cái gì mà gắng sức giúp hân biện hộ thanh minh? Hay là căn bản ngươi cũng giống Doanh Thu...”

Kinh ngạc với liên tưởng của chính mình, y không tiếp tục cúi xuống nữa mà dùng một tay kéo mạnh vạt áo Yến Nhiễm, một tay vòng quanh thắt lưng siết chặt, tư thế mờ ám tựa hồ muốn vĩnh viễn giam cầm hân vùng vàng trong ***g ngực.

Mấy ngày nay Yến Nhiễm sống thanh đạm bình ổn, ít bị quấy nhiễu, giờ Lý Tịch Trì đột ngột hành động kì quái thật hù dọa hân bay hết ba hồn bảy vía. Lúc này sắc mặt hân trắng bệch như tờ giấy, chút hồng nhuận nơi gò má mãi mới khôi phục đôi phần phút chốc bay hơi mất tăm mất tích.

Ý thức được hành động bất thường của mình, Lý Tịch Trì bèn vội vàng lỏng ngón buông Yến Nhiễm ra, miệng cảnh cáo chữa ngượng:

“Về sau tốt nhất đừng đỡ chứng anh hùng khiêu chiến với quyền uy của bồn vương, nếu ngoan cố chỉ mình ngươi chịu ủy khuất, thiệt thòi thôi!”

Yến Nhiễm bị y đẩy ngã trở lại giường, mặc dù khoảng cách không hề cao nhưng vết thương trên bụng lại bắt đầu đau đớn, hân chỉ dám lặng lẽ cắn môi. Lý Tịch Trì vừa nhác thấy biểu cảm ấy đã trợn trừng hai mắt, nóng nảy như sắp xóc tung hết chần mền lên để kiểm tra xem tình trạng cụ thể.

Yến Nhiễm nhanh chóng dùng tay đè chặt mép chần, thân hình hốt hoảng, vượt tầm kiểm soát mà run rẩy dữ dội.

Lý Tịch Trì hối hận, muốn chạm nhẹ gương mặt kia hồng vuốt ve an ủi song hân kiên quyết tránh né cự tuyệt.

“Sao ngươi sợ ta nhường này cơ chứ?” Lý Tịch Trì hơi mất kiên nhẫn, y ngồi xuống bên giường, nửa thân trên cơ hồ sắp áp sát vào ngực Yến Nhiễm.

Song lúc này đây, ánh mắt của Yến Nhiễm lại không nhìn y.

Hân ngơ ngác ngác như đang nhìn đỉnh giường mà cũng u u mê mê như chẳng để cái gì lọt vào mắt. Tựa hồ linh hồn phiêu lãng chu du tận đâu tận đâu còn mỗi thân xác rỗng tuếch chờ đợi nằm chình ịch ở đây.

Quen nhau cả năm trời, Lý Tịch Trì chưa từng chứng kiến Yến Nhiễm như thế, cõi lòng y lo lắng, khẩn trương hẳn lên. Y gắt gao nắm lấy hai bờ vai hân lay động nhẹ nhàng, bắt tri bắt giác thanh âm nhu hòa điềm đạm hơn nhiều: “Chẳng nhẽ chúng ta không thể tạm thời gác bỏ khác biệt về thân phận, cẩn thận nói chuyện tử tế một lần được ư? Giống như hồi còn trên sa mạc ấy...”

Yến Nhiễm nghe vậy, thoáng cái, khoe miệng liền lộ ra một tia cười lạnh: “Ta chưa bao giờ cam tâm tình nguyện làm một tù binh tựa như việc người chẳng cách nào quên được mình vốn là Vương gia quyền cao chức trọng.”

Lý Tịch Trì ngạc nhiên tới cùng. Có lẽ bởi thâm tâm y quá áy náy day dứt nên bàn tay đang nắm chặt vai Yến Nhiễm cũng dần dần thả lỏng.

“Thôi được...” Cánh tay Lý Tịch Trì vẫn chống giữ trên gối của Yến Nhiễm, nặng nề thở dài. “Nói đi, người có nguyện vọng gì? Tự do rời khỏi đây hay quay trở lại cố hương trên sa mạc? Muốn ta hành động thế nào mới khiến người không coi ta như một Vương gia?”

Tĩnh lặng, tĩnh lặng lâu thật lâu.

Ngay lúc Lý Tịch Trì cơ hồ sắp mất hết kiên nhẫn chuẩn bị nổi điên, Yến Nhiễm đột nhiên chuyển ánh mắt về, chăm chú quan sát y.

“Ta...” Hắn cẩn thận đáp từng câu từng chữ: “Ta chỉ muốn hài tử của ta thôi.”

27. Chương 27

Ngày đó, Yến Nhiễm thổ lộ nguyện vọng của mình nhưng Lý Tịch Trì vẫn chưa đáp ứng.

Loại kết quả này vốn dĩ đã được định sẵn ngay từ đầu rồi. Lý Tịch Trì cao ngạo nhường ấy tuyệt đối sẽ không chấp nhận hạ mình xuống đàm phán với bất cứ ai. Mà trong lòng Yến Nhiễm tựa hồ cũng hiểu rõ hết thảy, chẳng mấy may âm thầm hy vọng chờ mong.

Phải chăng hắn cùng hài tử kia chỉ được ông trời an bài một năm duyên phận ngắn ngủi. Có lẽ giờ phút này bé đang nô đùa trong trang viên hoa lệ nào đó tại kinh thành, ngày ngày vui vẻ khỏe mạnh lớn lên. Nhất định Lý Tịch Trì sẽ tặng bé tất cả những thứ bé muốn, cho bé một cuộc sống giàu sang phú quý, hạnh phúc tràn đầy...

Hơn một tháng nay, vô số lần Yến Nhiễm đã dùng cảnh tượng này hòng huỷ hoại bản thân. Song lần nào cũng như lần nào luôn tồn tại luồng thanh âm khác cực kì chân thực vẫn quanh quẩn vang vang bên tai hắn, chưa hề tiêu tan.

Bất tri bất giác hai tuần trôi qua, lúc bông bích đào sau hậu viện bừng nở khoe sắc lần đầu tiên, Yến Nhiễm bắt đầu xuống giường tập tễnh đi lại.

Do hắn rất kiên trì trong cách xưng hô, Tiểu Thu và Hạ Khô không thể mãi gọi hắn là “Công tử” thêm nữa. Mặc dù Lý Tịch Trì đã lâu chưa ghé qua đây nhưng thi thoảng vẫn sai người đem nhiều đồ vật đến tặng. Về phần mình, Yến Nhiễm không còn cố chấp giữ thái độ cự tuyệt mãnh liệt như xưa mà mang mọi thứ chia đều cho Tiểu Thu và Hạ Khô.

Sau khi Trịnh Trường Cát rời khỏi vương phủ, Lý Tịch Trì sắp xếp một vị đại phu chuyên phụ trách chăm sóc bệnh tình Yến Nhiễm mỗi ngày. Mãi cho đến lúc Yến Nhiễm được phép vận động, cuối cùng hắn cũng được tận mắt trông thấy đám Tiên Nhân Chưởng bị Lý Tịch Trì phân phó thuộc hạ mang về từ sa mạc mệnh mông.

Chiếm cứ diện tích hơn mười lăm trượng cả chiều dài lẫn bề rộng trong viện, trừ khúc hành lang dùng làm lối đi thì khắp mọi nơi đều là những đụn cát vàng kim ánh trắng. Gần hai chục gốc Tiên Nhân Chưởng xanh thẫm sinh trưởng trên đó. Trong số đó, có cây thì thô to, có cây thì lại cao, còn những cây lại nhỏ bé dễ dàng cho vào chậu mang đi được. Hơn nữa ở gần gốc cây lại có gai tạo thành một vòng bảo vệ xung quanh, giống như chúng nó cũng sợ lạnh vậy.

Nếu không kể đến những cột trụ gỗ điêu khắc tinh xảo sắc sỡ cùng tầng mái ngói lưu ly ửng ửng hiện hiện xung quanh, Yến Nhiễm thật sự lầm tưởng rằng hắn đã quay trở về đại mạc thân thuộc nơi quê nhà.

Trong không khí man mác hương Tiên Nhân Chưởng thơm ngát đặc trưng, Yến Nhiễm hít một hơi thật sâu, trái tim bỗng sôi trào dòng tình cảm mãnh liệt.

“Gần đây Yến Nhiễm hay làm những gì?”

Thuận tay ném tờ văn kiện cuối cùng lên bàn, Lý Tịch Trì không buồn ngẩng đầu lên mà hỏi gã tiểu tư đứng trước mặt.

“Hôm nay tâm trạng công tử tốt lắm.” Tiểu Thu cung kính bẩm báo: “Bởi vì vị đại phu mới đồng ý cho phép hắt ra ngoài đi dạo nên đã nhìn thấy mảnh vườn trồng đầy cây Tiên Nhân Chương.”

“Ồ, vậy hả?” Nhất thời thâm tâm Lý Tịch Trì tò mò, hưng phấn ngẩng đầu tra hỏi: “Hắt phản ứng thế nào?”

Tiểu Thu đáp: “Công tử sai tiểu nhân kê một cái ghế cạnh hành lang rồi chăm chú ngồi ngắm dần cây Tiên Nhân Chương nguyên buổi chiều.”

Lý Tịch Trì cả giận quát: “Thái độ như thế vốn là ngơ ngẩn xuất thần, sao người dám bịa đặt xuyên tạc nói tâm trạng hắt rất tốt?”

Tiểu Thu hoảng sợ, lắp bắp bổ sung: “Sau đó... sau đó, công tử bảo tiểu nhân hỏi phòng bếp mượn một số thứ: hạt hoa tiêu, lá trúc, cái rổ, vải xô, nước sạch cùng con dao nhỏ...”

Trong lòng Lý Tịch Trì âm thầm kinh ngạc, sắc mặt sa sầm xuống, trầm giọng truy vấn: “Chẳng phải ta đã dặn đi dặn lại các người không được đưa hắt bất cứ vật gì sắc nhọn rồi sao!”

Tiểu Thu liên tục gật đầu: “Đúng vậy thưa Vương gia, dù lá gan nô tài to bằng trời cũng đào đâu ra dũng khí lấy dao cho công tử. Nhưng sau đó công tử lại nói không có dao thì mang tạm vài mảnh sành bén bén đến cũng được ...”

Lý Tịch Trì lại càng nghi hoặc: “Hắt muốn mấy thứ vợ vợ vắn vắn ấy làm cái gì?”

Tiểu Thu ngây sững, chẳng nói nổi thành lời đành lắc lắc đầu tỏ vẻ thắc mắc khó hiểu.

Lý Tịch Trì phát phát tay nói: “Thôi, chuyện này ta rõ rồi. Giờ người chỉ cần nhớ kỹ bất luận tình huống nào xảy ra cũng không được để công tử lại gần đám vũ khí nguy hiểm, những vấn đề khác ta tự có cách xử lý. Lui xuống đi!”

28. Chương 28

Giờ thìn sáng ngày hôm sau, Lý Tịch Trì liền nhanh chân đi tới tiểu viện Yến Nhiễm tạm trú ngụ hòng thử thăm dò tình hình. Y không mang theo đám tùy tùng rắc rối lại cố gắng hết sức di chuyển khê khàng, bởi vậy vừa mới đến gần cánh cổng ngoài sân đã nghe thấy thanh âm trò chuyện vang vọng theo gió.

“Tiểu Thu.” Yến Nhiễm nhẹ nhàng hỏi: “Hạt hoa tiêu, cây trúc, khay đan cùng dao và mấy thứ ta dặn dò chuẩn bị đầy đủ cả chưa?”

Tiểu Thu do dự đáp: “Những thứ khác đã sẵn sàng sử dụng chỉ còn dao thì...”

Yến Nhiễm trầm mặc trong giây lát như đang suy ngẫm điều gì, rồi lại cất giọng nói: “Vậy giúp ta nhặt một hòn đá sắc bén được không?”

“... Cái này, Vương gia... ngài ấy ——” Tiểu Thu vẫn chần chừ, ấp a ấp úng.

“Ta hiểu rồi.” Yến Nhiễm không định tiếp tục làm khó Tiểu Thu, hắt chậm rãi đi vài bước, chợt quay đầu sang sang nói: “Hạ Khô, người nhớ giúp ta bê bình hoa hải đường trưng trong phòng ra đây nhá.”

Tuy Hạ Khô không mở miệng trả lời, nhưng Lý Tịch Trì có thể nghe rõ ràng từng tiếng bước chân nhịp nhàng của hắt hấp tấp nhảy nhót vào phòng.

Lý Tịch Trì đến gần nội viện, núp ngay vách ngăn phía sau cửa. Vừa đứng một lúc, y đã thấy tiểu hài tử Bách Nguyệt tộc kia vui mừng khấp khởi ôm một bình hoa hải đường hồng rực chạy ra, cẩn thận truyền qua cho Yến Nhiễm.

Còn chưa kịp cầm chắc vài giây, nháy mắt kế tiếp Yến Nhiễm lại buông thông cánh tay, đem nó đập nát trên nền đất cứng. Chiếc bình gốm tinh xảo lập tức vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh nhỏ bén nhọn văng tứ tung. Lý Tịch Trì âm thầm giật mình cả kinh, y đang định nhanh chân đi tới can thiệp thì thấy Hạ Khô cúi người nhặt một miếng đưa cho Yến Nhiễm, đồng thời dùng thanh âm non nớt thúc giục: “Yến Nhiễm, nhanh nhanh bắt đầu đi, mau lên nào!”

Đáp lại sự chờ đợi mong ngóng của thiếu niên, khóe miệng Yến Nhiễm khẽ nở nụ cười tươi tắn xinh đẹp như thơ.

“Được rồi.”

Toàn bộ nghi vấn tích tụ lâu nay như cái kim nhứt nhối dưới đáy lòng Lý Tịch Trì phút chốc tan biến thành mây khói.

Từ khe hở, y ngậy người ngắm cảnh ánh mặt trời ấm áp ngày đầu xuân phản chiếu qua tầng ngói lưu ly nhàn nhạt rồi phả lên người Yến Nhiễm, tựa vầng hào quang thuần khiết. Tia nắng vàng óng ôn nhu vuốt ve làn da mềm mại mịn màng, đọng trên mái tóc mây màu hạt dẻ sáng bóng... Có lẽ nhờ vậy mà sắc xanh tái, nhợt nhạt biến chuyển thành màu đỏ ửng khỏe mạnh tràn đầy sức sống.

Yến Nhiễm cúi đầu trông thiếu niên chỉ cao ngang ngực mình đang đứng trước mặt kia, khóe mắt triu mến như nhìn hài tử ruột thịt — ngập chìm tình cảm yêu thương, trân trọng cùng sung nịch.

Chẳng hiểu sao trái tim Lý Tịch Trì bỗng nhiên thắt chặt nhói đau. Phải chăng y chưa bao giờ gặp một Yến Nhiễm vui vẻ hạnh phúc đến thế. Mặc dù thân thể đầy vết thương lớn nhỏ nhứt nhối song vẫn kiên cường mỹ lệ như xưa, nét rạng ngời đủ khiến y lóa mắt.

Không hề nhận ra sự xuất hiện của y, ba người đứng trên hành lang phía xa vẫn vô tư tiếp tục hành động theo kế hoạch đã định.

“Tiểu Thu, phiên ngươi đi gánh hai thùng nước ấm đến đây.” Kế tiếp Yến Nhiễm lại phân phó: “Còn Hạ Khô cùng ta nạo thịt Tiên Nhân Chưởng.”

Nghe vậy Lý Tịch Trì không khỏi sửng sốt khó hiểu, tức thì thấy Tiểu Thu cũng ra chiều thắc mắc, nghi hoặc cất tiếng hỏi: “Chúng ta cần mấy thứ quái lạ này để làm gì?”

Yến Nhiễm cong môi khẽ cười cười, chậm chậm đáp trả: “À, ta muốn dùng thịt Tiên Nhân Chưởng để cất rượu – một loại đặc sản ở quê hương ta mà Trung Nguyên không có bán.”

Lời giải thích ngắn ngủi khác chỉ tia chớp lóe giữa bầu trời đêm đen kịt, cuối cùng Lý Tịch Trì đã sáng tỏ phần nào đầu đuôi câu chuyện.

Mặc dù đã gần hai năm trôi qua nhưng y thủy chung chưa từng quên loại rượu mát lạnh thơm nồng vùng đại mạc xa xôi. Dưới ánh trăng sáng tựa như những sợi bạc tinh tế, Yến Nhiễm đưa chiếc chai đồng Lục Tùng Thạch vào bàn tay y.

29. Chương 29

Thực chất lúc ấy rượu trong bầu chẳng còn mấy ngụm, sau khi trở lại kinh thành không bao lâu thì đã cạn khô tới đáy. Lý Tịch Trì cũng từng có dịp thưởng thức rượu Tiên Nhân Chưởng tiến cống thể nhưng hương vị bất đồng so với kí ức thuở xưa. Dần dà nhiều sự tình rắc rối phức tạp lẫn công việc linh tinh nhỏ lẻ khác cứ chồng chéo thành đống cả lên, thời gian và sự mệt mỏi khiến tâm niệm phai nhạt bớt, song y vẫn cất giữ cẩn thận chiếc bình đồng tại thư phòng riêng.

Không lâu sau đó, nhân lúc quét dọn Yến Nhiễm vô tình nhặt được chiếc bình đồng cũ, cổ dốc ngược hòng nhấm nháp vài giọt rượu cuối cùng còn vương lại. Kết quả khiến hài tử trong bụng khó chịu đập bình bịch, lập tức dấy lên cơn đau đốn quặn quại.

Những mảnh nhỏ vụn vặt chấp vá kia mãi gần đây Lý Tịch Trì mới đoán được ít nhiều. Sau khi Yến Nhiễm sinh con, vô tri vô giác y bắt đầu tìm kiếm, nghiên cứu toàn bộ thư sách liên quan, từ từ thấu hiểu chuyện nam nhân Bách Nguyệt sinh đẻ nguy hiểm đến mức độ nào, thai nhi gây ảnh hưởng lớn đối với thân thể người mang bầu ra sao... Cứ mỗi lần lật qua một trang giấy, thâm tâm y càng cảm thông sâu sắc về nỗi khó khăn thống khổ Yến Nhiễm phải gánh chịu trên lưng.

Có nhiều đêm khuya khoắt an tĩnh vắng bóng người, thậm chí y đã từng gặp vô số ác mộng kinh hãi.

Y mơ thấy chính mình cùng Yến Nhiễm hoán đổi vị trí. Mơ thấy hài tử chui vào trong bụng mình. Thân thể không ngừng chịu đủ loại thống khổ được miêu tả trong sách một cách linh hoạt vừa sống động vừa chân thực, hơn nữa còn có trời tuyết rét lạnh, lao dịch khổ sai, cộng thêm đòn roi rất buốt quất mạnh liên hồi...

Khi gà gáy báo sáng vào giờ Mão hôm sau, y mới từ trong ác mộng giật mình tỉnh giấc. Toàn thân ướt sũng mồ hôi, rùng mình ớn lạnh, y biết y không làm nổi.

Y chẳng thể kiên cường như Yến Nhiễm, ương ngạnh nghiêng rằng vượt qua mọi sóng gió khắc nghiệt, bất chấp hoàn cảnh ngặt nghèo thủy chung chưa từng cúi đầu khuất phục...

Thẳng thắn mà nói, xét về khía cạnh nào đó, Yến Nhiễm mạnh mẽ hơn y rất nhiều.

“Chú ý, cẩn thận va phải...”

Lý Tịch Trì vẫn trốn phía sau cánh cửa ngẩn ngơ suy nghĩ đến xuất thần, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng hét văng trời nhưc óc. Y nhanh chóng tỉnh táo lại liền thấy cảnh Tiểu Thu khênh hai thùng gỗ đựng nước ấm to tướng chao đảo chạy trên hành lang. Mà lúc này, Yến Nhiễm cùng Hạ Khô bước tới bên cây Tiên Nhân Chưởng to nhất khu vườn, dùng mảnh gốm vỡ cắt một đường nằm ngang dài chừng ba tấc ở phía trên.

Vết cắt mở ra, bầu không khí quanh tiểu viện liền ngập tràn làn hương thơm dịu mát ngòn ngọt, từ miệng vết cắt tuôn rơi dòng nhựa trong suốt màu ngà ngà, hơi sền sệt, dinh dính đặc trưng của Tiên Nhân Chưởng.

Yến Nhiễm nhắc tay cầm cái bình Hạ Khô đưa qua hứng lấy dòng chất lỏng nhớt nhớt, sau đó dùng sức miết chặt miếng gốm ấn mạnh xuống, kéo ra nguyên khối bụi chẳng chừng sáu tấc cả thấy. Hắn quay đầu truyền đạt kinh nghiệm cho Tiểu Thu này giờ đang thất thần quan sát: “Chỉ cần khéo léo cắt dọc theo đúng thớ vân dưới lớp vỏ đảm bảo Tiên Nhân Chưởng sẽ không chết.”

Hạ Khô thần thờ hạ giọng hô: “Công tử, tay người...”

Theo tầm mắt hắn nhìn lại, lúc này Yến Nhiễm mới phát hiện bàn tay mình bị mấy chiếc gai nhọn hoắt đâm sâu vào da thịt tầm mấy tấc.

“Đừng lo, chẳng việc gì đâu.” Hắn lắc đầu trấn an: “Lâu quá rồi không làm việc này, có lóng ngóng tí xiu cũng bình thường thôi. Đợi lát nữa Hạ Khô gấp chúng ra là ổn ngay ấy mà.”

“Vậy kế tiếp cần làm gì?”

“Thịt Tiên Nhân Chưởng còn gom thiếu.” Yến Nhiễm đáp: “Ta phải nạo thêm năm miếng nữa, chuẩn bị đầy đủ mới được.”

Miệng giải thích qua loa sơ sài, hắn tùy tiện vung bàn tay vừa bị gai đâm lỗ chỗ kia cọ cọ vài cái lên cột gỗ, nhân tiện muốn đích thân lựa chọn nhánh Tiên Nhân Chưởng xấu số tiếp theo.

“Người ngồi nghỉ đi, còn bao nhiêu cứ để đây ta làm giúp cho!”

Tiểu Thu chỉ sợ vết thương trên tay hắn nhiễm trùng mưng mủ, vội vã muốn đoạt mảnh gốm kia. Có điều Yến Nhiễm hết sức bướng bỉnh, nhất quyết không chịu buông. Trong khi hai người còn đương mãi giằng co tranh chấp thì chợt nghe thấy tiếng ho khan trầm thấp của nam nhân vọng ra từ sau khe cửa ngoài sân.

30. Chương 30

“Ai? Kẻ nào thập thà thập thờ trốn đằng đó?” Ba người ở hành lang đồng thời cảnh giác đứng thẳng dậy.

Bất ngờ thay, người chủ động đi ra từ sau cánh cửa gỗ lại là Liên Vương gia Lý Tịch Trì.

“Vương gia!” Tiểu Thu cùng Hạ Khô vội vàng cúi đầu khom thắt lưng vãn an, riêng Yến Nhiễm thì vẫn bình tĩnh đứng nguyên tại chỗ.

Lý Tịch Trì sải hai ba bước tới trước mặt bọn họ, cau mày nhìn mảnh gổm trên tay Yến Nhiễm, rõ ràng biết hết rồi còn vờ trách: “Tại sao không dùng dao cho tiện?”

Vừa nghe y hỏi câu này, Tiểu Thu lập tức kêu “Hả” một tiếng, lấp ba lấp bắp muốn thanh minh song chưa kịp thốt chữ nào đã bị Lý Tịch Trì hung ác trừng mắt nên đành nuốt ngược trở về.

Đương nhiên Yến Nhiễm thừa biết mảnh khoe của y nhưng chẳng có hứng thú dây dưa tranh cãi, bèn nhẹ nhàng cất giọng đáp: “Nếu Vương gia mang theo dao thì tốt quá!”

Câu nói ấy tựa hồ không hề hàm chứa ẩn ý xua đuổi, ***g ngực Lý Tịch Trì chấn động vì kinh ngạc và mừng vui khắp khởi. Mặc dù bản mặt vẫn duy trì thần sắc bình tĩnh như thường song lại sáng khoái gật đầu xác nhận: “Tất nhiên bốn vương có cầm theo dao đến rồi.”

Vừa dứt lời, y liền rút ra một thanh tiểu đao khắc hình rồng tinh xảo từ trong ống tay áo.

Thoáng trông lướt qua đoản kiếm này, mí mắt Yến Nhiễm đã máy giật mạnh. Đây chẳng phải là “tín vật” Lý Tịch Trì từng tặng cho hắn sau đó lại len lén thu hồi sao? Nghĩ quỳ gì mà y còn có thể hào phóng lôi ra khoe trước mặt hắn thế!

Hắn đứng im không nhúc nhích, tức giận hừng hực nhìn đăm đăm vào thanh đao như đang quan sát kẻ thù truyền kiếp lâu năm. Những luồng suy nghĩ phần uất hỗn loạn, phiền muộn ứ đọng sâu dưới trái tim khó khăn lắm mới dẹp yên, giờ phút này lại thống khổ trỗi dậy.

Kỳ lạ chính là Lý Tịch Trì tiếp tục rút ra một thanh đao khác.

Một đoản kiếm giống y như đúc.

Chất liệu tương đồng, khắc họa cũng thế, khác biệt duy nhất là thanh thứ hai dài hơn thanh thứ nhất xiu xiu, nếu không xét đến kích thước bên ngoài thì thật khó mà phân biệt nổi chúng.

“Đây...” Cõi lòng Yến Nhiễm rung động dữ dội, vô thức bật thốt lên: “Tại sao lại có hai thanh...”

Lý Tịch Trì cười thâm trong bụng, cố ý giả vờ khó hiểu nói mát: “Người cho rằng với tài lực hùng hậu của bốn vương mà ngay hai đoản kiếm cỡ con con cũng chẳng làm được ư?” Dừng lại một chút rồi y nghiêm túc giải thích: “Đây là loại kiếm đặc biệt của Trung Nguyên, thanh dài gọi là hùng kiếm, ngắn hơn gọi là thư kiếm. Hồi trước tại sa mạc thứ đưa cho người vốn là thư kiếm. Lần này ta phải thủ hạ đi đại mạc thì hành công vụ thuận tiện đem nó quay về. Còn thanh người nhìn thấy ở thư phòng là hùng kiếm, trước giờ vẫn để bên người ta.”

Nghe y giải thích mà Yến Nhiễm kinh ngạc tột cùng, đột nhiên thấy khoe mắt nóng nóng cay cay, làn mi không tự chủ được khép hờ hồng che giấu cảm xúc. Chờ đến lúc hắn bình tĩnh mở mắt ra, Lý Tịch Trì lại giơ thư kiếm ngay trước ngực lần nữa song Yến Nhiễm vẫn im lặng chần chờ.

“Người... không sợ ta dùng thanh kiếm này đâm chết người à?” Hắn nghi hoặc hỏi.

“Sợ gì, sức người giết nổi ta chắc.” Lý Tịch Trì tự phụ đáp: “Hơn nữa bây giờ ta rất tin tưởng, người sẽ không bốc đồng dùng nó tự thương tổn bản thân.” Nói xong, y đặt thư kiếm sang một bên ra chiều muốn lấy mảnh gổm trong tay Yến Nhiễm.

Tích tắc ngần ngừ khi hai đầu ngón tay chạm nhau, trái tim Yến Nhiễm run rẩy đập thành thạch như trống dồn, nhanh chóng buông lỏng khớp ngón tay, Lý Tịch Trì lập tức đoạt đi mảnh gổm vỡ bén nhon kia.

31. Chương 31

Tiểu Thu sợ bọn họ tiếp tục tranh cãi sẽ dễ gây xích mích nên lập tức đánh bạo chen vào hỏi: “Yến... công tử, kế tiếp chúng ta cần làm gì ạ?”

Cảm giác trống rỗng nơi lòng bàn tay nhắc Yến Nhiễm nhớ miếng gốm kia đã bị giành mất. Đứng một lúc lâu chờ ổn định bản thân xong hắn mới xoay đầu đáp trả: “Chúng ta đi lột lớp vỏ ngoài của Tiên Nhân Chưởng.”

Vừa dứt lời, hắn liền dẫn Hạ Khô quay trở lại vị trí dưới mái hiên hành lang, xách hai thùng nước ấm đặt xuống bên rìa. Cánh tay thoăn thoắt nhúng thịt Tiên Nhân Chưởng vào trong, miệng đều đều truyền đạt kinh nghiệm: “Đội làm mềm bằng nước ấm xong, lát nữa là dùng được thịt Tiên Nhân Chưởng rồi.”

Hạ Khô nửa tin nửa ngờ, nghi hoặc nắm chiếc gáo múc nước khuấy khuấy Tiên Nhân Chưởng, quả nhiên toàn bộ thịt cây sần sật sệt sệt nhanh chóng tan rã.

“Nghịch có vui không?” Yến Nhiễm cười trêu.

Hạ Khô liên tục gạt đầu hờ hững tỏ vẻ sung sướng phần khích.

Lúc này Lý Tịch Trì đã bước tới gần sát, bàn tay khum khum đựng đầy một vốc thịt Tiên Nhân Chưởng, giờ lên khoe trước mặt Yến Nhiễm.

“Thân thủ của ta so với người thuần thực hơn nhiều đúng không?”

Có lẽ do tập võ lâu năm, cơ bắp dẻo dai linh hoạt thành ra động tác của Lý Tịch Trì thật nhanh chóng, gọn lẹ và chuẩn xác. Hơn nữa khi y cắt thân Tiên Nhân Chưởng, lấy ra tất cả đều chỉ là lớp thịt bên trong, không hề có chút vỏ nào.

“Quả không hổ danh là Vương gia, quá lợi hại!”

Tiểu Thu nhanh trí thốt vài câu nịnh hót êm tai, trái lại Yến Nhiễm đơn giản ngẩng đầu trông thoáng qua, sau đó nhíu mày cất giọng nói: “Chỉ sợ Vương gia ngài từ vết cắt lúc nãy của ta mà khoét phía trong, như vậy mặc dù không cắt vào lớp vỏ, nhưng lại tổn thương đến gân sống của cây. Hành động kiểu này khác chi ‘hạc trách nhi ngư, phần lâm nhi liệt’, chỉ là hạ sách lỗ mãng mà thôi.”

*Hạc trách nhi ngư, phần lâm nhi liệt: tát cạn sông để bắt cá, đốt sạch rừng để săn bắn, tức là chỉ thấy cái lợi trước mắt mà không cân nhắc đến hậu quả lâu dài về sau.

Tuy hắn nói trắng ra không hề kiêng kị nể nang song Lý Tịch Trì chẳng hơi đâu tức giận, chỉ cười cười đáp: “Hay cho một câu: ‘sông cạn bắt cá, đốt rừng săn bắn’, mới xa nhau vài ba ngày chưa gặp thực sự ta phải đánh giá người bằng con mắt khác rồi. Nếu người muốn, ta sẵn lòng giúp người đề bạt chức quan nhỏ nhỏ tại Hàn Lâm Viện.”

Sao Yến Nhiễm không đoán ra hàm ý chế nhạo lộ lộ trong đó chứ! Cơ mà hắn lười mở miệng phản bác, chỉ yên lặng nhìn Tiểu Thu đón lấy miếng Tiên Nhân Chưởng kia. Lý Tịch Trì vẫn chưa ly khai. Y khẽ vung vạt áo, thanh thoi ngồi cạnh hành lang, hứng chí quan sát xem Yến Nhiễm tiếp tục làm những gì.

Yến Nhiễm cẩn thận cầm nắm thịt Tiên Nhân Chưởng đã chế biến cẩn thận, bỏ tất cả chúng vào bình nước ấm dim mềm, rửa sạch nhột, sau đó vớt ra trải trên khay đan chờ hong khô. Cuối cùng lại đem thịt Tiên Nhân Chưởng, đậu tử, chi ma và hạt hoa tiêu gói kín mít bằng lá trúc, dùng lạt mềm buộc thật chặt thành nắm, sáu bọc lùm xùm, tròn tròn dài dài hình trụ trông y đòn bánh tét, mới giao cho Tiểu Thu.

“Tiểu Thu, người dẫn Hạ Khô đi lấy một thùng nước giếng về đây, sau đó đem mấy thứ này ngâm vào trong đó, ba ngày sau chúng ta làm tiếp.”

Tiểu Thu cầm lấy bao trúc, rồi nắm tay Hạ Khô kéo đi. Nhưng Hạ Khô vẫn chưa hết thắc mắc mà lại quay đầu hỏi tiếp: “Ba ngày sau chúng ta có thể uống rượu rồi chứ?”

“Đúng vậy.” Yến Nhiễm vuốt ve mái tóc của hắn, ôn nhu cười nói: “Rất nhanh sẽ có thôi.”

Nụ cười nhàn nhạt ấy tuy vô cùng giản đơn nhưng tựa như luồng ánh sáng tinh tế, thanh tao, thánh khiết, chiếu rọi đến đâu mang cho người ngắm cảm xúc ngọt ngào dịu êm tới đó. Lý Tịch Trì ngồi phía đối diện, đáy lòng bất giác nhẹ nhõm lạ kì, tâm tình cũng thả lỏng, hưởng thụ giây phút dễ chịu khoan khoái hiếm hoi.

Chính thức cuộc sống mà Yến Nhiễm âm thầm hy vọng, có lẽ cũng không còn cách xa nữa.

32. Chương 32

Tiểu Thu kéo Hạ Khô đi múc thêm ít nước giếng nên tạm thời trong viện chỉ còn mỗi Yến Nhiễm cùng Lý Tịch Trì. Mặc dù khoảng cách giữa đôi bên chưa đầy một trượng nhưng Yến Nhiễm lại giả vờ coi Lý Tịch Trì như người vô hình, khẽ cúi thắt lưng nhặt nhanh, sắp xếp khí cụ và sàng đan.

“Buông xuống đi, để ta làm cho!”

Hiển nhiên người nôn nóng, phá vỡ im lặng trước vẫn là Lý Tịch Trì. Y đứng dậy dè tay lên bả vai Yến Nhiễm, ần ần ngồi trên ghế. Chính bản thân y thì khom người cầm dụng cụ của hạ nhân lần đầu tiên trong cuộc đời. Tuy rằng từ lớn đến bé y sống nhàn nhã sung sướng song chút công việc nhỏ nhoi này cũng chẳng có gì khó khăn. Đám đồ vật bày tứ tung phút chốc được thu xếp thỏa đáng, ngăn nắp. Sau khi hoàn thành, y sải chân bước đến trước mặt Yến Nhiễm.

Yến Nhiễm cứ bất động ngồi đấy mặc kệ y, thậm chí chẳng thèm nâng mi mắt lên nhìn.

Về phần Lý Tịch Trì, lúc này trong đầu y tràn ngập hình ảnh tươi cười rạng rỡ tựa ánh nắng mặt trời của Yến Nhiễm.

Vì vậy y nghiêm mặt lại, kiên quyết ra lệnh: “Cười một cái ta xem nào.”

Yến Nhiễm vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ đứng đưng như trước, tựa hồ chẳng để lời y nói lọt vào tai.

Lý Tịch Trì cau mày lập lại một lần nữa: “Nếu bây giờ ngươi cười với ta, lát nữa sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng.”

Thấy y tuyên bố kì quặc như thế, đôi vai gầy gò mỏng manh của Yến Nhiễm phút chốc run lên nhè nhẹ.

“Nếu ta cười với ngươi, ngươi sẽ tặng ta cái gì?” Yến Nhiễm xúc động khàn khàn hỏi rõ: “Liệu có thể cho ta gặp hài tử được không?”

Thanh âm kia phẳng phất chút ngạc nhiên, sợ hãi lại mơ hồ mang theo tia chờ mong khắc khoải tuyệt chưa phai mờ.

Nghe câu nói ấy Lý Tịch Trì ngẩn người ra. Y rất muốn mở miệng từ chối song đôi môi cứ mấp máy liên hồi chẳng cách nào thốt lên nổi một chữ “không” cứng rắn.

Giờ khắc này, trước mắt y chỉ có hình ảnh duy nhất, cảnh Yến Nhiễm dịu dàng cười với Hạ Khô, nâng tay khẽ vuốt ve mái tóc dài, biểu tình ôn nhu tràn ngập thương yêu sủng nịnh... Đó chính là bản năng của người phụ thân vừa mất đi hài tử ruột thịt, bất tri bất giác bộc lộ rõ ràng toàn bộ tâm tư.

Sâu dưới đáy tim dâng trào trăm mối cảm xúc mãnh liệt hỗn loạn, Lý Tịch Trì không tự chủ được buông giọng đáp trả: “Có thể...”

Lời này vừa thốt ra, ngay chính bản thân y cũng âm thầm lấy làm kinh hãi. Còn riêng Yến Nhiễm, bởi câu nói ấy mà giật mình ngẩn phất đầu hô:

“Vậy được...”

Hắn nhắm mắt hít sâu một hơi, trầm mặc bình ổn suy nghĩ rồi chậm chậm di chuyển khóe môi nhợt nhạt.

Nhìn nét cười gượng gạo kia, bao nhiêu tâm tình sung sướng hạnh phúc đột nhiên tan biến thành tro bụi hư vô. Lý Tịch Trì lẳng lặng vươn tay hồng xóa đi nụ cười đầy chua xót ấy cơ mà vẫn không tài nào ngăn nổi hàng lệ cứ mãi tí tách tuôn rơi.

Hai ngày sau khi Lý Tịch Trì đồng ý đáp ứng nguyện vọng của Yến Nhiễm cũng là thời điểm thích hợp cho việc chính thức ủ rượu Tiên Nhân Chương.

Mới tờ mờ sáng, Lý Tịch Trì đã nôn nóng xuất môn rời Vương phủ không biết đi đâu. Đến tầm đầu giờ Mão, Yến Nhiễm trở mình dậy đi ra ngoài sân, cùng Hạ Khô và Tiểu Thu vớt mấy bọc lá dìm ngập trong nước suốt ba hôm nay rồi khoan khoái tới phòng bếp.

Vừa bước chân qua ngưỡng cửa, Yến Nhiễm thấy hạ nhân đã đứng trực chờ sẵn từ sớm. Nhác trông thân ảnh hần, họ vội vàng vàng chạy vô bếp ôm ra hai cái bình kì lạ.

“Vương gia dặn dò nếu công tử muốn cất rượu Tiên Nhân Chưởng thì mời sử dụng cái này ạ.”

“Đây là gì vậy?” Yến Nhiễm thắc mắc.

“Thưa công tử, đây là lễ tuyền, một loại sản vật quý hiếm của quốc thổ Diễm triều. Bản thân tự ẩn ẩn men say thơm mát, chuyên được dùng để ủ dòng rượu thượng hạng nhất phẩm.”

Nghe lời giới thiệu hấp dẫn, Yến Nhiễm tò mò sai Hạ Khô mở nắp cái bình bịt kín mít trước mặt. Lập tức hương rượu ngan ngát xông thẳng vào cánh mũi. Khẽ nhúng tay vốc vài giọt lên nhấp thử, thanh trong thuần khiết lại hơi ngòn ngọt dịu nhẹ, đúng là mùi vị đặc trưng của nước suối thiên nhiên.

33. Chương 33

Tiểu Thu chuẩn bị sẵn một cái nồi đồng mới thật sạch sẽ. Yến Nhiễm hướng dẫn bọn họ đem nước suối đổ lưng lưng thành xoong, thả vô mấy gói lá trúc, sau đó dùng đũa đơm cho xâm xấp, bắc trên bếp đun nhỏ lửa.

Vốn dĩ bọc kín mít Tiên Nhân Chưởng cùng các loại phụ gia rồi ngâm trong nước suốt ba ngày trời nên nguyên liệu đã bắt đầu lên men chua. Bây giờ gặp nhiệt độ nóng xức tác, hương rượu thơm nồng lập tức tỏa mạn khắp phòng. Yến Nhiễm vừa để hạ nhân thả thêm vài thứ hương liệu khác như hạt hồi, hạt tiêu tạo vị thanh mát lại vừa tự mình đong đếm liều lượng rồi mới cất giọng giải thích: “Còn phải trông chừng hai canh giờ nữa rượu mới ra lò. Chờ sau khi hỗn hợp nguội lạnh, sẽ dùng nước suối tiến hành pha chế. Nếu người chưng cất biết cách điều chỉnh hợp lí, chắc chắn ủ được loại rượu lý tưởng.”

Vừa nghe thông báo còn phải đợi thêm hai canh giờ, cả Tiểu Thu và Hạ Khô cùng thất vọng ra mặt. Bọn họ nôn nóng háo hức thể cơ mà. Đột nhiên, một gã sai vặt từ đâu xông xộc chạy vào, hấp ta hấp tấp hô to: “Dạm Thai công tử, Vương gia mời người mau mau tới hoa đình, ngài đã ôm tiểu quận chúa trở về.”

Hai chữ “Quận chúa” đập vào tai, đầu tiên Yến Nhiễm sững sốt ngây ngẩn tâm thần song ngay lập tức liền sáng tỏ mọi chuyện, đôi chân lướt như bay khỏi phòng ăn, băng băng hướng về phía hoa đình.

Ngoài đại sảnh hoa đình, Lý Tịch Trì nhàn nhã thông dong ngồi trên ghế tựa gỗ lim khảm ngọc trai, cúi đầu ngắm bé con nằm im thỉn thít trong lòng. Chẳng bao lâu sau, một trận tiếng bước chân dồn dập từ hành lang vọng lại phá tan bầu không khí yên ả tĩnh lặng. Vừa ngẩng đầu lên, Lý Tịch Trì thấy thân ảnh Yến Nhiễm từ từ tiến gần, khuôn mặt nhợt nhạt vì ngạc nhiên, xúc động và vui sướng.

“Hài tử... Hài tử...” Hắn mấp máy môi thở dốc không ngừng, hai con ngươi do dự đảo khắp người Lý Tịch Trì, cuối cùng dừng trên hình bóng bọc tã lót màu hồng cánh sen kia.

“Hài tử...” Hắn thì thào gọi, chân như lạc bước trên mây.

“Hừm...” Lý Tịch Trì nhíu mày nhắc nhở: “Khẽ thôi, bé còn đang ngủ.”

Ngay tức khắc, Yến Nhiễm cố gắng hết sức di chuyển nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới bên người y.

“Cho ta... Làm ơn cho ta ẵm nó...” Hắn nhỏ giọng nài nỉ, đôi mắt chăm chú quan sát bọc vải be bé màu hồng phấn, nhưng bởi vì vị trí đứng mà chẳng thể nào thấy được gương mặt nhỏ nhắn đêm ngày nhớ mong khác khoải.

Cánh tay Lý Tịch Trì cứng ngắc mất tự nhiên trong chốc lát, cuối cùng bình tĩnh buông lỏng lực ôm, truyền qua cho Yến Nhiễm. Đôi vai Yến Nhiễm run rẩy nhẹ, tiếp nhận thân ảnh nho nhỏ ấy rồi ôm chặt vào *** ngực, cẩn thận nâng niu tựa như trân châu bảo vật trên đời. Sau đó, hắn chậm rãi ngồi xuống ghế, xóc tảng lụa chắn gió mỏng manh che trước mặt hài tử lên.

Một bé gái xinh xắn với mái tóc ngắn đen mượt bao quanh đầu, hàng lông mi dài cong vun vút, làn da trắng mịn non nớt phỉếm màu đỏ hồng đáng yêu, ngũ quan tinh tế sắc sảo như đóa tường vi đẹp đẽ mỹ lệ mới vừa chớm nụ ngày xuân.

Yến Nhiễm giang tay du đưa hài tử, mắt âu yếm không rời dù chỉ nửa giây nửa phút, ngắm nhìn tỉ mỉ từng đường nét đến xuất thần, thậm chí còn quên cả hô hấp. Hình như toàn bộ tinh hoa khắp trời đất đều tập trung trên sinh mệnh yếu ớt đang nằm giữa vòng tay hắn.

Có vẻ như Lý Tịch Trì không thích thấy bộ dạng quá ư chuyên chú khiến người khác nao lòng của hắn nên y đứng dậy bước tới gần Yến Nhiễm, vỗ nhẹ lên bả vai gầy, khẽ giọng thăm thì: “Về sau hài tử sẽ được chăm sóc tại Vương phủ, ngươi còn rất nhiều rất nhiều thời gian ôm con mà.”

Khi bật thốt những lời an ủi kia, lòng y âm thầm ra một quyết định bí mật trọng đại mà bấy lâu cứ mãi đắn đo do dự chẳng dám dứt khoát, thậm chí ngay cả thời khắc này y vẫn muốn thay đổi.

Kể từ bây giờ trở đi, nữ hài tử sẽ chính thức mang thân phận quận chúa giàu sang quyền quý trong phủ Liên vương gia.

Ngờ đâu, quyết định ấy đã quá muộn màng!

34. Chương 34

Dường như đã trải qua quãng thời gian dài thật dài, Yến Nhiễm mới từ từ dịch chuyển ánh mắt khỏi bọc tã lót màu hồng cánh sen trong vòng tay.

Biểu tình trên khuôn mặt hắn tựa hồ vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến độ khó tin. Nó hoàn toàn không giống cảm xúc của người phụ thân vừa mới được đoàn tụ với cốt nhục thân sinh mà là kiểu lãnh đạm của một người đứng trước cảnh hoa rơi nước rụng, vậy nên trái tim cũng nguội lạnh như tro tàn.

Quan sát biến hóa ấy, ***g ngực Lý Tịch Trì chấn động dữ dội khôn nguôi. Tâm trí y cảm nhận rõ ràng có gì đó là lạ song chưa phát hiện bất thường ở điểm nào. Đương lúc y còn đang bối rối, đột nhiên Yến Nhiễm cất giọng nhàn nhạt: “Nhất định bây giờ mẫu thân của hài tử này rất thương tâm, thỉnh Vương gia đưa bé trở về nhà.”

Lý Tịch Trì kinh ngạc sững sờ, vô thức hỏi ngược lại: “Sao ngươi nói linh tinh như thế? Bé là con người cơ mà!”

Yến Nhiễm ngẩng đầu nhìn về mặt sưng sốt của y, chỉ nhẹ nhàng buông ra một câu.

“Chẳng lẽ ngươi quên mất rằng ngươi đã từng nói với ta đó là thế tử ư?”

Tích tắc, trong đầu Lý Tịch Trì toàn một mảnh trắng xóa trống rỗng.

Y quá nôn nóng nên sơ suất mất rồi? Y thật sự chẳng nhớ rõ bản thân từng đề cập tới vấn đề giới tính hài tử với Yến Nhiễm, lại càng chưa bao giờ cho phép bất cứ kẻ nào cùng Yến Nhiễm đàm luận về con y.

Cơ mà giấy đâu gói được lửa, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, sự thực vẫn đang tiếp diễn sờ sờ ngay trước mắt.

Làm sao mình có thể quên? Tại sao lại như thế?

Lần đầu tiên trong suốt cuộc đời, Lý Tịch Trì cảm thấy toàn thân bất lực.

Tuy bên ngoài vẫn cố duy trì vẻ mặt cao ngạo băng lãnh, nhưng trên thực tế, sự tỉnh táo quyết đoán của bản thân y đã sớm tan biến thành mây khói từ sau trận đòn khốc liệt giáng lên người Yến Nhiễm ở Mộng Bút Hiên khi ấy... thậm chí bối rối mờ mịt hơn cả thường nhân.

Hiện tại nên hành xử thế nào cho tốt?

Tuy từng trải qua hàng trăm trận chiến lớn nhỏ kinh thiên, song ngay giây phút này đây, đôi môi Lý Tịch Trì cứ mấp máy liên hồi mà chẳng tìm ra nổi nửa từ để biện bạch.

“Không phải như ngươi nghĩ đâu... Yến Nhiễm, hãy nghe ta giải thích, hài tử nọ...”

Đôi vai gầy bị y nắm chặt nhưng Yến Nhiễm vẫn chìm sâu giữa thế giới riêng. Hắn dờ dẩn đặt bé con lên bàn thật cẩn thận.

“Ta đã biết từ trước rồi... Cho dù ngươi nói đó là một quận chúa, ta vẫn không chịu từ bỏ ý định, vội vàng chạy tới xem.... Quả nhiên vẫn là người lừa gạt ta...” Hắn thì thào tự nói: “Chỉ vì ta hy vọng hảo huyền... Là do ta sai... Ta nhấn tâm để nó khổ sở chịu đói, khiến nó hứng gió đông rét lạnh... Ta đã không thể bảo vệ nó chu toàn...”

Thanh âm Yến Nhiễm càng ngày càng nhẹ, cuối cùng tắt tức nghẹn ngào. Kỳ lạ thay, trên mặt hấn ráo hoảnh, dường như nước mắt cạn khô theo năm tháng, toàn bộ đau xót hóa thành lệ chảy ngược vào tim.

“Không phải lỗi của người... Yến Nhiễm... Không phải lỗi của người mà...”

Tuy chỉ cách Yến Nhiễm vón vện một bước chân ngắn ngủi nhưng sao xa xôi tựa đôi bờ dòng sông. Thân thể y trĩu nặng như đeo cả dãy núi.

Kỳ thực ngày ấy, hài tử vừa chào đời đã yếu ớt khó tả. Trước khi sinh, Yến Nhiễm chịu đựng đòn roi ác liệt ảnh hưởng nguy kịch tới sức khỏe thai nhi, thành thử đứa trẻ oặt ẹo đến độ chẳng cất nổi tiếng khóc. Lúc Trịnh Trường Cát ôm cái thân hình nho nhỏ dính đầy máu tươi đi ra, ***g ngực Lý Tịch Trì thít chặt giống như bị ai đó hung hăng đâm mạnh một quyền.

Mặc kệ y vội vã sai hạ nhân mời thái y tới chẩn trị hay nỗ lực cố gắng níu kéo sinh mệnh của mọi người, mấy canh giờ sau hài tử vẫn lặng lẽ rời bỏ nhân thế.

35. Chương 35

Chăm chú ngắm thân thể bé xíu yếu ớt nọ, lần đầu tiên Lý Tịch Trì nếm trải cảm giác sợ hãi sâu sắc.

Chính y đã tự tay sát hại cốt nhục ruột thịt của mình. Kẻ tội nhân hung ác trời đất bất dung – Lý Tịch Trì.

Kể từ hôm hài tử rời bỏ dương gian, ám ảnh tội lỗi cùng tự trách mãnh liệt trùm phủ toàn bộ tâm trí.

Thậm chí những ngày đầu, cứ mỗi khi màn đêm buông xuống, chỉ cần khép mi sẽ trông thấy hài tử kia máu me đầm đìa tập tễnh tiến dần về phía y, miệng thều thào kêu gọi: ‘Phụ thân’ song lần nào Lý Tịch Trì vươn tay muốn bồng bế thì nó lập tức biến thành vũng máu đỏ tươi tanh tưởi.

Mặc dù nguy trang bên ngoài gương mặt lớp biểu tình cao ngạo lãnh khốc nhưng mà đối diện với giấc mơ khủng khiếp triền miên đã khiến y sớm mệt mỏi rệu rã.

Bởi vậy tại thời điểm Yến Nhiễm đưa ra yêu cầu muốn gặp mặt hài tử, y càng thêm chắc chắn Yến Nhiễm tuyệt đối không thể chịu đựng được loại đả kích kia.

Chuyện tới nước này, tìm thể thân là biện pháp khả thi duy nhất. Mà sở dĩ lựa chọn nữ hài tử cũng vì Lý Tịch Trì không thể chấp nhận cho một kẻ khác huyết thống được bước chân vào từ đường nhận tổ quy tông, danh hiệu phong hào hay dòng họ hoàng tộc. Mặt khác y vẫn âm thầm hy vọng, chờ mong Yến Nhiễm tha thứ, giảng hòa với mình trong tương lai.

Nếu thế, họ còn cơ hội sinh thêm một hay vài hài tử khỏe mạnh, đáng yêu nữa. Sau đó, y sẽ chọn ra thể tử kế thừa toàn bộ vương phủ và phong hào tổ tiên truyền lại.

Ai ngờ đâu, bao nhiêu ảo tưởng tốt đẹp phút chốc tan vỡ thành bọt biển hư vô chỉ bởi sai lầm ngớ ngẩn trong trí nhớ!

Yến Nhiễm yên lặng ngồi đợi y giải thích. Nhìn sâu vào đôi mắt ấy, gương mặt Lý Tịch Trì tái nhợt đi, môi khô khốc mấp máy liên hồi, trí óc trống rỗng không cách nào thoát nổi lời nói dối vện toàn.

“Mọi chuyện qua rồi... Có lẽ hài tử đã sớm bước vào vòng luân hồi siêu thoát.”

Bầu không khí tĩnh mịch nặng nề, y thấp giọng lẩm nhẩm vừa như biện bạch với Yến Nhiễm, vừa như đang an ủi chính tâm linh mình: “Nếu người muốn, chúng ta lại sinh thêm mấy hài tử... Lần này, ta nhất định sẽ chăm sóc hai cha con thật cẩn thận.”

Y chân thành tha thiết song Yến Nhiễm vẫn giữ nguyên tư thế, không hề phản ứng đáp trả. Đột nhiên hấn trở nên an tĩnh dị thường, cả người cuộn sâu dựa vào lưng ghế, những lọn tóc dài lòa xòa che giấu biểu cảm trên gương mặt.

Lý Tịch Trì cực kỳ e ngại sự lạnh lẽ này của Yến Nhiễm. So với bi thương hay bùng phát phần nộ càng đáng sợ hơn. Nó khiến y cảm thấy bất lực một cách thấu triệt.

Thời gian chậm chậm trôi qua dài thật dài, rốt cuộc Yến Nhiễm mở miệng thăm dò: “... Người đem con chôn cất ở đâu? Ta muốn tới thăm bé.”

Ngay lúc Lý Tịch Trì mở miệng trả lời thì một tên thị vệ từ đầu lão đảo chạy vào, hấp tấp bẩm báo: “Vương, Vương gia... Trầm công tử cùng Trịnh Trường Cát bây giờ đang ngụ ở Đông Sương phòng. Mà Trịnh Trường Cát còn bị trọng thương nguy kịch!”

Những lời hỗn hển ngắt quãng khác chi sấm dậy bên tai, phút chốc không khí vốn nặng nề thâm trầm nơi đại sảnh hoa đình tăng thêm vài phần kinh hãi.

Vừa nghe Trầm Doanh Thu gặp điều bất trắc, Lý Tịch Trì lập tức muốn đi xem xét tình hình. Thế nhưng y không cách nào yên tâm bỏ Yến Nhiễm ngồi lại một mình trong tâm trạng hỗn loạn bấp bênh. Đúng là tiến thoái lưỡng nan. Đương phân vân khó xử, đột nhiên Yến Nhiễm bật vọt dậy, băng băng lướt chạy.

Trước diễn biến ấy, Lý Tịch Trì vội vàng giao bọc tã lót cho tên thị vệ, vận dụng khinh công bám sát bóng lưng Yến Nhiễm.

Trong Đông Sương phòng, Trịnh Trường Cát nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, Trầm Doanh Thu trực sát cạnh cùng Trịnh quản gia bối rối đứng phía sau. Vị đại phu được mời còn chậm chạp chưa kịp tới thì Yến Nhiễm và Lý Tịch Trì đã người trước kẻ sau đồng loạt ồa vào.

36. Chương 36

Trịnh lão quản gia chỉ biết phong thanh rằng mấy ngày trước giữa con trai mình và Vương gia tồn tại vài xích mích nhỏ. Giờ thấy Vương gia vội vàng chạy tới, trong lòng ông nổi sóng, bất an lo lắng lại xen chút phân vân.

Có điều Lý Tịch Trì vừa bước chân qua ngưỡng cửa, chẳng thềm liếc thăm trạng của Trịnh Trường Cát đã trực tiếp hỏi Trầm Doanh Thu: “Xảy ra chuyện gì?”

Hơn một tháng không gặp, vẻ mặt Trầm Doanh Thu thoải mái hơn nhiều. Tuy làn da bắt nắng bị cháy đen không ít song nhìn chung khí sắc rất tốt. Đường như tới tận bây giờ hấn vẫn chưa kịp hết kinh hoàng, chống tay xuống bàn đỡ lấy trọng lượng cơ thể, thấp giọng giải thích: “Nửa đường gặp nhị ca nên chúng ta bèn quyết định đi tìm Thân Ngọc. Ngờ đâu hành tung lại bị “hắn” phát hiện. Trên đường chạy trốn, người của “hắn” đâm trọng thương nhị ca, chúng ta lâm vào ngõ cụt đành quay trở về phủ.”

“Trường Cát... Trường Cát...”

Yến Nhiễm quỳ bên giường nắm tay Trịnh Trường Cát, nhẹ giọng réo gọi tên hấn. Thế nhưng giây phút này Trịnh Trường Cát đâu cách nào mở miệng trả lời.

Hấn nằm trên giường, chìm sâu trong trạng thái hôn mê. Vẻ mặt bụi bặm phong sương cùng những vết máu đỏ sẫm loang lổ khắp thân thể đã diễn tả hết toàn bộ thảm kịch phát sinh.

Có người hung dữ truy bắt họ. Thậm chí kẻ kia thẳng thừng hạ độc thủ hòng trừ bỏ Trịnh Trường Cát. Lâm vào bước đường cùng, cực chẳng đã phải tạm quay về Vương phủ lánh nạn.

Phóng mắt khắp Diễm triều, thử hỏi mấy ai nắm quyền lực ngút trời như thế?

Đương nói dở dang, tên hạ nhân bị phái đi mời đại phu vừa trở về, thần sắc cổ quái hồi báo: “Bẩm Vương gia, sáng nay trong cung truyền khẩu dụ cấm tất cả đại phu trong thành nhận chẩn bệnh...”

Nghe tin động trời, mắt Trịnh lão quản gia tối sầm, hoàn toàn mất hết hy vọng. Bên cạnh, sắc mặt Trầm Doanh Thu xanh mét nhợt nhạt. Hấn trầm mặc đứng yên như hạ quyết tâm rồi đột ngột xoay người chạy vụt ra ngoài cửa.

Yến Nhiễm vội vàng với tay kéo hấn lại: “Người định đi đâu?”

Trầm Doanh Thu giận dữ điên cuồng hét: “Đi tìm hấn liều mạng!”

“Tìm hẩn?” Lý Tịch Trì lạnh lùng cười rộ lên, chất giọng nhừa nhựa phảng phất tia nhạo báng: “Trước kia sợ hẩn đến nỗi trốn chui trốn nhủi trong Vương phủ. Bây giờ to gan lớn mật hơn, nguyện ý lao đầu chịu chết rồi hử?”

Tựa như bị tiếng cười chói tai làm cho thanh tỉnh trí não, cước bộ hùng hùng hổ hổ ban nãy phút chốc tiêu biến thành mây khói, khi quay đầu lại ánh mắt yếu đuối đã ngân ngấn lệ quang. Hẩn khẩn thiết van vãn: “Liên Vương gia, trước đây cứ nhất nhất im lặng không chịu giải thích lý do nương náu tại Vương phủ là do ta sai. Hôm nay cầu hoàng đế dời bực tới tận mép vực thăm, ta chẳng dám mặt dày cầu xin cho bản thân chỉ mong ngài rộng lượng hải hà cứu giúp tính mạng Trường Cát ...”

Quan sát bộ dáng ăn nói khép nép của Trần Doanh Thu, ***g ngực Lý Tịch Trì vừa thương tiếc lại vừa nhức nhối, phảng phất chút mĩa mai tự giễu.

“Đâu phải ta không muốn cứu hẩn.” Y lắc đầu, thở dài bất lực: “Dù bây giờ ta đích thân ra mặt mời đại phu, chắc chắn hoàng đế sẽ nhận được tin tức mật báo. Đến lúc đó hẩn xộc thẳng tới đây thì ngay cả người cũng rơi vào tròng.”

Nghe y phân tích thấu đáo sâu xa, Trần Doanh Thu rung mình ớn lạnh trước quỷ kế âm trầm nhưng vẫn khẳng khái ương ngạnh, cố biện bạch thêm: “Nhưng mà... Nhưng mà...”

Ánh mắt cứng rắn mạnh mẽ kia của Lý Tịch Trì đã bóp nát tia hy vọng mong manh của hẩn.

“Ta nghĩ chưa hẩn là đã hết cách.” Yến Nhiễm đột nhiên mở miệng: “Không phải mỗi ngày đều có một vị đại phu tới thăm mạch cho ta sao? Tính thời gian cũng vừa phù hợp. Nếu hoàng đế bắt bẻ tra xét thì chúng ta vẫn có lý do quanh co lấp liếm.”

Những lời này của hẩn tựa sao Bắc Đẩu dẫn đường giữa sa mạc khiến Trần Doanh Thu và Trịnh lão quản gia đồng thời sáng tỏ, hưng phấn ngẩng phắt đầu lên. Bất quá, Lý Tịch Trì lập tức phát hiện sơ hở, nhanh chóng nhử mây phản bác: “Hừ, quá ngây thơ! Hoàng đế dễ bị lừa gạt thế sao? Đừng dại dột vui mình vô đám bông bong!”

“Ta không sợ.” Yến Nhiễm kiên định lắc đầu: “Việc đã đến nước này còn cái gì để mất? Trường Cát là ân nhân cứu mạng của ta. Nếu không nhờ hẩn, e rằng sẽ chẳng thể có Đạm Thai Yến Nhiễm ngày hôm nay.”

Nhất thời Lý Tịch Trì á khẩu sững sờ. Chợt nhớ tới nỗi đau mắt con giăng xé trong tim Yến Nhiễm, lòng hẩn đau đớn xót xa như ai bị xát muối. Cuối cùng, y đành bất đắc dĩ thỏa thuận: “Được... Vậy cứ sắp xếp theo lời người.”

37. Chương 37

Y lập tức phân phó vài tên thị vệ gấp rút chạy về tiểu viện Yến Nhiễm tạm cư trú để thông báo. Quả nhiên chưa tốn một khắc đại phu đã lập cập tới Đông Sương phòng. Sau khi được chẩn đoán cùng trị liệu, cuối cùng sức khỏe của Trịnh Trường Cát dần dần bình ổn, thoát khỏi vòng nguy hiểm. Tuy nhiên, dựa vào những điều đại phu miêu tả, có vẻ như Trịnh Trường Cát không chỉ đơn thuần bị trọng thương trên cơ thể mà não bộ cũng gặp phải chấn động mạnh. Chiều theo diễn biến Trần Doanh Thu kể thì do lúc chạy trốn, Trịnh Trường Cát mất nhiều máu nên ngã văng khỏi yên ngựa, đập đầu xuống đất.

Bị cực huyết bầm chèn ép lên dây thần kinh chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Trịnh Trường Cát lâm sâu vào hôn mê.

Căn cứ tình hình thực tế, đại phu phỏng đoán ít nhất phải sang tuần sau Trịnh Trường Cát may ra mới tỉnh dậy nổi. Tuy chưa tuyệt đối an toàn song nhìn làn da tái nhợt đã cải thiện rất nhiều, cảm xúc hoảng loạn của lão tổng quản chậm chậm dịu lại.

Nắm bắt sơ qua mọi chuyện rồi Lý Tịch Trì hạ lệnh nghiêm cấm toàn bộ người trong phủ không ai được phép để lộ hành tung của Trịnh Trường Cát và Trần Doanh Thu. Căng thẳng cập rập, bận bịu tới tận hoàng hôn mới tạm lắng xuống.

Buổi tối, sau khi đại phu rời khỏi phòng, Trầm Doanh Thu vẫn an tĩnh ngồi canh chừng bên giường. Dù Trịnh Trường Cát nằm yên bất động nhưng dường như chỉ cần nhìn khuôn ngực phập phồng và gương mặt an tĩnh của hắn cũng đủ làm Trầm Doanh Thu mãn nguyện.

Mà trong góc khuất cách giường không xa có một người từ đầu chí cuối chưa từng tránh đi.

“Người tha thứ cho hắn rồi à?” Lý Tịch Trì dựa người lên tấm bình phong nơi góc tường, chăm chú quan sát bóng lưng đơn bạc của Trầm Doanh Thu: “Hắn nguyện ý ở cùng một chỗ với người?”

“Hắn đồng ý đi tìm Cơ Thân Ngọc cùng ta rồi tử tế giải thích mọi chuyện.” Trầm Doanh Thu thấp giọng trả lời: “Còn diễn biến sau này, cứ để mặc họ tự quyết định...”

“Nếu vậy người phải làm sao?”

“Ta?” Trầm Doanh Thu thoáng giật mình, đột nhiên quay đầu cười khê: “Tình cảm của ta đối với Trịnh Trường Cát đâu quan hệ gì tới tương lai của bọn họ. Nhưng dù sao ta cũng muốn tạ ơn người đã cứu tên Trịnh Trường Cát tội nhân thiên cổ kia.”

Lời hắn nói phóng khoáng chân thành khiến Lý Tịch Trì bất giác kinh diễm khâm phục. Mãi sau y mới thoát khỏi sự sốt, lắc đầu nói: “Muốn tạ ơn thì tạ ơn Yến Nhiễm ấy. Nếu không phải hắn nghĩ cách, ta nào rồi hơi cứu cái tên Trịnh Trường Cát vô tích sự kia.”

Như nhận ra điểm khác lạ, khóe miệng Trầm Doanh Thu khẽ cong lên.

“Ta thấy thái độ của Vương gia đối với Yến Nhiễm tốt hơn xưa rất nhiều. Yến Nhiễm là một thanh niên vừa kiên cường vừa thiện lương, hắn xứng đáng được đối xử tử tế.”

“Khỏi cần nhắc, ta thấu suốt lâu rồi.” Lý Tịch Trì cười khổ, chua xót nói: “Cơ mà khi hiểu ra thì đã quá muộn. Người biết chuyện hài tử của hắn và ta không? Đứa bé đã... rồi dương thế.”

“Trời ạ...” Trầm Doanh Thu trừng mắt ngạc nhiên: “Vậy Yến Nhiễm biết chưa?”

Lý Tịch Trì gật đầu.

Trầm Doanh Thu lập tức minh bạch toàn bộ vấn đề: “Người sợ rằng cả đời hắn cũng không chịu tha thứ cho người?”

Mặc dù rất muốn quắc một câu “Biết rõ còn hỏi” song giờ phút này Lý Tịch Trì đâu còn tâm trạng bàn luận mấy chuyện đùa giỡn dư thừa.

“Nếu ta là hắn, ta đã sớm tìm cơ hội giết chết người.” Trầm Doanh Thu không chút khách khí tuyên bố thẳng thừng: “Cơ mà Yến Nhiễm dễ mềm lòng hơn nhiều. Ta nghĩ nếu người thực tâm chờ đợi, có thể đến một ngày nào đó hắn sẽ bị cảm động.”

Câu trách móc thoát nghe cực kỳ cổ quái nhưng đáy tim Lý Tịch Trì lại thoáng lóe lên tia hy vọng mong manh.

“Ta thật lòng muốn hắn tha thứ.” Y đáp.

“Chân tình?” Trầm Doanh Thu cười lạnh nhạt báng: “Chân tình của Vương gia so với chân tình mà ta đề cập hoàn toàn bất tương đồng. Chẳng phải do quá áy náy, day dứt chuyện tự tay hại chết cốt nhục ruột thịt nên người mới thực tâm muốn bồi thường Yến Nhiễm gấp bội hay sao?”

Lý Tịch Trì bị hắn vặn hỏi, toàn thân rơi vào trầm lặng tựa hồ đang suy ngẫm điều gì. Nhìn y do dự giằng xé, Trầm Doanh Thu không hề cảm thấy hả hê, ngược lại lộ thần sắc sự bối rối phức tạp: “Đừng nói bị ta đoán trúng tim đen rồi chứ?”

“Ta không rõ...”

Lần đầu tiên Lý Tịch Trì đánh mất vẻ ngoài băng lãnh, khóe mắt thoáng xẹt qua tia bối rối, nhẹ giọng giải bày: “Ta cho hắn cuộc sống cơm no áo ấm, tặng bao nhiêu món quà quý giá... chẳng lẽ như thế vẫn chưa biểu đạt được tâm ý của ta?”

Nghe xong những lời phân vân đáng giận kia, rốt cuộc Trầm Doanh Thu thông suốt ngọn nguồn câu chuyện.

“Hiện nay thứ Yến Nhiễm muốn có nhất là một hài tử.” Hần gạn hỏi: “Người nghĩ người đủ khả năng cho hẳn một hài tử trong êm đẹp à?”

38. Chương 38

Lý Tịch Trì lắc đầu: “Ngay vừa rồi, ta bế một hài tử Bách Nguyệt tộc đến cho hẳn, nói đây là con của chúng ta. Ngược lại còn bị hẳn phát hiện chuyện hài tử đã chết...”

Trầm Doanh Thu thở dài: “Đương nhiên. Lẽ nào Vương gia nghĩ rằng cứ tùy tiện tặng hẳn một hài tử là có thể khiến Yến Nhiễm buông xuống nỗi thống khổ mất đi cốt nhục hay sao?”

Nhất thời Lý Tịch Trì đứng sững, nghẹn lời.

Trầm Doanh Thu tiếp tục nói: “Muốn xóa tan hoàn toàn nỗi đau mất con của hẳn, cách duy nhất là sinh thêm hài tử khác. Vương gia, ngài nên buông tay thôi. Để Yến Nhiễm tự do ly khai Vương phủ, đi tìm người mà hẳn thực lòng yêu thương. Sau đó vô luận đối phương là nam hay nữ, một khi Yến Nhiễm có hài tử khác rồi, quá khứ thống khổ này sẽ dần dần phai nhạt theo năm tháng.”

“Không được!” Lý Tịch Trì lập tức hét lớn phản đối: “Đâu Yến Nhiễm cũng không thể đi. Nếu hẳn dám có dũng khí yêu người khác, ta sẽ...”

Y mới nói dở chừng thì tựa hồ quá kinh ngạc với ý niệm đẫm máu xuất hiện trong đầu nên đột ngột thu hồi thanh âm.

Ngồi phía đối diện, Trầm Doanh Thu cong môi nở nụ cười mỉa mai: “Người muốn thế nào? Giết hẳn? Sau đó thì sao? Ôm xác hẳn đến mộ phần hài tử đoàn viên?”

Nghe thấy loại châm chọc mang theo điềm gở, Lý Tịch Trì sững sờ tròn tròn hai mắt. Nếu người ngồi kia không phải Trầm Doanh Thu, chắc hẳn y đã sớm nổi điên bật dậy.

Chứng kiến thái độ ấy, dường như Trầm Doanh Thu chẳng hề e ngại, vẫn thao thao nói: “Kỳ thật lời ta phân tích đâu có điểm nào mâu thuẫn. Nếu trở thành phụ vương hài tử thứ hai của Yến Nhiễm, người tuyệt đối đủ khả năng giữ hẳn ở bên cạnh suốt đời. Ta nghĩ lấy tài trí của Vương gia, chắc hẳn vẫn nhớ rõ điều kiện tiên quyết để tộc nhân Bách Nguyệt hoài thai chứ?”

Lý Tịch Trì sững sốt, tâm trí đột nhiên lóe lên câu chú thích mà y đã từng đọc trong sách.

“Bách Nguyệt hoài thai, tình yêu sâu sắc.”

“Tình yêu sâu sắc... Y thì thảo lập đi lập lại câu nói này: “Muốn Yến Nhiễm yêu ta giống như trước kia.”

“Tình yêu đâu nảy mầm từ ngang ngược hay bá đạo cướp đoạt.” Trầm Doanh Thu chậm chậm khuyên: “Đặc biệt với Yến Nhiễm, người vừa trải qua thương tổn sâu sắc cả về thể xác lẫn tinh thần. Vương gia, sống trên đời thứ duy nhất có thể giành lấy tình yêu chính là tình yêu chân thành. Ta chỉ hoài nghi liệu ngài nguyện ý trao đi và đổi lại trái tim với Yến Nhiễm hay không?”

Lý Tịch Trì vốn xuất thân từ dòng dõi hoàng tộc cao quý, đây là lần đầu tiên y nghe được loại sự tình này. Trong khoảng thời gian ngắn, y cảm thấy vô cùng bất ngờ, ngạc nhiên... song tỉ mỉ ngẫm nghĩ kĩ lại càng thêm thấu triệt đạo lý ẩn giấu bên dưới.

Hôm nay Yến Nhiễm không mệt mỏi như mọi ngày. Nguyên buổi chiều, hẳn luôn đứng cạnh giường chăm chú quan sát Trịnh Trường Cát mãi tới tối khuya, đến tận khi Trầm Doanh Thu sống chết đuổi hẳn về nghỉ ngơi. Nhưng khi bước chân vào gian phòng của chính mình, đáy lòng hẳn cứ trần trọc khôn nguôi. Lo lắng cho sức khỏe Trịnh Trường Cát, càng đau đớn chua xót mỗi khi nhớ về hài tử...

Thực chất lâu thật lâu trước kia, Yến Nhiễm đã mơ hồ cảm nhận được cái chết của hài tử.

Sự trầm mặc im lặng của Trịnh Trường Cát, sự uy hiếp của Lý Tịch Trì, dù nhẹ nhàng hay gay gắt đều chung một mục đích muốn chặt đứt liên hệ giữa hài tử và hẳn.

Chưa kể quãng thời gian dài chịu hành hạ khổ cực cùng trận đòn roi giáng xuống hung hiểm, sao còn cơ hội phát sinh kỳ tích?

Dòng hồi tưởng xưa cũ cứ từ từ dâng trào trong tâm trí Yến Nhiễm, tim dần dần nguội lạnh, lạnh đến mức ngay cả vẻ mặt cũng sắp đóng thành tảng băng mỏng.

Nếu quay trở về hai tháng trước, chắc hẳn sẽ đem trái tim tang thương rỉ máu cùng nỗi đau mất con phát tiết hết ra ngoài. Nhưng bây giờ, hắn khóc không ra nước mắt, khóe mi cạn khô như nhói. Đả kích triền miên tích tụ từng tầng lớp lớp sâu trong ***g ngực, ứ đọng tắc nghẽn khiến y không tài nào thở nổi.

Bất tri bất giác ngón tay mảnh khảnh vịn trên khuôn cửa bắt đầu co rút, móng tay bầu chặt tựa hồ muốn cào sâu, khảm vào khối gỗ thịt rắn chắc. Nhưng toàn bộ thống khổ chất chứa chưa kịp bùng nổ ra ngoài thì một bàn tay to lớn đã nhanh chóng giữ hắn lại.

“Muốn phát tiết thì cứ đánh ta.”

Chẳng biết từ khi nào Lý Tịch Trì đã lặng lẽ di chuyển đến sau lưng hắn.

“Là ta hại chết con, không phải lỗi của ngươi. Muốn trách thì hãy trách ta, đừng tự tổn thương thân thể để trút giận.”

Dường như Yến Nhiễm bị y làm cho hoảng sợ, vội vàng rút tay trở về, cả người co lại phía sau hông cố gắng kéo giãn khoảng cách với Lý Tịch Trì càng xa càng tốt.

Lý Tịch Trì đại khái cũng đoán trước được phản ứng này của hắn nên không mấy ngỡ ngàng xao động. Y bình tĩnh trở tay khép cánh cửa gỗ, trầm giọng thốt: “Tối nay, ta muốn nói chuyện thẳng thắn với ngươi về hài tử và tất cả những khúc mắc trước kia.”

Yến Nhiễm vẫn duy trì vẻ trầm mặc, hàng mi dày hơi rủ che phủ đôi tròng mắt. Tuy không nhìn y song tia tập trung chú ý đã âm thầm lưu chuyển, rơi trên người Lý Tịch Trì.

Sau khi đóng cửa chặt chẽ, nam nhân chậm chậm ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh bàn, khẽ thở dài một hơi rồi nhẹ nhàng cất giọng: “Kể từ giờ, người đang nói chuyện với ngươi không phải Liên Thân Vương mà là phụ vương của Mạc nhi.” Ngừng lại trong chốc lát để Yến Nhiễm nắm bắt vấn đề rồi y liền giải thích: “Mạc nhi chính là hài tử của chúng ta. Bởi vì chúng ta có nó khi đang ở giữa đại mạc mệnh mông nên ta chọn tên này cho con.”

39. Chương 39

Mặc kệ y thao thao bất tuyệt, Yến Nhiễm vẫn yên ắng trầm tĩnh như đang du ngoạn tận xa xôi, mãi đến lúc hai chữ “Mạc nhi” vang bên tai, hắn mới trừng mắt lên nhìn y chăm chú.

Lý Tịch Trì tiếp tục giải bày: “Kỳ thực ta rất thích quãng thời gian ở trên sa mạc. Khi đó ta cướp ngươi đi, cứ tưởng rằng cũng có thể đem theo tâm tình thoải mái sung sướng này về. Ngày đó, người ta yêu không phải là ngươi...”

“Ngươi đương nhiên không yêu ta.”

Nghe được câu nói ấy, rốt cục Yến Nhiễm bắt đầu phản ứng: “Thủy chung ngươi chỉ yêu chính bản thân mình.”

“Trước kia đúng là như thế nhưng bây giờ đã thay đổi rồi.” Lý Tịch Trì nhìn sâu vào đôi mắt hắn: “Hiện tại ta thật tình yêu ngươi. Yến Nhiễm, trái tim ta mang theo sự kính nể và áy náy để yêu ngươi.”

Bất ngờ nhận được lời bày tỏ thốt ra từ miệng Lý Tịch Trì, ***g ngực Yến Nhiễm chấn động mãnh liệt, cả thân hình đột ngột đứng bật dậy. Ngồi phía đối diện, Lý Tịch Trì không có ý định dồn ép hắn tha thứ cho mình ngay lập tức nên chẳng muốn dây dưa nhiều mà nhanh chóng vòng vo chuyển đề tài.

“Yến Nhiễm, ngươi từng thắc mắc Mạc nhi đang ở nơi nào?” Y khe khẽ hỏi: “Hiện giờ liệu còn muốn biết hay không?”

“Hài tử ở đâu?” Liên quan tới cốt nhục ruột già, Yến Nhiễm vô thức ngẩng phắt đầu chăm chăm nhìn y.

Lý Tịch Trì thông thả đáp: “Dân gian Diêm triều vốn lưu truyền một loại thuyết pháp, nếu đặt hài tử yếu mệnh giữa âm trạch của trưởng bối thì ba năm kế tiếp hồn phách nó sẽ không luân hồi chuyển thế. Chỉ cần

trong vòng ba năm, nếu gia tộc có người mang bầu, nó sẽ đầu thai vào bụng người đó, tái sinh thêm lần nữa.”

Yến Nhiễm lẳng lặng nghe hắn nói, biểu cảm vừa như tin vừa như không tin, cúi đầu trầm mặc suy nghĩ hồi lâu cuối cùng lại hiểu lầm dụng ý Lý Tịch Trì.

“Chẳng lẽ... Người đưa hài tử đến hoàng lăng?” Hắn thất thanh hét lớn: “Người thậm chí muốn nó đầu thai cũng phải làm người Lý gia các người! Hài tử vốn là con ta! Là con ta! Người sao có thể...”

“Ta không đưa nó vào hoàng lăng!” Lý Tịch Trì vội vàng giải thích: “Vương lăng hoàn toàn khác hoàng lăng. Ta sai người trùng tu cẩn thận Vương lăng tại Tử Bình sơn. Hài tử yên nghỉ ở nơi ấy. Đó là âm trạch Liên Vương cho nên trong vòng ba năm bé có thể hàng sinh làm cốt nhục của ta thêm lần nữa ...”

“Nhưng hài tử là con ta...” Yến Nhiễm mấp máy môi lập lại câu oán trách cũ: “Người đem nó trả cho ta... Trả cho ta...”

“Hài tử cũng sẽ là của người.” Lý Tịch Trì thuận thế kéo thân thể mệt mỏi rời của Yến Nhiễm vào *** ngực: “Cả đời Lý Tịch Trì, từ nay về sau chỉ yêu một mình người, sủng một mình người. Ta nhất định không để người tiếp tục chịu bất kỳ loại ủy khuất nào, cho người mang thân phận Vương tử Bách Nguyệt ngồi trên kiệu tám người khiêng, bước qua cổng lớn Vương phủ trở thành thê tử của ta. Ta sẽ thỉnh cầu hoàng huynh, phế bỏ thân phận nô bộc của toàn bộ tộc nhân Bách Nguyệt tộc, đưa họ hồi cố hương. Nếu trong vòng ba năm, người tha thứ cho ta thì hài tử vẫn là con người, là con của chúng ta...”

Lý Tịch Trì kích động nói tràng dài, dường như trúng điểm quan trọng nên đã động tâm tình Yến Nhiễm. Hắn chậm rãi ngừng đầu, thanh âm nhẹ nhàng hỏi: “Người thật sự bằng lòng thả tất cả tộc nhân Bách Nguyệt về đại mạc?”

Lý Tịch Trì nghiêm túc gật đầu.

“Ta đồng ý.”

Đôi hàng mi đen dày khẽ run rẩy rung rung, đáy mắt Yến Nhiễm xẹt qua tia quang mang yếu ớt.

“VẬY...” Hắn trịnh trọng thốt từng từ: “Ta cũng muốn quay về đại mạc.”

Vẻ mặt Lý Tịch Trì tràn đầy nhu tình hiếm thấy bỗng chốc bị tạt nguyên chậu nước đá, căng cứng ngưng trệ dị thường.

“Yến Nhiễm...” Y thì thào: “Người không muốn con chúng ta nữa sao?”

Yến Nhiễm ngừng đầu, khóe môi hơi cong lên song không cách nào diễn tả hết cảm giác chua xót thống khổ ngập sâu nơi đáy lòng.

“Cho dù ta lưu lại cũng đâu cách nào hoài thai con người.” Hắn nhìn Lý Tịch Trì, thanh âm đã run rẩy đứt quãng: “Liên Vương gia, ngài thả ta đi thôi...”

Đối diện với Yến Nhiễm, tâm trạng Lý Tịch Trì cơ hồ rơi xuống hầm băng âm u vô tận.

“Ta nói rồi, ta là phụ vương của Mạc Nhi!”

Y nắm chặt cổ tay mảnh khảnh, thô bạo đẩy thân hình Yến Nhiễm đến sát chân tường, ép buộc hắn nhìn sâu vào hai mắt mình.

“Ta sẽ đối xử với người tốt hơn bất kỳ kẻ nào, thậm chí quan tâm chăm sóc hơn cả hồi ở sa mạc. Ta là trưởng phu của người, suốt đời này người phải sống bên cạnh ta, trừ phi ta...”

Chữ “chết” chưa kịp thoát khỏi đầu môi đã nằm chặn ngay cuống họng. Quan sát gương mặt Yến Nhiễm, Lý Tịch Trì chợt ý thức được bản thân lại thất thố, mất kiểm soát lần nữa.

“Ta... Ta không cố tình làm tổn thương người.” Y vội vàng buông tay, dịu dàng ôm Yến Nhiễm ngồi xuống ghế. “Càng không muốn mất người. Trước kia, Vì người quá cứng rắn kiên cường nên ta mới tìm mọi cách hành hạ hòng giảm nhuệ khí ấy nhưng giây phút này trái tim ta rất rõ ràng, chính sự kiên cường của người đã khiến ta mê muội... Ta thật sự...”

Y trầm mặc sắp xếp ý nghĩ hỗn loạn, vừa định mở miệng bổ sung thêm điều gì thì nghe thấy tiếng gã tiểu tư ngoài cửa lo lắng thấp thỏm thông báo: “Bẩm Vương gia, Trương công công tới tuyên thủ dụ của hoàng thượng...”

Hết thấy suy tư trong đầu đều tạm dừng lại, y chăm chú phán đoán tình hình xung quanh. Tất cả chìm giữa mảng im lặng quỷ dị, phía xa xa mơ hồ vang vọng thanh âm trò chuyện của nam nhân.

Sự việc ngoài dự đoán khiến Lý Tịch Trì ngạc nhiên nhưng y không nôn nóng đứng dậy mở cửa ngay tức khắc mà chậm rãi cúi đầu quan sát Yến Nhiễm.

Khuôn mặt Yến Nhiễm tái nhợt như giấy trắng. Tuy hẳn không hiểu rõ “Thánh chỉ” hàm nghĩa gì song hai chữ “hoàng thượng” kia vừa lọt qua màng nhĩ, linh cảm liền trời dậy tia pháp phùng bất an. Có điều, tâm hẳn rất minh bạch, chuyện phát sinh kế tiếp đâu đơn thuần là một hồi phong ba bão táp.

40. Chương 40

Hoàng đế vội vàng ban thủ dụ thật khiến người khác cảm thấy kỳ quái. Lý Tịch Trì nghiêm túc đón nhận thánh chỉ từ tay viên thái giám nọ. Sau khi ban thưởng hậu hĩnh liền sai quần gia đưa tiền hân hồi cung. Đợi đầu vào đây, y nhanh chân lui về hậu đường, nương theo tia sáng vàng vọt hắt ra từ ngọn đèn dầu, cúi đầu đọc thánh ý.

Trên lớp tơ lụa vàng óng quý giá nổi bật hàng mực tàu đen láy: “Đầu giờ Dậu ngày mai, Trẫm cùng Hồ phi mời Liên Vương gia và Đạm Thai Yến Nhiễm đến Phụng Hương Các dự tiệc. Khâm thủ!”

Nhìn dòng chữ hoa mỹ tựa rồng bay phượng múa, một trận ớn lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu Lý Tịch Trì. Bàn tay y vô thức run nhè nhẹ, đến cả thủ dụ cũng từ từ trượt rơi xuống nền đất cứng.

Giữa không gian yên ắng tĩnh lặng, thân ảnh Yến Nhiễm chậm rãi bước vào. Hẳn khẽ đảo mắt quan sát khung cảnh xung quanh rồi cúi người nhặt trang giấy nằm lán lóc dưới mặt đất. Vừa lướt sơ qua, hẳn đã đoán được đại khái tình hình.

“Ghi đích danh tên ta.” Sau vài phút do dự đắn đo, hẳn chủ động mở miệng nói với Lý Tịch Trì: “Ta nghĩ mình hoàn toàn có quyền biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Chắc hẳn ngươi nên biết...” Lý Tịch Trì thần thờ di chuyển tới chiếc ghế gần đó, buông thông thân hình nặng nề rồi trầm mặc lùa sâu hai bàn tay trong mái tóc dày. Lâu thật lâu, y mới một một thở ra một hơi dài.

“Hoàng huynh đã hay tin Doanh Thu trốn tại phủ của ta. Đêm mai, y lệnh ta và người tiền cung gặp Hồ phi.”

“Ta không đi!” Yến Nhiễm giật mình kinh hãi, lập tức cất tiếng từ chối: “Ta không thể gặp tên cẩu hoàng đế đó! Không thể!”

“Ngươi không thể không đi!”

Lý Tịch Trì đặt tay lên đôi vai mảnh khảnh của Yến Nhiễm như vừa trấn an vừa muốn truyền thêm can đảm.

“Đây chính là kế hoạch của y. Nếu chúng ta kháng chỉ, y sẽ danh chính ngôn thuận đưa binh lính xông thẳng vào Vương phủ mượn cớ tra xét người nhưng trên thực tế hòng lục soát tung tích Trầm Doanh Thu. Chỉ sợ đến lúc đó hai người các người đều gặp nạn, cho nên bây giờ nhất định phải tỉnh táo trấn tĩnh!”

Lời phân tích hợp tình hợp lý như gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu Yến Nhiễm, thần trí hoang mang hoảng loạn bỗng chốc thanh tỉnh mười phần. Đang yên lặng ngắm ánh nến chập chờn tỏ mờ theo gió, đột nhiên hẳn mở miệng nêu ra thắc mắc: “Chẳng lẽ hoàng đế không lợi dụng những khi người vắng mặt mà tới khám xét bất người?”

“Đương nhiên có thể.” Lý Tịch Trì nhíu chặt hàng chân mày, gật gật đầu nói: “Thế nên chúng ta cần gấp rút chuyển Trịnh Trường Cát và Trầm Doanh Thu tạm lánh đi nơi khác. Khi y phái binh lính tới tra xét, bọn chúng xông vào sục sạo chỉ gặp căn phòng trống tuếch vắng tanh, có vậy y mới từ bỏ mối hoài nghi.”

Miệng nói, bàn tay rất thân nhiên kéo Yến Nhiễm hồng thu ngắn khoảng cách.

Trước hành động này, Yến Nhiễm ngỡ ngàng sửng sốt, tiềm thức không ngừng thúc giục tránh né nhưng Lý Tịch Trì đã phản ứng nhanh hơn một bước, xiết chặt mười đầu ngón tay của hắn.

“Ta có một thỉnh cầu.” Thanh âm y nhu hòa khó tả: “Đến ngày mai, vì Trầm Doanh Thu và Trịnh Trường Cát cũng vì chính bản thân người nữa, hãy cố gắng nén nhịn giả vờ hòa thuận vui vẻ tiến cung cùng ta. Không nên để hoàng huynh tìm ra cơ hội tóm được bất cứ sơ hở nào.”

Yến Nhiễm giật mình rúng động, hắn dùng sức muốn giật tay ra nhưng Lý Tịch Trì vẫn kiên quyết nắm chắc, thủy chung không chịu buông lời.

“Người tỉnh táo quan sát đại cục đi, đừng nên như thế. Hành xử dựa theo cảm tính chỉ khiến mọi chuyện càng hỏng bét. Đợi sau khi sự việc chấm dứt êm thấm, ta sẽ đưa người tới gặp con chúng ta, nếu thích còn có thể tới sa mạc nghỉ ngơi an dưỡng một thời gian. Ta sẽ sắp xếp cho Doanh Thu thuận lợi ly khai đồng thời giúp Trịnh Trường Cát tìm tung tích của người tên Cơ Thân Ngọc kia... Hết thấy đều sẽ tốt đẹp, tươi sáng hơn...”

Y không ngừng thốt lời hứa hẹn về viễn cảnh tương lai, vừa dụ dỗ hôn phớt thái dương Yến Nhiễm như muốn đem tất cả ý niệm trực tiếp khắc sâu vào tâm trí người yêu.

41. Chương 41

“Gì cơ? Lập tức rời đi ngay?” Trầm Doanh Thu kinh ngạc hỏi: “Nhưng nhị ca còn đang trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, người bảo chúng ta trốn tới nơi nào chứ?”

Lý Tịch Trì nhíu mày giải thích: “Ta có một biệt quán nằm tuốt sâu giữa vùng núi ngoài ngoại thành, hai ba năm nay không ai sử dụng nên rất ít người biết. Trịnh quần gia đã thu dọn sắp xếp và tu sửa đầu vào đây, đợi lát nữa lợi dụng bóng đêm người mang theo Trịnh Trường Cát tạm thời trốn tránh tại đó. Tối mai, ta cùng Yến Nhiễm phải tiến cung diện thánh.”

“Vào cung?” Trầm Doanh Thu giật mình cả kinh, sắc mặt sa sầm xuống: “Hoàng đế nhận được mật báo rồi?”

“Hiện giờ vẫn chưa dám chắc.” Yến Nhiễm lắc đầu phủ nhận: “Y chỉ ra lệnh cho ta tới gặp vị Hồ phi kia nhưng không loại trừ khả năng y muốn viện cố lục soát Vương phủ.”

“Này...” Trầm Doanh Thu nhất thời nghẹn họng, cắn răng nói: “Ta đã làm liên lụy đến các người!”

“Đừng quá lo lắng, ta và Yến Nhiễm chắc chắn sẽ không xảy ra gì chuyện bất trắc.” Lý Tịch Trì vỗ vỗ vai hắn trấn tĩnh: “Sự việc cấp bách đừng nên dùng dằng chậm trễ mất thời gian. Xe ngựa đã đợi sẵn trước hẻm Tây Môn, ta sẽ phân phó mấy gã tiểu tư nhanh chóng khiêng Trịnh Trường Cát qua.”

Trầm Doanh Thu khẽ liếc mắt quan sát người vẫn nằm mê man trên giường, bất đắc dĩ gật đầu chấp thuận.

Bọc hành lí đơn sơ nằm vạ vật trên chiếc ghế ở gian ngoài từ hôm bữa, lúc này chẳng cần sửa sang gì thêm cũng có thể đi ngay. Trầm Doanh Thu nhẹ nhàng thở dài một hơi, duỗi cánh tay muốn với bọc quần áo khoác lên vai thì trước mặt đột nhiên xuất hiện vài bộ y bào mới tinh.

“Đây là mấy bộ y phục hạ nhân Vương phủ vừa đưa sang chỗ ta, ta chưa từng mặc lần nào đâu.” Yến Nhiễm nhỏ giọng dặn dò: “Gần đây, thời tiết bắt đầu nóng dần rồi, người mang theo chúng đi.”

Trầm Doanh Thu ngăn người xúc động, nâng tay nhận quần áo từ Yến Nhiễm rồi cẩn thận gấp gọn vào trong hành lí, dè dặt dò hỏi: “Yến Nhiễm, người thật sự muốn tiến cung với y à?”

Yến Nhiễm nhếch miệng cười cười, gương mặt lộ ra nét bất đắc dĩ: “Dù muốn hay không cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác.”

Trầm Doanh Thu oán hận than: “Là lỗi của ta.”

“Không quan hệ gì đến người.” Yên Nhiễm lắc đầu: “Trên đời vốn tồn tại nhiều chuyện không thể giải thích rõ ràng được. Trước kia ta quá ngây thơ nên mới tự dày vò bản thân và khiến mọi người xung quanh khó xử. Bây giờ ta đã hoàn toàn thông suốt, theo cách nói Diêm triêu các người chính là ‘Tùy ngộ nhi an’.”

“Tùy ngộ nhi an”: trích từ đạo Khổng Tử nghĩa là gặp cảnh ngộ nào cũng vui vẻ thích ứng ngay được.

Rốt cục Trầm Doanh Thu cũng chịu nỡ nộ cười hiềm hoi: “Cách đây không lâu ta đang bàn luận với Vương gia về đạo lý ‘Quá cương sẽ gãy’. Xem ra cả hai người các người thật sự đã thay đổi rất nhiều.”

Quá cương sẽ gãy: Trong kinh dịch, đạo của người quân tử quẻ thứ 28 có dạy nếu định làm việc gì lớn quá, quá sức mình hoặc mang tính thời đại mà vẫn cố thì dễ hỏng việc

“Ta thay đổi vì lo nghĩ cho chính bản thân.” Yên Nhiễm trịnh trọng giải thích: “Căn bản không dính líu gì đến Lý Tịch Trì...”

Hắn còn muốn tiếp tục nói thêm song gã tiểu tư phụ trách hộ tống Trịnh Trường Cát đã sốt ruột đứng đợi ngoài cửa. Trầm Doanh Thu vội vàng trao hắn một cái liếc mắt thâm ý rồi dẫn gã tiểu tư gấp gáp ly khai khỏi phòng.

42. Chương 42

Trầm Doanh Thu và Trịnh Trường Cát vội vàng đến lại vội vàng đi, cả Vương phủ rộng lớn mỹ lệ nhất thời chìm giữa bóng chiều tà tĩnh mịch. Lúc mặt trời vừa lặn, Yên Nhiễm lẻ loi trở trời bước về tiểu viện mình đang tạm thời cư trú. Vừa đẩy cánh cửa gỗ khép hờ, ngược đầu đã thấy ngay ánh nền lung linh tỏa sáng ngập gian phòng. Bóng lưng in trên vách tường đều không phải của Tiểu Thu hay Hạ Khô.

“Doanh Thu và Trịnh Trường Cát đã bình an ra khỏi thành rồi.”

Lý Tịch Trì ngồi cạnh bàn bát tiên ở gian ngoài. Trên mặt bàn đặt chiếc khay gỗ phủ lớp lụa vàng óng gồm một hộp đàn hương tinh xảo và bộ y bào bằng gấm thượng hạng màu thanh lam, ẩn hiện vẻ lộng lẫy thoát tục.

Y nhắc tay chỉ về phía bộ y bào: “Ngày mai chúng ta sẽ tiến cung. Đây là quần áo cùng kim quan ta đặc biệt chuẩn bị riêng cho người. Thử mặc đi xem thế nào.”

“Không cần đâu.”

Dù mới thoáng lướt mắt qua, Yên Nhiễm cũng biết bộ quần áo kia tuyệt đối không tầm thường, thậm chí so với kiện trường bào xanh nhạt trước kia của Trầm Doanh Thu còn trân quý hơn. Nhưng việc nhỏ nhặt này chẳng thể khiến thâm tâm Yên Nhiễm thêm cao hứng. Giờ đây, lòng hắn ngập tràn cảm giác đau đớn thống khổ như vết thương mưng mủ hằn sâu mãi mãi, âm ỉ rướm máu.

Lý Tịch Trì bị hắn cự tuyệt cũng chuyển đề tài, lôi ra một cái bình gốm bọc kín nắp, tà tà ướm hỏi:

“Không muốn thử quần áo vậy liệu có hứng thú thử rượu?”

Yên Nhiễm bất ngờ sửng sốt, đại não liền nhanh chóng nhớ tới mẻ rượu Tiên Nhân Chưởng đang đun trên bếp ở trù phòng. Hắn chậm rãi bước tới gần, nhẹ nhàng tiếp nhận từ tay Lý Tịch Trì, cẩn thận đặt vững vàng rồi bóc bỏ hai lớp vải dày dày cuì. Miệng bình vừa mở, làn hương thơm mát thoang thoang lan theo gió tràn ngập không gian.

Bầu rượu chứa đầy dòng chất lỏng trong suốt lóng lánh như nước mưa đầu hạ thuần khiết. Yên Nhiễm dùng ngón trỏ quét một ít đặt lên mép nếm. Tròng mắt hắn khê lóe sáng, bờ môi mỏng mơ hồ ẩn hiện mặt tươi cười hài lòng.

Lửa đun vừa đủ, chỉ thiếu bước cuối cùng nữa là ủ ra được mùi vị Bạch Nguyệt tửu chân chính.

Cơ mà tìm đâu ra loại nước suối phù hợp với đặc tính rượu này đây... Đương lúc hắn vắt óc suy tư, Lý Tịch Trì đưa một chiếc bình gốm phết men xanh tới trước mặt hắn.

“Dựa theo điển tích những rượu của Bạch Nguyệt tộc mà ta tìm hiểu trong sách.” Lý Tịch Trì ôn nhu thuyết giảng: “Ta sai người thu thập nước suối có sẵn hương men như lần trước người thấy.”

Tích tắc ấy, trái tim Yến Nhiễm mơ hồ lồi nhịp vì cảm động. Hắc thần thờ đón nhận, từ tốn rót nước vào bầu rượu. Giọt cuối cùng vừa rơi xuống, hắc thần nhiên dậy kín nắp bình, lắc nhẹ xóc đều thật nhịp nhàng để hợp nhất hai dòng chất lỏng.

Mặc dù Lý Tịch Trì đứng lặng im không nói gì song đôi mắt vẫn chăm chú quan sát thân hình Yến Nhiễm. Bộ dáng trầm trầm nọ tựa con dã lang thêm thường đầm đầm rình mồi.

Ước chừng khoảng nửa nén hương, Yến Nhiễm ngừng động tác, mở nắp bình lần nữa. Đập vào mũi hắc là men rượu thoảng thoảng phai nhạt như có như không nhưng thấm đượm say lòng người. Xen lẫn hương thơm tự nhiên của nước suối, hương Tiên Nhân Chương hài hòa đến kỳ diệu.

Rót rượu ra chén nhỏ, Yến Nhiễm thông dong đưa lên môi. Sự quen thuộc thấm nhuần cốt tủy phủ vào xúc giác nhạy bén. Hắc đương gật gù tán thưởng thì nghe tiếng Lý Tịch Trì văng vẳng nhắc nhở bên tai: “Thân thể người chưa bình phục hẳn, đừng nên uống quá nhiều. Ngày mai chúng ta còn chuyện quan trọng phải làm.”

43. Chương 43

Nghe được câu khuyên nhủ chân tình, bàn tay Yến Nhiễm đang lơ lửng trên không cũng khẽ khựng lại, chân chữ chốc lát rồi từ từ đặt xuống bàn. Chớp mắt kế tiếp, Lý Tịch Trì đột ngột đoạt chén rượu đi. Trước ánh mắt ngạc nhiên sững sờ của Yến Nhiễm, y thông khoái ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Rượu ngon...” Y lăm lăm tán thưởng: “Đúng mùi vị ta hoài niệm bấy lâu nay.”

Dòng thời gian thật kỳ lạ, cứ chọn ngay khoảnh khắc người ta muốn lưu giữ nhất mà vội vã trôi qua. Hôm sau khi mặt trời ngả bóng về tây, Lý Tịch Trì tự mình thả gót đến phòng của Yến Nhiễm để đón hắc cùng tiến cung, đối mặt với nguy cơ trùng điệp trong buổi tiệc rượu linh đình.

Khu viện nhỏ bé vẫn yên lặng vắng vẻ. Giữa ánh nền bập bùng nhá nhem tối, vài bóng người ẩn hiện trên khung cửa sổ phía xa xa.

Lúc Lý Tịch Trì đẩy cửa bước vào, y nhìn thấy dáng lưng Yến Nhiễm. Hắc đang mặc bộ hoa phục màu thanh lam trang nhã y mang tới. Đứng bên cạnh, Tiểu Thu cầm hộp gỗ đựng mũ kim quan, cố nhón mũi chân hồng giúp Yến Nhiễm. Tuy có lòng nhưng hắc chẳng phải người hầu kinh nghiệm lâu năm, phục vụ cũng chưa tốt nên căn bản không rõ phải làm thế nào, cứ loay hoay mãi với vật trang sức cao quý.

“Để đây cho ta.”

Chứng kiến cảnh ấy, Lý Tịch Trì lập tức lên tiếng. Tiểu Thu nhắc trông chủ tử, vội vã hành lễ rồi biết ý lui sang bên. Lý Tịch Trì thông thả đi tới gần, vươn tay nâng suối tóc đen dài mềm mượt.

Nghe loáng thoảng thanh âm của Lý Tịch Trì, tiềm thức Yến Nhiễm đã hét to phải mau chóng tránh né song y kề sát tai hắc, nhẹ giọng thì thầm: “Đêm nay! Cả đêm nay, chúng ta không nên tách rời.”

Mấy câu chữ ngắn ngủi như chuông đồng ngàn cân nhắc nhở Yến Nhiễm. Ban đầu bờ vai gầy mảnh khảnh hơi run rẩy song dần dần an tĩnh, cứng cỏi.

Lý Tịch Trì nhận lược từ tay Tiểu Thu, đích thân chải tóc cho Yến Nhiễm.

“Chiếc kim quan này do ta sai thợ đặc biệt chế tạo riêng.” Tựa hồ muốn thổi bay hết nỗi bất an dưới đáy lòng hắc, Lý Tịch Trì dịu dàng tâm sự: “Đây là thiết kế dành cho nam tử Đại Diêm triều. Lần đầu tiên ta chải tóc hộ người khác nên chỉ đạt trình độ tầm tầm thôi.”

Vừa chậm rãi nói, y vừa thành thạo buộc mái tóc dài rồi cuộn thành một búi nhỏ trên đỉnh đầu, sau đó đem mũ miện cẩn thanh ngọc và những sợi chỉ óng ánh bạc gắn lên cẩn thận.

Hoàn thành thao tác cuối cùng, Yến Nhiễm chậm chậm xoay người lại. Bộ trường bào tinh tế được thợ may chăm chút từng đường kéo mũi kim kết hợp màu xanh biếc kín đáo tôn nổi khí chất trầm ổn. Trong bờ biển kí ức của mình, chưa bao giờ Lý Tịch Trì gặp nam tử kinh diễm nhường này. Nhất thời, y quên luôn khả năng sử dụng ngôn ngữ, đứng sững sờ ngắm hắc chăm chăm.

Hai gò má xanh xao của Yến Nhiễm vụt hiện mặt đỏ ửng vì xấu hổ nhưng hấn cố tỏ vẻ bình tĩnh, miệng thở dài: “Thời gian không còn sớm nữa rồi.”

Yến hội hoàng cung khai tiệc vào giờ Dậu. Khi xe ngựa Liên Vương phủ đến cửa cung thì yến hội cũng vừa bắt đầu. Lý Tịch Trì đỡ Yến Nhiễm lần lượt xuống xe, thông dong theo thái giám dẫn đường tới Phủng Hương Các.

Khu hoa viên rộng lớn trống trải rực sáng dưới trăm ngàn cây đèn lưu ly quý giá tiến cống từ Tây Vực. Đài cao phủ thảm đỏ chói lọi nằm ngay giữa trung tâm, chỉ một lát nữa các đoàn kịch sẽ thi nhau thượng diễn ở đây.

Hoàng đế ngồi chềch hướng bắc, chiếc ghế trống bên phải là vị trí của Liên Vương gia Lý Tịch Trì. Hàng đại thần quan trọng chia nhau rải rác hai phía Tây Nam. Bóng tối mập mờ chỉ nhìn thấp thoáng màu quan phục nhưng chẳng trông rõ mặt người.

Hoàng thượng còn chưa tới nơi, đương lúc Lý Tịch Trì kéo Yến Nhiễm ổn định chỗ ngồi sắp xếp trước thì nghe thấy thanh âm bẩm báo cung kính của một quan nội thị: “Đạm Thai công tử, Hồ phi truyền lệnh gấp riêng công tử!”

Yến Nhiễm ngạc nhiên tự hỏi trong khi bàn tay Lý Tịch Trì căng thẳng siết chặt đến phát đau.

44. Chương 44

Liên Vương gia khẽ hỏi nhỏ tiểu thái giám: “Công công, không rõ tại sao Hồ phi muốn gặp riêng Yến Nhiễm?”

Tiểu thái giám lúng túng khó xử, thì thầm phỏng đoán: “Có lẽ Hồ phi nhớ nhung quê nhà. Bao lâu mới thấy đồng hương Hồ tộc nên muốn tâm sự thỏa nỗi lòng chăng? Ngoài ra ta thật sự không biết gì nữa.”

Nghe xong lời này, Lý Tịch Trì im lặng không thắc mắc thêm mà cúi đầu xem phản ứng của Yến Nhiễm.

Yến Nhiễm trầm ngâm suy tính rồi gật đầu khách sáo: “Vậy làm phiền công công dẫn đường.”

Tiểu thái giám thả lỏng như trút được bầu gánh nặng, vội khom lưng trực hướng Phủng Hương Các. Dĩ nhiên Lý Tịch Trì cũng nhắc bước dợm đi theo sau nhưng tiểu thái giám lập tức lấp bắp ra về từ chối: “Vương gia, Hồ phi truyền lệnh gấp riêng Đạm Thai công tử. Ngài xem...”

“Vương gia chỉ đưa ta đến cửa Phủng Hương Các.” Lý Tịch Trì còn chưa kịp mở miệng thì Yến Nhiễm đã đoạt lấy cơ hội. Hấn ngẩng đầu, kín đáo liếc nhìn Lý Tịch Trì một cái. Ánh mắt kia thật kiên định lại phảng phất tia thỉnh cầu.

Mặc dù ***g ngực Lý Tịch Trì nhộn nhạo bất an song dưới tình cảnh này cũng không tiện phản đối. Hơn nữa sự yên lặng cương quyết của Yến Nhiễm rất nhanh khiến y an tâm tin tưởng.

“Bổn vương không tiện quấy rầy các người ôn chuyện cũ.” Y từ tốn buông lỏng bàn tay Yến Nhiễm, khoe miệng cong cong thành nụ cười nhẹ nhu hòa: “Người chớ mãi tâm sự mà quên mất thời gian. Bổn vương đứng ngay ngoài cửa Phủng Hương Các chờ người. Gần giờ khai tiệc phải nhớ trở ra.”

Yến Nhiễm gật đầu như vừa đồng ý vừa trấn an rồi lập tức xoay người vào Phủng Hương Các. Tuy bóng hấn khuất hẳn sau cánh cửa dày nhưng Lý Tịch Trì vẫn chưa ly khai, lẳng lặng đợi. Vị trí y đứng khó xác định rõ ràng, khoảng cách rất gần nơi các đại thần đang an vị.

Mặc dù Lý Tịch Trì chẳng còn tâm sức chú ý bọn họ song y chỉ tùy tiện lướt mắt đảo qua đã thấy gương mặt cực kỳ quen thuộc.

Thoạt nhìn từ phía ngoài, Phủng Hương Các là gian phòng rộng gồm hai lầu. Khi Yến Nhiễm vào bên trong thì thấy nguyên tầng thính thất cao chót vót. Sau hai tấm bình phong hình hoa đào quá đầu mơ hồ ẩn hiện dáng người đang ngồi.

Tiểu thái giám nhẹ giọng thông báo: “Bẩm Hồ phi nương nương, Đạm Thai công tử đã tới.”

Thanh âm nữ tử du dương vang vọng: “Ta muốn ôn chuyện với Đạm Thai công tử. Chẳng hay công công có thể lui trước không?”

Một người đường đường là sủng phi của hoàng thượng còn một người là vương tử bị bắt làm tù binh. Dù gan tên thái giám to bằng trời cũng nào dám để đôi cô nam quả nữ này ở chung. Hắn dứt khoát nhú mào: “Nương nương, quy củ hoàng cung xưa nay vốn quy định rõ. Nô tài...”

Hồ phi thở dài: “Tình cảm ta dành cho Yến Nhiễm thân thiết như tỷ đệ ruột thịt. Hắn là người Hồ duy nhất ta quen biết suốt mấy năm gần đây. Còn lại xin tổng quản thông cảm.”

Dứt lời, nàng đứng dậy di chuyển. Bàn tay xanh xao nhợt nhợt lộ khỏi tấm bình phong, cầm viên ngọc bích cỡ trái trứng gà màu xanh quý hiếm.

“Đây, đây...” Tiểu thái giám lúng lúng lắp bắp vẻ dấn dè nhưng bàn tay đã chớp nhoáng vươn dài: “Vậy xin Hồ phi nương nương nhớ tranh thủ thời gian, chớ dồng dài vong vo khiến nô tài khó xử.”

Hồ phi gật đầu nói: “Tạ ơn tổng quản.”

Tên thái giám nhận đồ nên mau chóng lui ra ngoài đóng cửa. Hồ phi vẫn giấu mình sau lớp bình phong: “Yến Nhiễm huynh đệ, cứ tự nhiên.”

Yến Nhiễm ứng thuận đi qua liền thấy vị nữ tử mỹ lệ đang duyên dáng ngồi trên cạnh giường. Quần áo, trang sức tinh xảo rực rỡ không che giấu nổi thần sắc tiêu tụy dị thường.

45. Chương 45

Tuy Yến Nhiễm và Hồ phi không phải người đồng tộc nhưng từng gặp mặt vài lần tại lễ khánh điển đại mạc. Khi ấy Hồ phi là muội muội của tộc trưởng bộ tộc khác, tính tình cương trực hào sảng, chiếm được tình cảm mến mộ của không ít võ sĩ bên cạnh. Yến Nhiễm nhỏ hơn nàng năm tuổi nên được đối xử như đệ đệ trong nhà. Song hôm nay, cả hai người đều lâm vào thảm cảnh tù tội.

“Người gây quá!” Hồ phi ngẩng đầu, tinh tế đánh giá Yến Nhiễm. Đáy mắt nàng sáng sủa ánh lệ quang: “Ta chẳng ngờ lần gặp kế tiếp lại ở chỗ này.”

Yến Nhiễm thấy cố nhân, trong lòng trào dâng dòng cảm xúc chua xót, mĩa mai. Nhưng dù sao hắn cũng phải nữ nhân yếu đuối nên chưa rơi nước mắt. Hắn miễn cưỡng khép hai lần mi, cố gắng bình tĩnh cười: “Nơi đây là nơi nào? Xa hoa mấy cũng là địa phương cho con người tạm thời dừng chân nghỉ ngơi. Chỉ cần người sống bình an vô sự, đâu mà chẳng giống nhau?”

Hồ phi không biết về những biến cố xảy ra với Yến Nhiễm trong suốt quãng thời gian qua nên ngạc nhiên nói: “Người thay đổi rồi! Nếu vẫn là Yến Nhiễm đại mạc khi xưa thì người đã chẳng kiềm chế nổi.”

“Không kiềm chế được thì thế nào?” Yến Nhiễm thở dài, đảo mắt ngắm chiếc giường cổ quý giá, xà ngang trạm trổ tinh xảo, phong cách bài trí sang trọng: “Trốn? Chạy không thoát. Chết? Lại bị uy hiếp cả tộc chôn cùng. Cuộc sống như vậy... chẳng lẽ người chưa từng trải nghiệm ư?”

Câu nói ngắn ngủi vạch tỏ tâm tư Hồ phi. Nàng cúi đầu ho khan, vịn tay dựa vào thành bàn dần dần đứng dậy.

“Nói đi nói lại... Nghe nói Liên Vương Lý Tịch Trì vẫn để người sống tại Vương phủ. Y có đối xử tốt với người không?”

Yến Nhiễm khẽ nghiêng người, chợt trông thấy vết sẹo đỏ sậm chạy ngang trên cổ tay trắng nõn mịn màng của Hồ phi. Lòng ngực hắn thầm thương tiếc thay cho nàng, đau đớn đáp: “Từ khi rời khỏi đại mạc, những chuyện có thể hình dung bằng từ “tốt” chắc chắn người cũng rành rẽ như ta.”

Hồ phi nghe câu trả lời của hắn, ánh mắt lóe tia sáng phức tạp. Nàng khụ nhẹ một tiếng, nâng chén trà nhấp ngụm nhỏ, thanh giọng hỏi: “Người có hận hắn không?”

Yến Nhiễm im lặng chìm đắm, đột nhiên nói: “Không hận.”

“Không hận?” Hồ phi kinh ngạc thắc mắc: “Tại sao lại không hận?”

“Yêu mới sinh hận!” Yến Nhiễm thản nhiên đáp: “Đã chẳng còn tình yêu, liệu hận ích lợi chi?”

Tuy miệng nói vậy song khóe mắt hần vô thức liếc ra ngoài khung cửa sổ.

“Người đã thông suốt đến mức độ này rồi ư?”

Tâm trí Hồ phi vừa ngạc nhiên vừa khâm phục. Chưa tới hai năm ngắn ngủi, thiếu niên đại mạo thanh khiết, đơn thuần, hoạt bát ngày xưa đã trưởng thành, chín chắn, hiểu đời như hôm nay. Chắc hẳn hẳn đã trải qua bao nhiêu bi thương, thống khổ mà người ngoài không thể hiểu rõ.

Tuy nàng thắc mắc song chẳng tiện đào sâu chi tiết hơn. Chỉ cần nghĩ về vị hoàng đế cao ngạo dữ dằn trên kim loan điện là đoán được vị Vương gia ruột thịt kia cũng nào phải loại người thiện lương gì. Có điều, nhìn bộ phục sức tinh xảo trên quý khoác trên thân Yến Nhiễm, nàng lại cảm thấy Liên Vương gia cự kỳ coi trọng Yến Nhiễm.

Đối diện trước ánh mắt dò xét của Hồ phi, Yến Nhiễm vẫn giữ nguyên trạng thái trầm mặc. Vị nương nương tuyệt đẹp do dự một lúc rồi đột ngột cất tiếng cười thê lương:

“Nếu ta cũng thông suốt sự đời như ngươi thì tốt quá!”

46. Chương 46

Nàng vừa nói xong thì ánh lệ sóng sánh nơi đáy mắt nãy giờ chợt tuôn rơi tí tách.

Yến Nhiễm không đành lòng nhìn nàng thương tâm nên nhỏ nhẹ trấn an: “Hận vốn dĩ là trạng thái cảm xúc bình thường của con người. Nhưng người cần chú ý sức khỏe bản thân nếu không lợi chẳng bù nổi hại đâu.”

Chủ tâm hần muốn khuyên răn an ủi Hồ phi, nào ngờ hoàn toàn hiểu ngược tâm ý nàng. Nữ nhân xinh đẹp động lòng người vẫn xót xa như trước. Hai hàng nước mắt lã chã: “Ta đâu chỉ hận... Hận y song cũng yêu y... Yêu kẻ đầu sỏ hung ác khiến chúng ta tan cửa nát nhà...”

Yến Nhiễm giật mình. Hần vội vàng đứng bật dậy, đôi bàn tay chống mạnh xuống bàn tựa hồ bất cứ thời điểm nào cũng sẵn sàng rời khỏi cửa.

Hồ phi thấy nét mặt hần thay đổi rõ ràng, thâm tâm buồn bã khôn kể. Nàng lập tức lấy tay bưng kín mặt, thấp giọng cầu khẩn: “Xin người đừng nhìn ta như thế... Ta biết bản thân không nên rơi vào tình cảnh này nhưng trái tim đâu chịu theo lý trí...”

Nghe nàng thỉnh cầu bi ai, rốt cuộc Yến Nhiễm dần bình ổn xúc động, đắn đo một lúc rồi cẩn thận hỏi: “Vì sao người yêu hoàng thượng?”

Như trúng bùa mê thuốc lú. Nữ tử thấp giọng trả lời: “Hình như bản tính ta vốn ngưỡng mộ và y lại kẻ mạnh... Nhìn y thống trị nguyên một quốc gia trù phú rộng lớn gấp trăm ngàn lần đại mạc, nhìn vô số người cúi đầu xưng thần trước y... tự dừng ta...”

Thanh âm nàng thấp dần thấp dần rồi bị thay thế bởi một chuỗi âm thanh ho khan kịch liệt. Tận khi giọng nói chỉ mong manh như sợi tơ nhện, nàng tiếp tục kể:

“... Ta rất hận, hận bản thân hạ tiện. Ta từng muốn chết bao lần nhưng y châm biếm ta. Y nói thân thể ta như bần nhớt nhúa, dù xuống hoàng tuyền thì tộc nhân cũng chẳng chịu tha thứ... Ta càng hận mình không đủ dũng khí chấm dứt mạng sống... Ấy vậy mà, từ đầu tới cuối ta chưa từng nảy sinh ý nghĩ sẽ thực hiện chuyện gì bất lợi đối với y.”

Đây là loại day dứt yêu hận đan xen mãnh liệt không cách nào tiêu tan, hủy bỏ. Điểm khác biệt duy nhất ở chỗ: yêu vốn tự hình thành, còn hận bị ép phát sinh.

Yêu là con tim tự nguyện nhưng hận cũng chẳng thể cưỡng ép dập tắt.

Trong tích tắc, Yến Nhiễm chợt thấu hiểu nỗi thống khổ của nàng. Loại thống khổ này không cách nào biến mất cũng không thể an ủi, sẻ chia.

“Buông tay đi. Như vậy trái tim ngươi mới thoải mái hơn một chút.” Hắc tử dài, quyết định thốt lên sự thực dễ gây tổn thương sâu sắc: “Tên hoàng đế kia, người y yêu không phải là ngươi. Đừng đau khổ vì hắn.”

“Ta biết! Kỳ thật ta biết hết rồi!”

Tiếng khóc nức nở, thút thít càng ngày càng day dứt: “Dạo gần đây y đang ráo riết tìm người tên Doanh Thu kia. Hôm nay y gọi các ngươi tới là muốn qua các ngươi điều tra thông tin về hắn... Nhưng ta... ta...”

Tuy nàng chưa thổ lộ hết lời song nỗi khổ tâm đã bày tỏ rõ ràng.

Yến Nhiễm ngồi cạnh, cảm thấy như đang cận kề người nữ nhân đã lụi tàn hết hy vọng, một thân cây héo mòn không còn sức sống. Lòng hắn đồng điệu niềm đau xót, tiếc thương.

“Bây giờ ngươi còn cố chấp điều gì...” Hắc tử dài thườn thượt: “Ngươi nói ta thay đổi. Nhưng bản thân ngươi cũng không nên vì một chữ ‘tình’ mà thay đổi nhiều thế chứ?”

“Chỉ một chữ tình? Nói thì đơn giản...” Nàng nhếch khóe môi, cười như không cười, khóc chẳng ra khóc: “Yến Nhiễm, suốt hai năm nay ngươi chưa từng trải qua kinh nghiệm giống ta sao? Rốt cuộc điều gì đã khiến ngươi buông tất cả yêu hận?”

Bất ngờ chuyển trọng tâm câu chuyện về phía mình, ***g ngực Yến Nhiễm rung động. Hắn vô thức nhớ lại toàn bộ quá khứ. Đâu ai biết dù thân thể hắn đã hồi phục sau cơn bạo bệnh song trái tim hắn không cách nào chữa lành những tàn dư liên tục lặp lại trong kí ức. Vừa nghĩ tới quãng thời gian vừa thống khổ thương tâm vừa lạnh lẽo đối rét, tâm tư hắn liền hỗn loạn. Hai cánh tay run run chống cạnh bàn, miến cưỡng mới đỡ nổi đôi chân. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng bên thái dương như trút nước.

47. Chương 47

Hồ phi cũng không muốn thấy bộ dạng yếu đuối bất lực của hắn như thế này, vì vậy quyết định thổ lộ suy nghĩ trong lòng mình:

“Yến Nhiễm... Ta thấy ngươi vốn không thể buông tha cho yêu hận trong lòng, chẳng qua chỉ cố quên lãng mà thôi. Nhưng như thế thật sự tốt sao? Ngươi... thật sự có thể thờ ơ như không có chuyện gì xảy ra ư?”

Giờ đây Yến Nhiễm chỉ cảm thấy hỗn loạn, không biết nên phản bác nàng thế nào, đột nhiên, từ bên ngoài cửa cung vang lên tiếng ho khụ khụ bất nam bất nữ của một thái giám.

Đó chính là tổng quản thái giám đang nhắc nhở!

Nước mắt Hồ phi đột nhiên ngừng rơi, nàng nghiêng đầu như đang cẩn thận nghe ngóng điều gì đó, rồi vội vàng nói nhỏ với Yến Nhiễm: “Hoàng đế bệ hạ tới...”

Yến Nhiễm biết rõ sự ghê gớm của kẻ đó, lập tức đứng dậy đi ra khỏi bình phong. Nhìn gương mặt Hồ phi còn vương chút lệ ngấn, Yến Nhiễm không đành lòng, nhưng cũng chỉ có thể thấp giọng từ biệt:: “Ta đi, ngươi hãy cố gắng trấn trọng...”

Chỉ tiếc, về sau câu nói này vô luận thế nào hắn cũng không nói nên lời.

Hồ phi biết hắn có ý tốt, cho nên cũng gạt đầu, nức nở nói: “Đời này ta có thể thấy ngươi, coi như đã thấy Đại Mạc lần cuối cùng, từ nay, ta sẽ chặt đứt hoàn toàn những hi vọng mộng tưởng về nó...”

Trong lời nói của Hồ phi ẩn chứa một sự tuyệt vọng chán chường vô cùng làm Yến Nhiễm cảm thấy kinh hãi. Song lúc này tên thái giám đã đẩy cánh cửa ra, chạy vào thông báo: “Hoàng thượng đã qua Lạc Hoa môn rồi, xin công tử hãy mau rời khỏi đây.”

Vừa nói hắn vừa chủ động kéo tay Yến Nhiễm.

Trên đoạn đường bị thái giám kéo ra khỏi Phòng Hương Các, Yến Nhiễm đã nhìn thấy Lý Tịch Trì đứng cạnh chiếc đèn đá, còn có một người mặc y phục triều thần đang đứng bên y, do bị Lý Tịch Trì che khuất nên nhất thời Yến Nhiễm không nhìn thấy rõ khuôn mặt người đó.

Lý Tịch Trì nghe thấy tiếng mở cửa, liền xoay người lại xem, nhờ vậy Yến Nhiễm mới có thể nhìn thấy người kia.

Trịnh Trường Cát...

Không, người đó không phải Trịnh Trường Cát, dù rằng tuổi tác ngang nhau, bộ dạng cũng giống nhau như đúc, nhưng bộ y phục người đó đang mặc là của quan văn tứ phẩm, với lại khí chất của người đó khác hẳn với Trịnh Trường Cát.

Hắn chắc chắn không phải Trịnh Trường Cát.

Yến Nhiễm âm thầm bác bỏ giả thiết của mình.

Người này hẳn là huynh trưởng song sinh của Trịnh Trường Cát — Trịnh Trường Lâm.

“Yến Nhiễm, chúng ta vào trong ngồi đi.”

Từ lúc Yến Nhiễm bước chân vào Phòng Hương Các, Lý Tịch Trì vẫn đứng ngoài cửa canh giữ, nhìn thấy Yến Nhiễm đi ra, y vội vàng chạy tới kéo tay hắn ra chỗ ghế ngồi.

Song lúc này Yến Nhiễm dường như đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của y, mà chỉ chăm chú nhìn nam nhân trước mặt không chớp mắt.

Theo ánh mắt hắn, Lý Tịch Trì rất nhanh tìm được nguyên nhân, y có chút bực bội giới thiệu: “Vị này chính là Trịnh Trường Lâm.”

Quả nhiên là thế...

Mí mắt Yến Nhiễm giật mạnh, trong lòng đột nhiên cảm thấy một luồng hỏa khí hùng hực đang phun trào. Nếu không phải đang là ban đêm hôn ám, chỉ sợ mọi người ở đây đã sớm nhìn thấy khuôn mặt hắn đang dần đỏ rực lên.

“Người... chính là Trịnh Trường Lâm?” Hắn cố gắng bình tĩnh hỏi lại: “Người chính là huynh trưởng của Trường Cát?”

Nam tử đứng đối diện lặng đi một chút, rồi sau đó tao nhã gật đầu nói: “Trường Cát đúng là xá đệ của ta. Trịnh Trường Lâm xin ra mắt Đạm Thai công tử.”

Sự lễ phép ân cần của Trịnh Trường Lâm không có gì đặc biệt, nhưng lại làm cho Yến Nhiễm cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Hắn không tự chủ được mà hỏi thăm: “Hèn gì Trầm công tử gọi Trịnh Trường Cát là nhị ca. Nguyên lai đại ca chính là người hả?”

Đứng bên cạnh, Lý Tịch Trì nghe thấy những lời này, lập tức sắc mặt trầm xuống. Mà Trịnh Trường Lâm hình như vẫn chưa hiểu được ý của Yến Nhiễm, vì vậy liền hỏi lại: “Trầm công tử... người nói chính là?”

Yến Nhiễm không nhận được mà cười lạnh: “Trầm Doanh Thu Trầm công tử.”

Vừa nghe thấy ba chữ “Trầm Doanh Thu”, sắc mặt Trịnh Trường Lâm liền thay đổi, không chỉ có chút kinh ngạc cùng áy náy, mà còn một loại biểu cảm rất kỳ lạ, gần giống như là đang giật mình chợt dạ...

48. Chương 48

Nhìn vẻ lãnh khốc trên gương mặt giống hệt Trịnh Trường Cát của kẻ xa lạ, Yến Nhiễm cảm giác trái tim mình đập càng lúc càng mạnh, có chút gì đó mà đáng nhẽ ra không nên xuất hiện trong hắn lúc này, tâm can bất chợt trở nên hung hăng. Hắn không nhớ rõ lần cuối bản thân tức giận là khi nào, nhưng ngay bây giờ đối mặt với kẻ này...

Dòng suy nghĩ cứ miên man kể cả khi hô hấp đã trở nên dồn dập, trong tích tắc vụt qua, mọi thứ đều đột ngột dừng lại, bởi Lý Tịch Trì, bàn tay y đã nắm lấy bàn tay hắn, túm đi về chỗ ngồi.

“Yến Nhiễm, hoàng đế tới!” Y nhẹ giọng nhắc nhở, “Không nên quên chúng ta vì sao lại tới nơi này.”

Lời này thốt ra quả thật làm cho Yến Nhiễm tỉnh táo hẳn lại, hẳn lẽo đẽo theo phía sau Tịch Trì. Ngoài đại môn hoa viên phía bắc bỗng nhiên xuất hiện một mảnh sáng lung linh từ ngọn đèn dầu, trong đó có thanh âm của một đám người nương theo ngọn đèn ấy mà đi tới. Lý Tịch Trì vội vàng kéo Yến Nhiễm đứng vào góc khuất, trong khi tất cả hoàng thân quốc thích trong hoa viên đã đều mang cho mình vẻ trang nghiêm và cung kính.

Cái khoảng không gian lặng câm như trải dài ra vô tận khiến cho tiếng bước chân của đám người đang tới kia càng trở nên rõ ràng. Cuối cùng, tại nơi hậu hoa viên này, người cần xuất hiện đã xuất hiện, bao quanh lấy y bao nhiêu những cung nữ cùng thị vệ – vị đế vương trẻ tuổi mặc trường bào cao quý tượng trưng cho ngôi vị chí cao vô thượng.

Yến Nhiễm đứng bên người Lý Tịch Trì, nhìn theo vị đế vương xa lạ. Ánh mắt y cùng Lý Tịch Trì có đến bảy phần tương tự. Rồi lại mang thêm vẻ ngang ngược, bá đạo bội phần. Nếu nói Lý Tịch Trì năm đó tại đại mạc còn có thể có thần nhiên một vẻ ôn hòa, thì như giờ phút này đây, hẳn có thể khẳng định vị hoàng đế kia sẽ không đối với bất cứ kẻ nào mang bộ mặt giả dối lấy lòng mà vui thích.

Trong khi hẳn còn mãi miết suy tư thì hoàng đế đã tọa lạc trên long ỷ của mình. Cả sân đầy rộ lên tiếng tung hô vạn tuế nhưng hoàng đế lại chỉ nhẹ nhàng phất tay một cái, thừa lúc ấy, nhân tiện dõi ánh mắt sâu kín trải trên người Lý Tịch Trì cùng hẳn.

Mặc dù lời hứa của Lý Tịch Trì vẫn mang theo bên người, dù biết rằng y chắc chắn sẽ bảo hộ mình chu toàn nhưng chỉ trong nháy mắt, khi ánh mắt của hoàng đế kia chạm vào đôi mắt hẳn, Yến Nhiễm chẳng thể ngờ bản thân không tài nào tự chủ được mà rung mình.

Hắn chán ghét loại cảm giác này. Giống như bản thân bị kẻ khác nắm trong tay mặc sức chơi đùa.

Mà Lý Tịch Trì đứng sát bên người dường như cũng đã nhận ra sự biến động của hẳn. Y bất động thanh sắc nhẹ nhàng tiến lên trước khéo léo với tầm mắt của hoàng đế đang dõi lên Yến Nhiễm mà che đi ít nhiều.

Nam nhân ngồi nơi cao rốt cục cười một tiếng nói: “Hoàng đế thật sự là tính cách trở nên trẻ con quá đấy. Trầm bất quá mới chỉ là nhìn thoáng qua, người như thế nào đã không nhớ rồi?”

Lý Tịch Trì cũng rõ ràng hoàng đế lấy cái cố đó mới mở ra bữa tiệc rượu này nhưng nét mặt vẫn nở nụ cười rồi đáp lại: “Thần đệ đã ba tháng nay không được thấy mặt hoàng huynh rồi. Lần này thật vất vả có một cơ hội gặp mặt, thần đệ còn tưởng rằng hoàng huynh vốn là tưởng nhớ thần đệ cơ đấy.”

Vừa nói y vừa âm thầm hạ tay xuống nắm lấy ngón trỏ Yến Nhiễm, giống như muốn dùng cách này để trấn an hẳn, sau đó hơi dịch người sang bên cạnh.

Yến Nhiễm cũng không để ý đến hành động của y, từ đầu đến cuối đều thủy chung cúi đầu. Bốn phía xung quanh duy nhất còn là một mảng an tĩnh, hẳn thậm chí có thể cảm thấy được tầm mắt lạnh như dao của hoàng đế chậm rãi quét qua quét lại trên cơ thể mình.

“Không hổ là mỹ nhân nổi danh của Bách Nguyệt, chỉ tiếc là được gặp quá muộn thôi.”

Thanh âm khàn khàn mang đầy sự trêu tức: “Không bằng hoàng đệ giao dịch cùng trầm đi. Hậu cung trầm ba nghìn mỹ nữ, vừa ý kẻ nào thì tùy người mang về còn mỹ nhân này để lại chỗ trầm, thế nào?”

Lời này nói xong không chỉ có kinh thể hãi tục mà còn hơn thế là bá đạo mặc nhiên xúc phạm. Các đại thần bên dưới không rõ nội tình lúc này nghe thấy thế thì hãi hùng khiếp vía nhưng không ai dám đứng ra hỏi cho rõ ràng.

Nghe thấy hoàng đế đột nhiên nói muốn giữ hẳn lại trong cung, Yến Nhiễm trong lòng cả kinh, lòng bàn tay cùng trên lưng đồng một lúc, tuôn ra mồ hôi lạnh.

“Hoàng huynh nói đùa.” Lý Tịch Trì hồi đáp: “Mặc dù vẫn chưa có hôn lễ nhưng Yến Nhiễm chính là bạn đời duy nhất của thần đệ. Hơn nữa ta nghĩ người hoàng huynh thích không phải loại người có phong cách như hẳn đâu.”

Hoàng đế nghe y nói xong, hai hàng lông mày âm thầm vận vận, cười lạnh nói: “Cũng đúng, hoàng đệ người hẳn là thích phong vị đại mạc. Đúng lúc, ta nơi này cũng có một mỹ nữ Hồ tộc, người xem một chút có hợp sở thích không đây?”

Yến Nhiễm nghe vậy trong lòng nổi lên một trận kinh hãi. Ngay sau đó, hoàng đế lại phân phó thái giám tùy thân ra lệnh: “Mau đi mời Hồ phi ra đây.”

49. Chương 49

Nghe thấy hai chữ Hồ phi, xung quanh đang an tĩnh đột nhiên nổi lên một trận xì xào. Các đại thần cho tới bây giờ cũng chỉ được nghe nói trong cung có mặt một vị mỹ nữ Dị quốc bị bắt làm tù binh, nhưng hoàng đế lại luôn cẩn thận cất giấu. Hôm nay đột nhiên nhắc tới như vậy chỉ sợ cũng là hoàng đế chơi đùa chán rồi muốn vứt đi.

Tựa hồ là ứng với phỏng đoán của bọn hắn, đại môn Phủng Hương Các mở ra, thái giám đón Hồ phi tiến bước từ phía trong. Quần áo khác xa với lúc gặp Yến Nhiễm, nàng thay một cái váy của người Hồ rủ xuống lấp lánh những mảnh sáng rực, gương mặt phủ một lớp trang điểm đậm hiển nhiên không giống như bộ dáng người sẽ ngồi cạnh hoàng đế thưởng thức ca múa.

Quả nhiên Hồ phi chậm rãi đi tới cái đài phủ vải màu đỏ trong hoa viên, hướng về long ỷ khom người hành lễ.

“Ái phi bình thân.”

Hoàng đế tự tiểu phi tiểu mà chỉ vào dây bàn phía đông nói với nàng: “Người xem bên kia kia, ta hôm nay đã mang đến người nào cho người?”

Hồ phi dịu dàng nghe theo ngẩng đầu, thuận theo sự chỉ điểm của hoàng đế nhìn qua, đúng lúc chạm phải ánh mắt Yến Nhiễm. Nàng biết chính mình bây giờ đã trở thành loại bộ dạng nào, trong lòng ngập tràn ngập sự xấu hổ, vội cúi đầu trở lại.

Trong mắt thấy trang phục của Hồ phi như vậy, cõi lòng Yến Nhiễm cũng dâng lên một trận hàn ý. Cảm giác nhục nhã làm hai gò má hắn đỏ ửng, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, chỉ còn biết cật lực cố gắng thuyết phục chính mình bảo trì bình tĩnh.

Nhưng hoàng đế lại tựa hồ không chút nghĩ muốn buông tha cho họ, hướng phía Hồ phi truy vấn: “Người có nhận ra là ai không?”

Hồ phi gật đầu nói: “Đó là Đạm Thai Yến Nhiễm...”

Hoàng đế lại hỏi: “Bên người Đạm Thai Yến Nhiễm là ai?”

“Là Liên Vương gia.”

“Không sai.” Hoàng đế ngừng lại một chút: “Người cảm thấy Trầm so với Liên Vương gia, cái kia càng đẹp mắt?”

Vấn đề cổ quái này làm cho tất cả mọi người trong hoa viên ngây ngẩn cả người.

“Này.... Đương nhiên là bệ hạ ngài...” Hồ phi cố nén nét mặt khó xử lại, hồi đáp: “Ngài so ra đẹp mắt hơn.”

“Là như thế sao?” Hoàng đế nở nụ cười sâu thẳm khó dò: “Vừa nãy ta còn suy nghĩ sẽ đưa người đến Vương phủ, đổi lại đưa Yến Nhiễm tiến cung ngoạn.”

Lời này vừa nói ra, hai gò má Hồ phi lập tức tái nhợt đi, run giọng nói: “Này... Này... Hoàng thượng, thần thiếp không muốn rời khỏi Hoàng thượng...”

Dường như thần sắc mờ mịt lúng túng của nàng đã thỏa mãn dục vọng chiếm hữu của hoàng đế. Ngực nam nhân đột nhiên ôn hòa: “Nói giỡn chơi thôi. Trầm sao có thể cam lòng tặng người cho kẻ khác đây?”

Y vừa nói vừa vươn tay ra ý muốn Hồ phi đi đến bên người y.

Nữ tử bị hoảng sợ bủa vây giống như một tiểu động vật yếu ớt không xương lập tức hướng đến long ỷ mà mềm nhũn cả người.

“Ái phi người xem...” Hoàng đế dịu dàng vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng “Hôm nay trong cung các vị quý tộc đại thần tới nhiều như vậy, không bằng người hiến một vũ khúc cho mọi người đi, coi như là một sự cảm kích đối với chuyện trầm lưu lại người.”

Vừa nói y vừa nhẹ nhàng giơ tay lên đã đẩy được Hồ phi trở lại cái đài phủ vải đỏ đang bị chầm chầm muôn ngàn ánh mắt chĩa tới.

Không nên múa... Yên Nhiễm âm thầm ngăn cản trong lòng, bất tri bất giác đã bước lên phía trước mấy bước.

Trong màn đêm mờ ảo, động tác của hân kỳ thật cực kỳ nhỏ bé nhưng lại không tránh được hai tròng mắt luôn cố tình vạch lá tìm sâu của vị cửu ngũ chí tôn kia.

“Làm sao vậy? Đạm Thai Yên Nhiễm không thể chờ đợi được như vậy chẳng lẽ là muốn thay thế ái phi của trẫm đứng trên đài này sao?” Hoàng đế thông thả chậm rãi hỏi han: “Tốt lắm, người mau đi lên đi. Trẫm muốn xem hai người các người cùng múa.”

Cước bộ Yên Nhiễm nhất thời dừng lại, lúc này đây ngay đến Lý Tịch Trì cũng có thể cảm thấy được sự phần nộ của hân.

50. Chương 50

Trước đây trong Vương phủ, Yên Nhiễm chính là vì không muốn hiến vũ trước mặt người khác, mà bị Lý Tịch Trì nổi cơn phần nộ đá một cước sống dờ chết dờ phi thẳng đến sái phòng. Hôm nay đối mặt với một mệnh lệnh còn ác liệt hơn thế này thì bảo hân sao có thể nhẫn nại được nữa?

Lý Tịch Trì cảm thấy cánh tay mình gắt gao nắm lấy người kia đã trở nên cứng ngắt, lạnh như băng. Trong lòng nhất thời mà khấn nguyện. Nhưng y vẫn biết hoàng huynh của mình là loại người điển hình cho kiểu “ăn mềm không ăn cứng” vì vậy dứt khoát đặt sự kiêu ngạo sang một bên, ngữ khí mềm mỏng nói: “Yên Nhiễm trên người còn có thương tích do thần đệ gây ra. Hoàng huynh có thể nể mặt thần đệ mà bây giờ hãy buông tha cho Yên Nhiễm được không?”

Nghe y nói ra những lời không thể ngờ đến này, hoàng đế đã muốn sững sờ ra mặt.

Một người tự phụ ngang với vàng thái dương như Lý Tịch Trì, cho dù trước mặt hoàng huynh cũng chưa từng ủy khuất cầu xin lúc này lại vì một nam sủng người Hồ mà mở miệng cầu tình, thật là ngoài sức tưởng tượng của y — xem ra bào đệ lãnh khốc cao ngạo của y lần này đã thật sự động tình rồi.

Kể tên Đạm Thai Yên Nhiễm kia thật sự là có loại mị lực này hay có thể nói trước sau khó lòng nắm bắt được rõ ràng tâm ý?

Hoàng đế một phen phiền muộn tự hỏi song một góc khuất trong lòng bất tri bất giác nổi lên tia đồng cảm.

Chính mình đối với người kia phải chăng là loại cầu mong tâm tư mà không được sao?

Y không nghĩ sẽ tiếp tục tự vấn, vì vậy trực tiếp hỏi Lý Tịch Trì: “Tịch Trì, đây là lần đầu tiên người vì người khác mà hướng trầm cầu tình, người có biết chính mình đang làm gì không?”

Lý Tịch Trì kiên định gạt đầu.

Lúc này, Hồ phi tựa hồ cũng không muốn sự tình liên lụy đến Yên Nhiễm, liền chủ động thỉnh cầu: “Cầu hoàng thượng để mình thần thiếp vì người hiến một vũ khúc đi.”

Hoàng đế rốt cục đồng ý, nhạc sĩ đợi đã lâu ở góc đài phía tây liền tấu lên nhạc khúc, Hồ phi cúi mặt, chậm rãi hướng tới nơi cao đài.

Dáng người nàng xinh đẹp thướt tha, mặc dù vốn là cảnh sắc mỹ lệ, ý vị rộn ràng như thế nhưng đối với Yên Nhiễm đứng ở dưới đài mà nói lại chính là dao sắc đâm nát con tim.

Lý Tịch Trì vội vàng kéo tay hân, thấp giọng an ủi: “Yên Nhiễm, nàng vốn là tự nguyện. Người không nên vì nàng mà khổ sở. Tối nay người là vì Trịnh Trường Cát cùng Trầm Doanh Thu mà đến. Ngàn vạn lần không nên vì xúc động nhất thời mà phá hủy đại sự.”

Yến Nhiễm không trả lời y, đôi mắt vẫn gắt gao nhìn Hồ phi trên đỉnh đài. Lý Tịch Trì lo lắng hẳn còn như vậy thì sớm thì muộn cũng xảy ra chuyện, nên muốn gọi người bưng đến một chén trà an thần. Song đúng lúc y đang định quay đầu tìm thái giám thì lại nhìn thấy trong góc tối âm u ở cửa khẩu hoa viên phía nam đã có hai người thị vệ dẫn theo một lão nhân gia đứng chờ ở cửa.

Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng cũng đủ để Lý Tịch Trì nhận rõ được lão nhân gia kia không phải ai khác chính là Trịnh lão quản gia của Vương phủ.

Nhưng chẳng phải là hẳn đang ngụ tại biệt quán với Trịnh Trường Cát cùng Trầm Doanh Thu sao? Bây giờ làm thế nào có thể tiến vào hoàng cung đại nội canh giữ nghiêm ngặt?

Chẳng lẽ là Trầm Doanh Thu xảy ra sự tình gì cho nên tới đây báo tin sao?

Trong lòng đột nhiên nảy sinh dự cảm không lành, Lý Tịch Trì lập tức muốn đi qua hỏi cho rõ ràng tường tận. Nhưng y còn chưa kịp đứng dậy đã nhìn thấy trên chiếc bàn của các vị đại thần đang ngồi phía đối diện có một bóng người đứng lên, lén lút đi tới chỗ Trịnh quản gia.

Không phải ai khác, chính là Trịnh Trường Lâm!

51. Chương 51

Chính là Trịnh Trường Lâm!

Lý Tịch Trì nhìn thấy hẳn đi tới trước mặt Trịnh quản gia, hai người hình như vốn đã thỏa thuận trước sẽ gặp mặt tại đây, đứng trong bóng tối nhỏ giọng đàm chuyện.

Thấy cảnh tượng này, trái tim Lý Tịch Trì không khỏi giật lên thon thót.

Đều là chính mình sơ suất!

Trịnh quản gia không phải vẫn muốn Trịnh Trường Cát đạt được chút công danh hay sao? Nói như vậy, lão nhân gia tự nhiên sẽ yêu thích trường tử Trịnh Trường Lâm đã làm quan trong triều nhiều năm. Trịnh Trường Cát lần này bên ba bên ngoài đuổi theo Trầm Doanh Thu, vậy mà khi trở về lại mang theo trên mình một cổ thương tích. Là phụ thân làm sao lại không có chút oán niệm đối với kẻ đã hại hại tử của mình? Cũng chẳng cần phải nhắc tới việc Trầm Doanh Thu vốn là một nam nhân, Trịnh quản gia đối với hẳn, lại càng không muốn để con trai mình dây dưa không dứt.

Để ông ta đưa Trầm Doanh Thu cùng Trịnh Trường Cát đến biệt quán quả thật là một sai lầm lớn!

Chỉ sợ rằng, ngay lúc này đây Trầm Doanh Thu đã rơi vào tay Trịnh Trường Lâm!

Nghĩ như vậy, Lý Tịch Trì không khỏi khẩn trương đứng lên.

Làm sao bây giờ? Nếu như Trịnh Trường Lâm dâng Trầm Doanh Thu cho hoàng đế, như vậy hết thảy cố gắng buổi tối hôm nay không phải đã trở thành một hồi não nhiệt khô hải sao? Yến Nhiễm sẽ thế nào đây? Hẳn còn có thể đủ mạnh mẽ để chống chọi với đả kích này ư?

Suy nghĩ tinh táo trong phút chốc không tự chủ được trở thành những mảnh hỗn tạp. Nhưng lão thiên gia cũng không cho y thời gian tiến hành suy xét. Vũ khúc đã kết thúc, Hồ phi trên đài cao có chút mệt, thở hổn hển cúi đầu lui đến bên cạnh chỗ ngồi của hoàng thượng. Mà bốn bề xung quanh cư nhiên vẫn lại một khoảng lặng câm không dứt.

Chưa có kẻ nào dám lớn mật lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

Trong ánh nến mỏng manh, hai bàn tay Yến Nhiễm gắt gao nắm chặt lại, đôi hốc mắt đỏ ngầu cố kìm nén những giọt lệ trong suốt đã muốn tuôn trào.

Lại nhân tiện từ phía sau, Trịnh Trường Lâm thông dong trở lại chỗ ngồi của mình, đứng lên hướng hoàng đế hành lễ, hơn nữa còn cất cao giọng: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần có một thứ muốn dâng tặng cho bệ hạ.”

“Nga?” Từ thời khắc nghe thấy Trịnh Trường Lâm lên tiếng, khoe miệng hoàng đế đã lộ rõ ý cười rõ rệt, y khẩn trương phán lệnh: “Mau dẫn tới cho trẫm xem một chút.”

Trịnh Trường Lâm tuân lệnh, lập tức xoay người hướng thị vệ bên ngoài phất tay ra hiệu một cái, ngo môn âm u lập tức truyền đến những tiếng bước chân hỗn loạn.

“Yến Nhiễm...” Lý Tịch Trì biết tình thế không ổn, liền muốn sớm mở miệng nhắc nhở Yến Nhiễm một câu.

Nhưng y cuối cùng lại có chút chần chừ, những tiếng chân kia cứ dần chậm rãi tiến thẳng vào hoa viên vườn uyển. Ngay khi ánh đèn làm bại lộ sự tình, hai tròng mắt Yến Nhiễm thoáng cái liền trở nên trầm định.

“Trầm... Doanh Thu?”

Không sai, giờ phút này bị hai người thị vệ một trái một phải kéo vào đúng là kẻ mà đáng nhẽ đang phải né tránh trong biệt quán của Lý Tịch Trì – Trầm Doanh Thu.

“Yến Nhiễm... Là ta tính toán sai lầm.” Lý Tịch Trì thấp giọng giải thích bên tai Yến Nhiễm: “Là Trịnh quản gia giao hấn cho Trịnh Trường Lâm, ta cũng vừa mới phát hiện...”

Lời còn chưa dứt y đã ngay lập tức nhận thấy người bên cạnh lão đảo. Y vội vàng đưa tay ra đỡ, lại nghe thấy Yến Nhiễm khô khốc thì thào: “Tại sao lại có thể như vậy? Chúng ta đây đến nơi này là vì cái gì...?”

Trong khi cả hai đang sững sờ thì Trầm Doanh Thu đã bị đưa lên trên đài cao. Hấn mặc dù vẫn còn thanh tỉnh nhưng lại mềm yếu mặc hai người thị vệ bài bố, hiển nhiên là đã bị bách phải uống vào loại dược nào đó khiến cả người vô lực.

Hoàng đế thấy Trầm Doanh Thu hai mắt liền toát lên thần thái rạng rỡ. Y còn không chờ được đến khi Trầm Doanh Thu bị dẫn đến bên người đã ra lệnh cho Hồ phi đang ngồi bên cạnh nói: “Ái phi mau ra khỏi chỗ của người đi, Doanh Thu phải ngồi bên cạnh trẫm.”

52. Chương 52

Hồ phi sững sốt, trái tim đón đau quặn thắt trong ***g ngực, hướng đôi mắt tang thương cầu khẩn: “Nhưng mà bệ hạ, thần thiếp chỉ muốn ở lại bên người thôi...”

“Không có nhưng nhị gì hết!” Hoàng đế lúc này chẳng còn chút kiên nhẫn nào mà đi dây dưa cùng nàng, lập lại một lần nữa: “Lập tức trở lại Phủng Hương Các cho trẫm!”

“Không... Bệ hạ... Thần thiếp không đi...”

Dường như linh cảm thấy lần này rồi đi sẽ là vĩnh viễn, nữ tử bình thường vốn trước giờ luôn nhu thuận, dịu dàng lần đầu tiên biết đến cái gọi là kiên trì, ngoan cố, Hồ phi quyết không bao giờ muốn nhường vị trí của mình cho Trầm Doanh Thu kia.

Mà lúc này kẻ đang bị hai gã thị vệ kìm giữ chặt chẽ ấy đã bị đưa đến trước long ỷ của hoàng đế.

“Người đâu!” Hoàng đế sắc mặt trầm xuống, sảng giọng ra lệnh: “Hồ phi mệt mỏi rồi, mau dìu nàng đi Phủng Hương Các nghỉ ngơi.”

Y vừa dứt lời liền có hai người thái giám tiến đến, xem chừng muốn đỡ lấy Hồ phi đưa ra khỏi hoa viên.

“Các người đừng chạm vào ta!”

Trong nháy mắt khi cánh tay bị hai tên thái giám chạm vào, nữ tử đột ngột cuồng hét trong tuyệt vọng: “Ta sẽ không nhường vị trí này cho bất kì kẻ nào... Sẽ không!”

“Người đây là đang giở trò gì vậy!” Hoàng đế triệt để phần nộ đứng dậy: “Một người phụ nữ đức hạnh há có thể làm càn như thế! Người chẳng lẽ muốn trẫm đây người làm nô lệ hay sao?” Vừa nói vừa động tay ra lệnh, muốn đẩy nàng ra khỏi chỗ ngồi bên cạnh mình.

Hai thái giám đứng ở một bên nhìn thấy bệ hạ phần nộ động thủ, lập tức minh bạch giờ phút này phải nhanh nhanh chóng chóng kéo Hồ phi từ chỗ ngồi cao cao tại thượng kia xuống, cứ nhiên chắc chắn rằng ấy là điều đúng đắn. Không thèm quản nàng là phi tử hay nữ lưu gì gì, cứ trực tiếp túm lấy cánh tay nàng, vận sức một đường lôi thẳng.

Hồ phi chịu đựng đau thương cùng bối rối, trong lúc đó chỉ cảm thấy một mảnh tuyệt vọng. Những kẻ trước mắt tựa hồ đang cười nhạo nàng ngu si, đê tiện. Nàng vốn đã có bệnh nhẹ trong người sao có thể địch nổi sức lực của hai tên thái giám? Tâm nổi lên một trận hàn băng, chỉ một chút sức kéo tầm thường đã đủ để nàng không còn khả năng chống chọi, ngã nhào xuống phía dưới.

Chỗ ngồi ở trên đài cao cách mặt đất tầm chín bậc thang. Hồ phi cứ thế rơi xuống không khỏi mang cho chúng nhân nơi đây một trận kinh hoàng hãi hùng. Ngay cả hoàng đế cũng biến sắc, thân mình hơi di động muốn vươn người ra giữ nàng lại, nhưng... đã không còn kịp.

Hồ phi lăn tròn trên những bậc thang, tưởng chừng mệnh của nàng phút này sẽ tuyệt, nhưng, ông trời, có khi vẫn dành cho nàng một chút xót thương, may mắn mà ngã tới gần chỗ Liên Vương gia. Không đợi Lý Tịch Trì kịp có phản ứng gì, Yến Nhiễm đã sớm hơn một bước vọt tới.

“Cẩn thận!”

Sau khi bầu không khí khẩn trương cùng hoảng sợ đến nghẹt thở ấy, Hồ phi cuối cùng cũng được an ổn trong ***g ngực Yến Nhiễm. Nàng nhẹ giọng nức nở, Yến Nhiễm cũng chỉ biết ôn nhu mà an ủi nàng: “Không có việc gì rồi, hết thấy đều đã qua, không có việc gì rồi...”

Ngay lúc này người thay đổi sắc mặt không chỉ có một.

Chẳng chờ Yến Nhiễm thêm lời lẽ nữa, Lý Tịch Trì lập tức tiến về phía trước, kéo hắn từ mặt đất lên, gắt gao giam cầm trong ***g ngực.

Mà hoàng đế cũng cả giận quát: “Hảo một kẻ Đạm Thai Yến Nhiễm người, người của trẫm mà người cũng dám chạm! Năm đó để cho Tịch Trì giữ lại người không giết, xem ra thật sự là một sai lầm lớn!” Ngừng lại một chút, y trái lại nở nụ cười châm biếm: “... Dù sao người vốn cũng chỉ là một tên nam sủng, không bằng trẫm nhân tiện ban thưởng người một hủ hình, làm cho Vương gia chơi đùa cũng nhanh chóng sáng khoái.”

Long ngôn vừa ra, cử tọa đều kinh hãi. Yến Nhiễm mặc dù không rõ “Hủ hình” rốt cục có hàm nghĩa gì, nhưng ít ra cũng biết đây là một loại hình phạt, một loại cực hình tàn nhẫn ác độc.

Bởi vì cánh tay Lý Tịch Trì ôm hắn đã bắt đầu có chút cứng ngắc rồi.

Nhưng Yến Nhiễm trong lòng hắn lúc này lại không có chút hoảng sợ.

53. Chương 53

Cắt bỏ tay chân cũng tốt, khoét đi con người cũng được, chỉ cần vết thương kia còn ở trên người thì cực hình này đâu có đau đớn đến đâu, bất quá cũng chỉ là thống khổ trong chớp mắt mà thôi. Có chuyện gì so thứ tình cảm mình đã trải qua còn tuyệt vọng hơn nữa? Yến Nhiễm không tưởng tượng ra được.

—— Mà Lý Tịch Trì cũng sẽ không cho hắn “cơ hội” tưởng tượng.

“Người đâu hả, còn không mau kéo tên Bách Nguyệt tộc nhân kia xuống!” Ngồi trên cao, hoàng đế tựa hồ đã sinh khí. Mặc dù mệnh lệnh này có chút vô lý hết sức nhưng hai người thị vệ vẫn lĩnh mệnh chạy tới chỗ Yến Nhiễm.

“Các người kẻ nào dám động thủ phải bước qua một cửa của bổn Vương!”

Lý Tịch Trì vẫn vững vàng ôm Yến Nhiễm vào trong ngực. Y mặc dù không phải cửu ngũ chí tôn, nhưng với uy danh Liên Vương gia vẫn có hiệu lực uy hiếp tương đương. Chỉ cần y không buông tay, liệu có kẻ nào dám động thủ với hắn.

Hoàng đế thấy mình hạ chỉ lại không có người nào chấp hành, lửa giận trong lòng như thế mà bùng lên điên đảo, đập mạnh vào tay vịn ghế, sắc giọng trách mắng: “Hảo một tiện nô Bách Nguyệt nhà người, sử dụng loại thủ đoạn gì mà ngay cả linh hồn cùng tinh thần của Liên Vương gia cũng đều bị người câu dẫn. Trẫm hôm nay không giết người, thực khó có thể trút hết mối hận trong lòng!”

Vừa nói lại vừa tự mình từ long y đứng lên.

Lý Tịch Trì thấy y phần nộ, vội vàng kéo Yến Nhiễm ra phía sau mình, một bên giải thích: “Hoàng huynh, ta cùng với Yến Nhiễm tâm đầu ý hợp, hẳn tuyệt đối sẽ không có bất cứ ý tứ gì với Hồ phi. Huống hồ Yến Nhiễm có thương tích trong người, mấy ngày nay tinh thần vẫn còn bất ổn, ta bây giờ ngay lập tức dẫn hắn quay về Vương phủ. Xin hoàng huynh nể mặt thần đệ tha thứ cho Yến Nhiễm lúc này.”

Đang nói, y bỗng nhiên cởi ngoài bào của mình khoác lên người Yến Nhiễm, dường như muốn đem hết thảy ánh mắt thâm độc bên ngoài hoàn toàn cách ly khỏi hắn.

Nhưng y làm như vậy cũng không ngăn cản được tiếng phản bác rõ ràng từ dưới chiếc áo bào truyền đến.

“Ta không phải nam sủng!”

Yến Nhiễm xốc kiện y bào nọ lên, từng câu từng chữ nói ra rõ ràng: “Ta lại càng không phải là tiện nô. Các người thông qua chiến tranh, bắt tộc nhân Bách Nguyệt làm nô dịch, chỉ có vậy mà tưởng rằng so với người Bách Nguyệt chúng ta cao quý hơn sao? Trong mắt ta, người chỉ là một tên cường đạo hung ác vô sỉ, một kẻ chỉ biết dùng bạo lực chà đạp người khác!”

Hắn nói xong những lời này, bốn bề xung quanh nhất thời chỉ còn là một mảnh im thinht không một tiếng động.

Sắc mặt Lý Tịch Trì thoáng chốc xanh đến đáng sợ, mà Yến Nhiễm thì hoàn toàn vứt bỏ, mặc cho ngoại bào của y lả tả rơi xuống mặt đất, quật cường mà thản nhiên đứng thẳng.

Hắn biết chính mình đã cự tuyệt sự bảo vệ của Lý Tịch Trì rồi, cũng biết chờ đợi mình sẽ là cái gì, nhưng hắn trái lại cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Đúng vậy, hết thảy hắn là nên mau chóng đặt dấu chấm hết đi thôi.

Chết thì chết, bất quá cũng chỉ là một loại phương thức ly khai. Có lẽ Lý Tịch Trì còn có thể nảy sinh lương tâm mà đưa linh cữu của mình trở về nơi xa xôi đại mạc.

Chỉ là, hài tử của mình... những sợ không biết phải làm sao an bài cho đứa trẻ này... thực phải như thế nào đây?

“Thật to gan...” Ngồi trên đài cao, thanh âm so với Lý Tịch Trì càng thêm phần âm trầm, hung ác, một lần nữa vang lên: “Xem ra trăm năm là nên cho người lãnh giáo một chút cái gì mới là hành động chân chính của cường đạo... Người đâu...!”

Xuất hiện nhiều tiếng bước chân dồn dập theo lệnh của cử ngũ chí tôn chạy vào từ bên ngoài hoa viên.

Mà Lý Tịch Trì vẫn duy trì trầm mặc đột nhiên lại bỏ nhào đến chỗ Yến Nhiễm, gắt gao ôm hắn vào trong lòng. Chuyện này chỉ sợ vốn đã được tên hoàng đế kia dự định từ trước, cho dù người nào đi lên, cũng sẽ không được buông tha.

Không hồi hận...Yến Nhiễm buộc mình bỏ qua lưu luyến chợt lóe lên. Quật cường mà ngẩng đầu nhìn thẳng cái tên hoàng đế Đại Diễm cao cao tại thượng, lãnh khốc, hung tàn.

Vậy mà ngay phía sau y hắn lại thấy một cảnh ngoài ý muốn .

“Hoàng thượng cẩn thận!” Một tiếng nữ tử quát lớn, sắc bén cắt nát bóng đêm dày đặc.

Hoàng đế ngẩn ra, lập tức nhìn thấy Hồ phi ngã quỵ xuống đất, sắc mặt tái nhợt. Mà chính mình lập tức cảm thấy trên cổ có gì đó lạnh lạnh, tâm thần bình tĩnh lại mới thấy đúng là Trầm Doanh Thu đã nhân dịp mọi người không để ý vọt đến bên người y, trong tay cầm một khối sứ vỡ đã được giấu kĩ lúc trước gắt gao áp vào cổ hoàng đế.

“Không kẻ nào được nhúc nhích, nếu không ta cho cầu hoàng đế này đầu rơi xuống đất.”

54. Chương 54

“Không kẻ nào được nhúc nhích, nếu không ta cho tên cầu hoàng đế này đầu rơi xuống đất.”

Trầm Doanh Thu mỗi câu mỗi chữ nói ra lưu loát như vậy, sao có thể nhìn được thành bộ dáng của kẻ trúng phải được vật cả người vô lực chứ?

Mảnh gốm vỡ sắc bén kề bên cổ nhưng hoàng đế ngay đến đôi mắt bừng bừng nộ hỏa cũng không có lấy một lần. Y thậm chí còn vươn tay ra, đặt lên tay trái của Trầm Doanh Thu, cười lạnh nói: “Không hổ là Doanh Thu của ta, ngay cả bộ dạng khi thực hiện mưu tính cũng xinh đẹp như thế này.”

“Cút ngay!” Trầm Doanh Thu căng thẳng đưa tay siết chặt mảnh vỡ, nhất thời lưu lại một đạo hồng ngân ở cổ hoàng đế: “Sinh mệnh của ta sớm đã bị ngươi vùi dập, dù sao ta sống trên thế gian cũng chỉ là một kẻ dư thừa! Không bằng nhân dịp này làm một chuyện tốt, kéo hôn quân nhà ngươi cùng xuống địa ngục đi!”

Nhìn thấy hoàng đế bị tập kích, đám đại thần khẩn trương đứng lên. Cẩm vệ quân ngay tức khắc được điều động, trong chốc lát vây quanh hoa viên, nhất thời một mảnh hỗn loạn như nước sông lớn chảy hoài không lối thoát, nghẹn ứ, đặc sệt một cách nặng nề.

“Tất cả không được nhúc nhích!” Trầm Doanh Thu hô lớn. Hấn tóc tai bù xù, ánh mắt thâm lương nhưng lại ánh lên cái thần thái quý khốc thần sầu, hận thù trong mắt khó có thể ngăn cho nó trào ra dữ dội: “Nếu tiếp tục di chuyển, ta sẽ giết hần!”

Hoàng đế mặc dù bị khống chế, nhưng lại không có đến nửa điểm sợ hãi, ngược lại không nhanh không chậm hỏi đáp: “Các ngươi lui xuống đi, Trẫm bây giờ muốn cùng Trầm công tử ôn lại chuyện xưa.”

Đột nhiên y tận lực đè thấp âm thanh nói: “Từ sau cái đêm trong phủ Trịnh Trường Lâm đó, Trẫm còn không thân cận qua ngươi như vậy lần nào.”

Nghe y nói đến việc này, cổ tay Trầm Doanh Thu run lên nhẹ nhẹ. Nhưng hoàng đế cũng không thừa dịp hấn lộ ra sơ hở mà thoát thân, ngược lại còn lớn mật cúi đầu, trên cổ tay lạnh như băng in lên một nụ hôn nồng cháy, rồi sau đó đè thấp thanh âm nỉ non: “Lần này bắt được ngươi, Trẫm sẽ không buông tay nữa đâu. Doanh Thu, Doanh Thu... Trẫm tìm ngươi vất vả biết bao, ngươi biết không? Ngươi nói xem sẽ bồi thường Trẫm như thế nào đây?”

Lời ân ái triền miên tuôn ra từ đôi môi kẻ lãnh khốc, cao ngạo, thậm chí là lãnh huyết hung tàn kia nhất thời mang đến một loại nực cười đáng sợ.

Trầm Doanh Thu bị nụ hôn *** loạn in lên cổ tay, nhất thời cảm thấy cả người thoát lực. Tuy nhiên tay trái hấn lại càng dùng lực bóp mạnh vào bắp vai hoàng đế. Hấn cố gắng lấy lại bình tĩnh, khước miệng đột nhiên câu thành một mặt tươi cười hung ác.

“Ngươi muốn ta theo ngươi? Cũng có thể. Nhưng ta muốn ngươi thỏa mãn hai yêu cầu của ta trước.”

“Yêu cầu gì?” Hoàng đế lập tức hỏi.

Trầm Doanh Thu ngừng lại một chút, đột nhiên hướng ánh mắt ra xa.

“Thứ nhất, ta muốn ngươi cách chức quan của Trịnh Trường Lâm, lưu vong hần vĩnh viễn không được trở lại kinh thành!”

Lời vừa nói ra, thân ảnh mặc triều phục dưới đài kia rõ ràng run lên từng đợt nhưng không hề biện minh một lời.

Hoàng đế thần nhiên cười nhẹ: “Lòng ngươi quá mềm yếu rồi. Trẫm nguyên còn tưởng rằng ngươi muốn Trẫm giết hần cơ —— dù sao ngươi giao bọn họ cho Trẫm, chỉ là hy vọng Trẫm buông tha cho Trịnh Trường Cát mà thôi. Về phần xử trí Trịnh Trường Lâm như thế nào, Trẫm giao toàn quyền cho ngươi đó.”

Trầm Doanh Thu nghe thấy ba chữ “Trịnh Trường Cát”, trong lòng bỗng chấn động. Khí thế mạnh mẽ cường ngạnh trong người đều như muốn tan biến, vội vàng xua tan cái tên nhất mực quyền uy đang vang vọng trong đầu, ghì giọng nói ra yêu cầu quan trọng nhất.

“Thứ hai, ta muốn ngươi để cho Yến Nhiễm cùng Liên Vương gia, và cả Hồ phi lập tức rời đi, còn phải cam đoan sau này không bao giờ quấy rầy Trịnh Trường Cát nữa!”

Lúc này đây, hoàng đế vẫn như trước nở nụ cười nhưng là lắc đầu cười.

“Doanh Thu, người là người thông minh như vậy, chẳng lẽ còn không nhận ra sao? Trẫm đáp ứng người, chỉ bởi vì Trẫm yêu người, sủng ái người. Trên thực tế, người chỉ có thể phục tùng Trẫm vô điều kiện.”

55. Chương 55

Vừa nói y vừa đưa tay chỉ vào những người bên dưới.

“Liên Vương gia Trẫm có thể không so đo tính toán, nhưng còn Yến Nhiễm, hấn cả gan dám chọc giận Trẫm, người chỉ có thể giúp hấn chọn kiểu chết... Còn về phần Hồ phi, cả tên Trịnh Trường Cát kia nữa... Hừ!”

“Người ——!”

Oán hận trong lòng Trẫm Doanh Thu trong khoảng thời gian ngắn bỗng nhiên lại gia tăng thêm vài bậc. Tay hấn dùng sức lần nữa, cùng lúc máu tươi từ trong vết thương trên cổ hoàng đế ứa ra thành dòng.

Lý Tịch Trì thấy thế, e sợ Trẫm Doanh Thu khiến cho cục diện không thể挽 hồi được, ngược lại ngay cả tính mệnh của mình cũng phải phụng bồi, vội vàng khuyên can: “Doanh Thu, người hãy tỉnh táo...”

Song y còn chưa dứt lời, một mũi tên lạnh lẽo không biết mai phục từ khi nào xé tan màn đêm ghim vào giữa bắp chân Trẫm Doanh Thu. Trẫm Doanh Thu rên rỉ một tiếng, lập tức té xuống, lại bị hoàng đế nhanh tay nhanh mắt kéo mạnh một cái, ôm khít vào trong lòng.

Ngự lâm quân còn lại lúc này cũng chen nhau tiến lên, dĩ nhiên gắt gao vây quanh Lý Tịch Trì cùng Yến Nhiễm.

Biết sự tình phát sinh biến cố, Lý Tịch Trì một tay ôm trọn Yến Nhiễm vào lòng, đồng thời một tay vươn về phía trước, ngăn cản binh lính mang vũ khí tới gần.

Ngự lâm quân mặc dù trực tiếp thuận phục hoàng đế nhưng sự kính sợ từ trước đến nay dành cho Liên Vương gia cũng đủ khiến bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không dám tùy tiện manh động.

“Hoàng huynh!”

Lý Tịch Trì một bên che chở Yến Nhiễm, một bên ngẩng đầu hướng về phía hoàng đế hô: “Thần đệ từ trước vì quốc gia xả tắc trung thành và tận tâm, nhưng đã có tội gì mà bị Ngự lâm quân vây quanh như vậy?”

“Người giao Đạm Thai Yến Nhiễm cho Trẫm xử trí, Trẫm lập tức ra lệnh cho bọn họ lui ra!”

Hoàng đế đồng dạng cao giọng buông ra một câu trả lời duy nhất.

Trên thực tế, y đối với việc Trẫm Doanh Thu ẩn náu trong vương phủ vẫn canh cánh trong lòng, cũng nghe nói Lý Tịch Trì đối với Trẫm Doanh Thu từng có vài phần “ý muốn không yên phận”. Tối nay thấy Lý Tịch Trì bày ra bộ dáng tìm mọi cách che chở cho Yến Nhiễm, hiển nhiên là hết sức coi trọng. Bởi vậy, y nhân tiện hưng phấn muốn mượn việc xử phạt Yến Nhiễm để hảo hảo trừng phạt vị hoàng đệ không biết nghe lời này một chút.

Quả nhiên, yêu cầu này của hoàng đế lập tức khơi dậy sự chống đối mạnh mẽ của Lý Tịch Trì.

“Thần đệ nguyện thay Yến Nhiễm chịu phạt!” Y ngoan cố đưa ra yêu cầu: “Lý Tịch Trì xin chịu để hoàng huynh xử trí!”

Hoàng đế tay ôm chặt Trẫm Doanh Thu, hướng hoàng đệ, cười lạnh nói: “Khá lắm có tình ý! Chỉ là không biết cái người bị người làm cho nước mất nhà tan là Đạm Thai Yến Nhiễm kia có thể cảm kích sự hối hận muộn màng này của người hay không thôi?”

Những lời này giống như lưỡi dao sắc bén phóng ra, Lý Tịch Trì không khỏi một phen trầm tịch, không cất nổi nên lời.

Y thương tâm quay đầu lại, chăm chăm nhìn gương mặt Yến Nhiễm như muốn nghe câu trả lời xác thực từ chính miệng hấn nói ra.

Đôi môi của Yến Nhiễm trắng nhợt, những rung động nhỏ nhoi như từng làn sóng trào đến cõi lòng Lý Tịch Trì, hấn vẫn không chịu trao cho y lấy một lời sao.

“Không!” Đạm Thai Yến Nhiễm nhất cử nhất động đều dốc hết sức lực, một lời phân cách với y rõ ràng. Rồi cánh tay thuận thế đẩy mạnh Lý Tịch Trì ra, cường liệt ngẩng cao đầu.

Từ chối bảo vệ, cam tâm chịu chết không phải do hấn ngu ngốc. Đây là sự trả thù duy nhất mà cũng là thâm độc nhất mà hấn có thể dành tặng cho người kia.

“Bắt hấn lại!”

Ngự lâm quân lập tức hành động, tách Yến Nhiễm cùng Lý Tịch Trì ra. Bên ngoài những cây trượng san sát xếp thành hàng khiến cho lòng y quặn thắt, vừa lo lắng vừa đốn đau, lại mang theo một bể thương tâm ai oán, ngược mắt nhìn ái nhân của mình, cổ họng tê dại không thốt nổi nửa thanh âm. Mà Yến Nhiễm cũng dường như không chút lưu tình, vân đạm phong khinh, lạnh lùng xoay lưng lại, cứ thế bước đi.

“Khá lắm! Dám làm dám chịu.” Hoàng đế cười lạnh nói: “Vây coi như Trầm trước mặt chúng thần tử thành toàn cho người!”

Một tay giương lên hung hãn ra lệnh cho ngự lâm quân thi hành án phạt.

“Bệ hạ!” Chất giọng nữ tử thanh nhu, mềm mại là thế lại như xé ngang cả màn đêm bi thống, dẫn đến hàng chục đôi mắt phải đồng lúc ngược nhìn. Hồ phi hít nhẹ một ngụm khí, đưa đôi con ngươi đắm sương, thành tâm cầu khẩn: “Bệ hạ, cầu xin người dừng tay!”

Hoàng đế cúi đầu, nhìn thấy bộ dạng Hồ phi quỳ gối dưới bậc, dung hoa mỹ mạo phủ một tầng xám xịt, gương mặt đã in lên từng dấu lệ trầm luân.

56. Chương 56

Beta – reader: Tiểu Miêu

“Hoàng thượng, thần thiếp thỉnh cầu người, cầu người buông tha cho Yến Nhiễm...”

“Nơi này không có chuyện của người!” Hoàng đế không cho nàng có cơ hội cầu tình, phát tay áo lạnh lùng, giáng chỉ: “Hồi cung ngay đi!”

“Nhưng thưa bệ hạ!” Hồ phi vẫn nức nở, lần nữa ngoan cố níu kéo lương tâm của hoàng đế hung bạo kia: “Yến Nhiễm cũng không có làm gì sai, ngài vì sao không thể vì Vương gia cùng... cùng thần thiếp một chút mà tha cho hấn một mạng. Huống chi... hấn... cùng với Trầm công tử cũng có chút giao tình, cầu ngài...”

“Không cần nói nữa!” Hoàng đế tàn nhẫn phóng một chương đập nát một phần tay vịn ghế, cả giận nói: “Người nếu không ly khai ngay lập tức, cẩn thận Trầm trị tội cả người lẫn hấn!”

Y nói ra những lời này nguyên bản chỉ muốn đe dọa cho nàng biết khó mà lui nhưng sự xuất hiện của Trầm Doanh Thu sớm đã làm cho Hồ phi âm thầm nảy sinh tuyệt vọng. Giờ phút này đây lại nghe được lời uy hiếp vô tình, lãnh khốc đến vậy, nàng cuối cùng cũng mơ hồ hiểu rõ, từ trước đến nay chỉ có mình nhất kiến chung tình, trái tim này, nhu tình này vốn chẳng thể được người kia đáp trả. Xung quanh nàng bỗng chốc trở nên mong lung, hẫng một cái, cõi lòng chỉ còn lại một khoảng không vô định, trống rỗng, tất cả đều đã biến mất.

Trên đỉnh đầu, hoàng đế tọa tại đài cao dường như vừa nói gì đó nhưng nàng một điểm cũng nghe không rõ. Dường như đối mặt với nàng không còn là nam nhân nàng từng ái mộ và yêu say đắm mà chỉ là quân vương địch quốc hỉ nộ vô thường, tên cường đạo lãnh huyết bạo ngược.

“Không... Ta không đi!” Nàng cúi đầu ho khan vài tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Chúng ta mặc dù không phải con dân Đại Diêm nhưng cũng biết đến đạo lý yêu hận. Thần thiếp nhất tâm ái mộ bệ hạ, thậm chí chịu đựng tiếng xấu bị người khinh bỉ, miệt thị vẫn muốn vào cung hầu hạ người. Nếu như nói yêu là sai lầm, là tội lỗi của thiếp, thì thỉnh người cho thiếp trước Yến Nhiễm mệnh tang hoàng tuyền!”

Vừa nói, nàng vừa thừa dịp thị vệ bên người không để tâm, cướp lấy trường kiếm bên hông hấn, từng bước lui về phía sau, kẻ thanh kim loại lạnh lẽo lên cổ.

“Người làm vậy là có ý gì?” Hoàng đế vừa sợ vừa giận, hung tàn rống lớn: “Muốn uy hiếp Trẫm hay sao?”

Hồ phi thần tình kiên định nhưng nước mắt lại lăn chã tuôn rơi, hơi mỉm cười, tha thiết đáp: “Thần thiếp chỉ cầu bệ hạ có thể nhượng bộ một bước, buông tha cho mọi người...”

Hoàng đế tựa hồ đã lay động.

Bàn tay y nắm chặt chậm rãi buông ra, nhưng ánh mắt vẫn âm hiểm như trước, thậm chí so với vừa rồi càng thêm hung ác vài phần.

Lý Tịch Trì đứng ở xa xa, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận rùng mình. Y nhận ra loại thần sắc này của huynh trưởng — đây không phải là thần sắc do dự thật sự, mà là đột nhiên đối mặt với trở ngại thì thoáng đĩnh chỉ trong chốc lát.

Hành động của Hồ phi, quả thật làm y sinh ra chút chần chừ ngần ngại.

Nhưng dây dưa như vậy lại không có nghĩa là lương tâm hoàng đế có điểm nhượng bộ, mà là một lần nữa tâm tính ác độc nổi lên, muốn đem một điểm lương tri cuối cùng triệt để tiêu diệt, hoàn toàn chìm đắm vào bóng đen tham lam cùng ích kỉ cuồng vọng!

“Bệ hạ, bệ hạ!”

Hồ phi dưới đài vẫn khẩn thiết kêu gọi tựa hồ vẫn còn sót lại tia hy vọng rằng có thể gọi thứ gì đó quay về.

Song ngay lúc tiếng gọi thống thiết ấy vẫn đang vang lên, vị cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng chỉ nói ra ba chữ.

“... Người không dám!”

Thời gian dường như đọng lại trong khoảnh khắc.

Yến Nhiễm mở to hai mắt, hần nhìn thấy trang sức ánh lên những tia sáng loang loáng của Hồ phi trong đêm tối run rẩy. Hần nghe thấy một trận dồn dập tiếng nàng ho khan giống như cả tim gan tâm phế cũng muốn ho ra ngoài. Vậy nhưng, sau một đoạn thở dốc cùng cực thống khổ lại là một mảnh trầm tịch vô hồi.

Hồ phi nắm chặt thanh kiếm nhiễm máu đỏ tươi trong tay, cố sức nâng cái đầu xinh đẹp lên. Đôi mắt trong trẻo thấm nhuần bi lệ, nàng ai thương, đôi môi tự tiếu phi tiếu, hiền hòa cất tiếng:

“Yến Nhiễm... Một kiếm này, là vì chính ta!”

Trong không gian tĩnh mịch âm lãnh, cuối cùng vang lên, vẫn chỉ một thanh âm ly biệt này...

57. Chương 57

Thoáng chốc, huyết quang tung tóe, đế vương vô tình nhất thời kinh ngạc!

“Người!”

Y nhìn thấy nữ tử từ trước tới nay đối với mình vẫn luôn thấp mi thuận mắt, chăm chú hầu hạ, hôm nay ngã trên mặt đất, bên cổ hé ra vết cắt thẩm thấu máu tươi, tóc đen tán loạn giống như tấm lưới đã bao trùm cả cuộc đời khiến nàng không tài nào thoát ra nổi.

“Mau! Mau truyền thái y!”

Cửu ngũ chí tôn lúc này mới giật mình mà thét lên. Song lúc thái y vội vàng chạy tới, thân thể nữ tử kia chỉ còn một mảng băng lạnh lẽo.

“Bệ hạ, Hồ phi nàng đã...” Thái y nheo nheo gương mặt già nua, trầm mặc lắc đầu.

“Không thể nào!” Hoàng đế cố chấp quát: “Nàng nhất định còn sống! Trẫm không cho phép nàng chết, nàng như thế nào có thể...”

Vừa nói, y lại tự mình lao xuống bậc thang, năm ngón tay run rẩy chạm vào thân thể Hồ phi.

Lạnh!

Luồng hàn khí như kim châm vào từng góc ngách trong cơ thể, đả kích này, khiến cho y không thể nào kiên định, từng bước lao đảo về phía sau, thất thần im lặng.

Yến Nhiễm một bên, hướng người mà hắn coi như thân tử, khóc không thành tiếng.

Lý Tịch Trì nặng nề thở dài một hơi, khóe mắt đột nhiên thoáng thấy bên ngoài hoa viên có một đốm lửa di động. Nhất động, hơi hơi xoay người nhìn về phía đó.

Hết thấy đều im ắng, ánh sáng tới rồi lại đi, không làm kinh động bất cứ kẻ nào. Mà lúc Lý Tịch Trì quay đầu lại lập tức nhìn thấy Trầm Doanh Thu nằm ở ghế nhú nhú mảy chậm rãi ngồi dậy.

Điều đầu tiên hắn nhận thấy sau khi tỉnh lại chính là cảm giác đau đớn trên phần thân thể bị trúng tên cùng với sắc máu u ám uốn lượn dưới da.

Hắn không nói gì, chỉ là kìm nén khỏi rùng mình. Sau đó đưa tay đến chỗ mất cá chân, mím môi, dùng lực không chút ngại ngần rút phăng mũi tên khỏi thân thể, sau đó cắn răng bỏ nhào về phía trước.

Giây phút này, hoàng đế đứng ở dưới chân đài, đưa lưng về phía Trầm Doanh Thu. Sự tình đột nhiên phát sinh, thị vệ phụ cận càng không ngờ tới một người bị thương có thể có phương thức tàn nhẫn tuyệt vọng giống như vậy, mũi tên dính máu của Trầm Doanh Thu không hề bị cản lại, tự do đâm thẳng vào phía sau lưng đương kim thiên tử.

Cảm nhận được cơn buốt nhói bỗng chốc dội lên, hoàng đế bừng tỉnh, quay đầu lại.

Vừa quay đầu liếc mắt một cái liền nhìn thấy lưỡi dao sáng loáng của Ngự lâm quân hạ xuống, nện lên cơ thể yếu nhược của Trầm Doanh Thu.

Đại Diêm có luật lệ, kẻ nào thương tổn thân thể Đế vương thì không kể thân sơ phải xử tử tại chỗ.

“A ——”

Vì vậy khuôn mặt thánh thượng từ trước đến nay chỉ biết lộ vẻ lãnh khốc, cao ngạo liền như đại hãn đi, điên cuồng kinh hãi. Y hoàn toàn không để ý đến vết thương trên lưng mình, đẩy lưỡi dao vốn đã thấm máu của Ngự lâm quân, ôm Trầm Doanh Thu vào trong ngực, lấy tay bịt vết thương đang ứa máu ồ ạt ra ngoài, gần như là cầu khẩn nói: “Doanh Thu, Doanh Thu người không được chết, Doanh Thu, Doanh Thu người gắng chống đỡ...”

Mặc cho hơi thở tựa sợi tơ nhện mỏng manh nhanh chóng trôi đi, hắn cũng không có tâm nương mảy liếc kẻ khổ sở kia một lần.

“Thái y!” Hoàng đế tuyệt vọng hét lớn: “Ta muốn cứu hắn, hắn còn có thể cứu! Mau! Mau!!”

Lão thái y lòng rõ ràng mình bạch Hô phi đã hết cách cứu chữa. Nếu lúc này đến Trầm Doanh Thu cũng không cứu được thì cái mạng già của mình khó mà giữ được. Vì thế mà lập tức lấy ngân châm ra, vô luận như thế nào trước đâm vào yếu huyệt Trầm Doanh Thu để cầm máu, ngăn chặn trước rồi tiếp tục chẩn đoán kỹ càng.

58. Chương 58

Hoàng đế thấy máu đã ngừng chảy, rốt cục lấy lại được một điểm thần sắc thanh tỉnh nhưng cả người đã sớm ướt đầm mồ hôi. Tiếp tục cúi đầu nhìn thi thể Hô phi, trong lòng một cỗ hư không, trống rỗng, chẳng màng đến uy nghi hoàng gia, uể oải ngồi trên bậc thang. Xuất thần. Hắn cư nhiên không cảm nhận được cơn đau đớn từ vết thương, cũng chẳng thể biết máu đã nhuộm tẩm lưng mình thành một màu huyết sắc.

“Các người còn đứng ở chỗ này làm gì!” Lý Tịch Trì đột nhiên đối với Ngự lâm quân đang ngậy ra như phỗng quát: “Không thấy Hoàng thượng bị thương sao? Mau tìm một thái y nữa đến đây!”

Nghe thấy những lời này, đường đường cửu ngũ chí tôn giống như một chú chó bị vứt bỏ rốt cục được nhớ đến, lần nữa ngẩng đầu.

Song, một lúc sau, ngoài hoa viên lại truyền đến thanh âm xung đột vũ trang. Binh lính chạy đi tìm thái y đột nhiên lại quay trở về, bẩm báo: “Bệ hạ, bên ngoài có rất nhiều giả sam quân!”

Đang nói, liền thấy hơn trăm binh sĩ tinh nhuệ nổi danh nhẹ nhàng tiến vào, trước tiên đuổi hết vô số đại thần đang ẩn núp ở xa xa ra ngoài sân.

Những người lính này cũng vì mặc áo giáp chế tác bằng da nâu mà được gọi là giả sam quân. Thống lĩnh của bọn họ đi tới bên người Lý Tịch Trì, ôm quyền hành lễ.

Giả sam quân vốn là quân trang bị dưới trướng Vương gia, bây giờ bất ngờ tập kích tại đây, hỏi là có ý gì? Hoàng đế vẫn ngồi y nguyên ở bậc thang, cả người bỗng nhiên thoáng cái già đi vài tuổi.

“Người... Ngay cả người cũng muốn rời khỏi Trẫm?”

Y ngẩng đầu nhìn bào đệ đứng ở xa xa.

Lý Tịch Trì đồng dạng an tĩnh nhìn y.

“Có một số việc, thần đệ so với ngài sớm hiểu rõ hơn. Bởi vậy sẽ không lại sai lầm!”

Nói xong, y liền xoay người hướng Yến Nhiễm đang bị Ngự lâm quân giam giữ.

Bọn lính này nhìn thấy thiên tuế bị bức bách, trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao nữa, cuối cùng thuận theo y, hai bên tả hữu dần lui ra, mặc cho Lý Tịch Trì một lần nữa ôm Yến Nhiễm vào lòng.

Hai vệt nước mắt dài loang trên gương mặt xinh đẹp. Hắn ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi run rẩy một hồi, dường như có lời gì muốn nói, nhưng lại bởi vì người trước mặt chính là Lý Tịch Trì nên cũng đành giữ lại mà thôi.

Nhưng Lý Tịch Trì đã sớm nhìn thấu tâm tình của hắn.

“Không có người, hết thảy những việc này sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh.”

Y thấp giọng nói: “Chỉ là sau khi nhìn thấy hết thảy những cảnh này, người vẫn còn nghĩ muốn chết sao? Không phải bị bức đến bước đường cùng, có kẻ nào sẽ đi lựa chọn như vậy? Nhưng khi chết đi, cuộc đời người đã lưu lại được cái gì ...”

Vừa nói, y vừa hít sâu một hơi, đột nhiên ánh mắt thay đổi, thanh âm cũng chứa một tia run rẩy: “Đáp ứng ta, Yến Nhiễm! Ta thả người đi, người không thể như bọn họ!”

Yến Nhiễm vẫn bảo trì trầm mặc, tàn quang của ánh nến phía sau phác họa bóng dáng gầy yếu của hắn nhưng sống lưng lại thẳng tắp.

“... Ta sẽ không chết.” Hắn đột nhiên nhẹ nhàng trả lời: “Nhưng đối với người sẽ rất mệt mỏi.”

Lý Tịch Trì không trả lời, chỉ là đột nhiên dùng lực, ôm hắn từ chỗ ngồi vào trong lòng mình, xoay người chậm rãi rời khỏi hoàng cung.

59. Chương 59

Đêm hôm đó, giả sam quân mặc dù có tiến nhập hoàng thành, nhưng nghe đồn dù bị “bức cung” cũng không có ai dám đứng ra xác thực chuyện này. Lý Tịch Trì đưa Yến Nhiễm về Vương phủ rồi sai người cẩn thận kiểm tra thân thể của hắn, xác định không việc gì mới cho Tiểu Thu và Hạ Khô hầu hạ Yến Nhiễm nghỉ ngơi.

Lý Tịch Trì một đêm thức trắng.

Y soạn thảo tấu chương tại thư phòng, đối với sự tình phát sinh giải thích: chính mình vô tâm với thiên hạ, chỉ là hy vọng hoàng đế có thể xem xét tình nghĩa huynh đệ mà không tiếp tục uy hiếp sự an toàn của Yến Nhiễm. Ngoài ra, y cũng hy vọng Trầm Doanh Thu có thể được đến một địa phương yên bình, không bị quấy nhiễu mà an tâm tĩnh dưỡng...

Giấy tờ tứ phía, chỉ có một vấn đề cuối cùng, Lý Tịch Trì mãi đến tảng sáng mới cương quyết viết lên.

Y quyết định để Yến Nhiễm trở về đại mạc, thỉnh cầu hoàng đế trừ bỏ thân phận nô dịch của Bách Nguyệt tộc.

Trước hừng đông, y lại viết một phong thư khác lệnh Trịnh quản gia đi xuống dinh thự tại Giang Nam mua một trạch viện dưỡng lão.

Mọi thứ đều được chuẩn bị kỹ càng, chỉ không ngờ giờ Mẹo hôm nay không thấy hoàng đế lâm triều. Trong đại nội càng không có động tĩnh nhỏ nào.

Thái giám đến thông truyền thấy Lý Tịch Trì cũng không có nửa điểm thần sắc đặc biệt, chỉ là thoáng lắc đầu, thản nhiên nói: “Hoàng thượng hôm nay thân thể không được khỏe, không thể thiết triều.”

Lý Tịch Trì gật đầu, chỉ đem tấu chương giao cho thái giám rồi cũng sai người đưa hần cất bước. Khi y quay đầu lại thì đã thấy Yến Nhiễm đứng dưới hàng hiên ngoài phòng.

“Tại sao không tiến vào?” Lý Tịch Trì vội vàng ra cửa kéo lấy hần: “Đừng đứng ở nơi đó, gió lạnh.”

Yến Nhiễm bị y kéo vào phòng, trên gương mặt tĩnh lặng không có bất cứ cảm xúc gì. Nhưng khí sắc hần đã tốt hơn một chút, ít nhất không còn tái nhợt.

Lý Tịch Trì trầm ngâm nhìn hần trong chốc lát, lúc này mới mở miệng nói: “Mới vừa rồi có gã tiểu tư đến báo, Trịnh Trường Cát trong biệt quán đã tỉnh lại. Thân thể tốt lắm, đang trong giai đoạn hồi phục.”

Yến Nhiễm ngồi yên một bên, cúi đầu chăm chú nhìn tay mình. Hồi lâu sau mới nhẹ giọng thỉnh cầu: “Ta muốn đi xem... Mạc nhi.”

Nghe thấy cái tên này, lòng Lý Tịch Trì ngẩn ra, ngay sau đó vui mừng đến phát điên cũng có thể.

Rốt cục, Yến Nhiễm đã thừa nhận cái tên này rồi.

“Hôm nay không triều kiến. Ta nhân tiện đưa người đi gặp Mạc nhi.”

Hần gật đầu đáp ứng, rồi sau đó phân phó gã tiểu tư lập tức chuẩn bị.

Qua giờ Thìn, xe ngựa Liên Vương phủ liền qua được đại môn, dọc theo quan đạo về hướng Nam, rất nhanh đã đến Tử Bình sơn nam.

Phụ thân Lý Tịch Trì vốn là Tiên đế, bởi vậy tước vị Liên Vương gia mới chỉ bắt đầu từ đời Lý Tịch Trì. Thuật sĩ phong thủy tự mình lựa chọn khu lăng mộ nằm giữa hai ngọn núi, bốn phía bao bọc bởi rừng thông rậm rạp, um tùm, xanh ngắt. Phía Bắc có suối róc rách chảy qua.

Khu lăng mộ này thực tế bắt đầu xây dựng cũng mới chỉ hai năm, mộ thất mặc dù đã hoàn thành tốt nhưng kiến trúc trên mặt đất vẫn y nguyên như chưa xây dựng. Trong mảnh đất trống trải bên rìa phía Nam, quây quần đội ngũ kiến trúc sư hơn một trăm mười người, hơn nữa còn những gia quyến liên quan coi như cũng thành một thôn trang nho nhỏ.

Xe ngựa Vương phủ lách qua thôn trang trực tiếp hướng Vương lăng mà đi, kế tiếp dừng ở sườn núi, đột nhiên hãm ngựa lại. Người hầu xốc màn xe lên, trước mắt rõ ràng là một cửa đá khắc hõm vào sâu sườn núi.

“Vào thôi.” Lý Tịch Trì đỡ Yến Nhiễm xuống xe ngựa, nhu nhuyến nói: “Mạc nhi đang chờ chúng ta.”

60. Chương 60

Ngôi mộ được tân tạo tỏa ra khí tức của vui, có mùi thơm vừa hỗn loạn vừa mơ hồ. Hai người hầu đi ở phía trước đốt tất cả đèn đuốc trong lăng mộ lên. Lý Tịch Trì cùng Yến Nhiễm yên lặng theo sát phía sau.

Qua hết hành lang tiến vào trong hai cửa đá. Bọn họ liền đi tới chính điện đặt quan quách. Trên mặt đất bằng phẳng trước mắt có ba cái giường đá cao chừng một thước. Trên chiếc giường bên trái, đã đặt một khối quan tài nho nhỏ vẫn còn màu sơn, phía trước bày biện đồ trang trí dùng tế lễ.

Yến Nhiễm lập tức dừng bước.

Lý Tịch Trì nín thở, thối lui, nhẹ giọng nói: “Đây là Mạc nhi...”

Y còn chưa dứt lời, Yến Nhiễm đã chạy lên vài bước, nhào đến bên giường đá.

Nhưng hết thấy đều là bia mộ lạnh như băng.

Quan tài gỗ tinh xảo cứng rắn vẫn còn nguyên nước sơn miêu tả cảnh tiên sơn đồng tử nô đùa. Yến Nhiễm một tay vuốt ve thân quan tài, từng chút từng chút một, hồi tưởng lại quãng thời gian mình mang trong người sinh mệnh kia, bất giác bi thương từ đó dâng lên.

Hắn chậm rãi giang hai cánh tay ra, áp mặt lên trên quan tài, tựa hồ muốn xuyên thấu qua kiện gỗ lim dày bản này mà tìm kiếm sự tồn tại của hài tử.

Trong mộ âm hàn, Lý Tịch Trì sợ hãi bị nhiễm hàn khí, liền đi ra phía trước đem ngoại bào của mình phủ trên quan tài. Sau đó xoay người sang chỗ khác, đốt ngọn đèn đồng đen trước giường đá lên.

Chín ngọn lửa nhỏ như hạt đậu im lặng bùng cháy, trong mộ huyết âm lãnh nhất thời tràn ngập một loại hình hương kỳ dị.

Cái đĩa đựng đèn thờ chứa một loại dầu trơn hòa thêm dược liệu đặc biệt. Khi đốt sẽ sinh ra khói có tác dụng an thần.

Lý Tịch Trì ngồi xổm trước ngọn đèn dầu, lẳng lặng chờ trong chốc lát, đợi đến khi tiếng hít thở của Yến Nhiễm nhẹ nhàng hòa hoãn lại một ít mới mở miệng, nhưng là nói với chiếc quan tài gỗ trước mắt.

“Mạc nhi, vi phụ cùng cha con đích thân đến thăm con đây.”

Y ôn nhu nói: “Tha thứ vi phụ đã để con phải nằm đây. Chuyện trước kia là ta có lỗi với con, hại con cùng cha con phải chịu nhiều khổ cực như vậy... Nếu con có linh, xin hãy cho vi phụ một cơ hội, trở về thân thể cha con, vi phụ nhất định sẽ cho hai người những gì tốt đẹp nhất...”

Thanh âm trầm thấp, tràn ngập hối hận quanh quẩn trong mộ huyết trống rỗng, đồng thời cũng vương vấn quần quýt bên người Yến Nhiễm. Hắn nhào người về phía trước nằm sấp lên trên chiếc quan tài ôm nó một cái rồi chậm rãi chống đỡ bản thân đứng dậy. Từ trong lòng lấy ra một kiện vải vóc màu sắc nhàn nhạt. Sau khi rũ ra rõ ràng là một bộ quần áo hài tử.

“Đây là quần áo cha chuẩn bị cho con.”

Yến Nhiễm mở nó ra đặt trên quan tài, khoe miệng bất giác lộ ra một nụ cười mỉm nhu hòa.

“Không nên ngại nó cũ nát.” Hắn dịu dàng nói: “Vốn là trước đây cha dùng quần áo cũ sửa lại.”

Nhìn kiện quần áo cũ nọ, Lý Tịch Trì lúc này mới nhớ kỹ đây là quần áo Yến Nhiễm hồi còn ở sài phòng dùng quần áo của mình sửa lại. Lần trước, y lục soát sài phòng, tìm ra kiện vải xanh tặng cho Trầm Doanh Thu cũng đã thấy qua. Chỉ là khi đó tâm trí bị che lấp bởi tức giận nên mới có thể làm ra loại chuyện không thể tha thứ như vậy.

Y từng chút nhớ lại, trong lòng dâng lên một trận hồi ý khó kìm nén nổi.

Yến Nhiễm trước mặt vẫn dựa sát vào quan tài, không biết đang thì thầm điều gì với hài tử. Lý Tịch Trì thì lặng lẽ xoay người đi ra cửa, phân phó những người hầu canh giữ bên ngoài: “Đi lấy hỏa bồn đến đây.”

Người hầu đưa hỏa bồn đến, cũng đã đốt gỗ thông tốt nhất ở bên trong. Ánh lửa bập bùng lan tỏa, Lý Tịch Trì đầu tiên ném vào một ít vàng mã và nguyên bảo trong bảo khối, rồi sau đó vịn bả vai Yến Nhiễm nói: “Chúng ta đốt quần áo cho Mạc nhi đi, như vậy con có thể mặc rồi.”

Yến Nhiễm để y dìu đến trước hỏa bồn, ngồi xổm xuống, bỏ kiện quần áo nho nhỏ vào trong bồn. Ngọn lửa kim hồng sắc lập tức cắn nuốt kiện quần áo vải bông màu xám. Bộ quần áo này căn bản cần một khoảng thời gian mới có thể cháy hết được, vậy mà chỉ trong chốc lát đã biến thành tro bụi. Trong mộ thất vốn gió khó thể lọt vào, nhưng đám tro bụi màu trắng lại từ trong hỏa bồn rung rinh bay lên, hướng về bầu trời bên ngoài mộ huyết, rập rờn phiêu dạt.

Một kẻ khiến cho kẻ khác không dám khoe khoang kiến thức rộng rãi là Lý Tịch Trì cũng á khẩu không giải thích được. Nhưng trên mặt Yến Nhiễm lại có điểm ứng đỏ. Hắn đứng lên đi theo đám tro bụi kia một vài bước, trong miệng thì thào: “Con lấy đi rồi... Lấy đi rồi”

61. Chương 61

Từ Tử Bình sơn trở về đã gần đến tối. Mùa xuân trong hoàng thành, chỗ sáng, nơi tối, đều những mảng lục sắc dịu dàng. Bầu tâm sự lúc trước cũng được khai giải ít nhiều, Lý Tịch Trì liền sai người kéo tấm rèm xe.

Từ khi đến Đại Diễm đến nay Yến Nhiễm cơ hồ chưa từng chính thức quan sát qua thổ địa bản quốc. Sau này có cơ hội, Lý Tịch Trì nhất định phải đưa hần đi du ngoạn một phen.

Nếu như có thể nhờ những tình cảm thân mật mà chậm rãi đem quá khứ đau kia xốt bỏ lại phía sau, thì y nguyện ý tiêu tốn năm năm, mười năm, hoặc lâu hơn nữa, vì hần, y có thể chờ.

Nhưng Lý Tịch Trì nào biết, những suy nghĩ yêu thương đó của y so những điều hiển hiện trong lòng Yến Nhiễm là hoàn toàn trái ngược.

Xe ngựa trở lại Vương phủ, quân gia tân nhiệm đã chuẩn bị tốt bữa tối. Lý Tịch Trì một tay dìu Yến Nhiễm hướng về hoa thính, dọc đường đi cả hai đều im lặng không nói gì, tựa hồ khôi phục trạng thái tối hôm qua. Chỉ là Lý Tịch Trì mơ hồ có cảm giác muốn nói nhưng chẳng thể thốt nổi nửa lời.

Bởi vì giờ phút này Yến Nhiễm quá mức trầm mặc như đang cố che giấu tâm sự nào đó.

Y cũng không phải không đoán được tâm sự này, chỉ là nếu như Yến Nhiễm có thể lựa chọn vĩnh viễn không nói ra, thì y cũng vui vẻ làm một kẻ tư lợi bội ước.

Chỉ tiếc, khoảng thời gian trầm mặc này không duy trì được bao lâu.

Hai người ngồi xuống bàn, Lý Tịch Trì tự tay xới một chén cơm bưng đến trước mặt Yến Nhiễm.

Yến Nhiễm cúi đầu nhìn những hạt cơm trắng bóc trong bát, như đang nghĩ tới cái gì. Hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Xin Vương gia hãy để ta trở về đại mạc.”

Đôi tay đang cầm đũa của Lý Tịch Trì dừng lại giữa không trung.

“Người thật sự không chịu cho ta một cơ hội?” Y nhẹ giọng hỏi.

Yến Nhiễm lẳng lặng đáp: “Xin Vương gia cũng cho ta một cơ hội. Cho ta một chút bình yên, có được không?.”

“Ta thề sẽ không thương tổn ngươi một lần nào nữa!” Lý Tịch Trì kích động không biết làm sao: “Chẳng lẽ trải qua buổi tối ngày hôm qua, ngươi vẫn còn không biết ta đối với ngươi... Đối với tâm ý của ngươi lúc này như thế nào sao?”

Yến Nhiễm vẫn cúi đầu, giọng điệu mặc dù không có cường thịnh trở lại nhưng cũng không cho Lý Tịch Trì có cơ hội dây dưa.

Một bàn thức ăn mỹ vị chẳng mấy chốc đã lạnh ngắt trong không khí trầm mặc, nghẹn ngào không sao thở nổi.

Thời gian cứ thế, lặng lẽ trôi, thật lâu, thật lâu sau đó, Lý Tịch Trì cuối cùng lại mở miệng nói: “Cho ta một cơ hội cuối cùng, nếu như đêm nay... ngươi còn không chịu tha thứ ta, như vậy coi như là một điểm hồi ức cuối cùng của chúng ta. Sáng mai ta sẽ phái người tiễn ngươi lên đường quay về đại mạc.”

Sắc mặt Yến Nhiễm ửng đỏ, hần rất có chút mất tự nhiên mà quay đầu đi chỗ khác, nhìn lê hoa trắng muốt nở rộ trong màn đêm.

“Ta rõ ràng rồi.” Hần lại gạt đầu, “Đây là đêm cuối cùng ta ở lại Vương phủ.”

62. Chương 62

Ban đêm tháng ba, gió đông hiu hiu thổi, vẫn cứ mang theo một tia rét lạnh mơ hồ. Song, tại một tiểu viện sau Lãm Cúc Hiên của Vương phủ lại mang đầy ý vị sắc xuân, ôn nhu, hiền hòa tan vào khí quyển.

Phía dưới hàng ba tiêu xanh ngắt như cổ ý che đây một góc tiểu viện, một lương đình tỏa hương khó hư huyền mê say, khoái nhiệt lòng người. Đây lại chính một suối nước nóng tự nhiên, từ tốn, chậm rãi phát ra thứ hơi ẩm ướt, nồng cháy mà cũng thực dịu dàng.

Yến Nhiễm hạ thất lưng ngồi ngay ngắn trong nước, những sợi tóc dài ướt đầm tản mát, vô ý ôm lấy tấm lưng trắng trẻo. Ngâm suối nước nóng, quả thực rất có lợi, bởi vậy sau giờ cơm tối, Lý Tịch Trì liền đưa hần đến nơi này thanh tẩy, mà, rốt cuộc đây cũng chẳng phải điều quan trọng nhất.

Bên bờ suối là khay gỗ đựng bố khăn dùng để lau người cùng với một kiện áo lót màu trắng thuần. Đây là kiện quần áo duy nhất y yêu cầu Yến Nhiễm mặc đêm nay.

Ngay cả chính mình cũng không biết vì sao phải đáp ứng y, trong lòng Yến Nhiễm vài phần hỗn loạn, vài phần không yên, nhưng hồi hận thì tuyệt nhiên không có.

Đêm nay, hần sẽ theo y đến tận cùng. Ngày mai đây, chỉ cần bước ra khỏi đại môn Liên Vương phủ, hết thấy những thứ đã qua cũng chỉ là phù du, bất quá là một cơn mộng. Giờ phút này đây, những khoảng thời gian cuối cùng hần còn lưu lại bên y, cái sự tình vốn là trái luân thường đạo lý này, thôi coi như lần sau chót hần đáp ứng cho y...

Yến Nhiễm trong lòng chính là nghĩ như vậy, đột nhiên nghe thấy tiếng lá tiêu sần sạt rung động. Ngẩng đầu lên xem đã thấy chủ nhân phủ đệ hoa lệ này, một thân xích lỏa chỉ dùng một cái bố khăn che lấp hạ thể, lẩn khuất đứng dưới tàng cây.

“Người... Làm cái gì vậy!”

Yến Nhiễm lấy làm kinh hãi, không tự chủ rời ánh mắt đi.

Mà Lý Tịch Trì cũng có vẻ rất xấu hổ, lập tức giải thích: “Mới vừa rồi Tiểu Thu ở bên ngoài nói với ta người đã không còn ở chỗ này rồi. Ta mới tiến vào...”

Yến Nhiễm lập tức rõ ràng sự tình vốn là như thế nào, hần không nói gì nữa mà đứng dậy muốn với tay sang bờ bên kia lấy bố khăn.

Lý Tịch Trì thấy hần không có phản ứng gì, liền lập tức từ trong cây hàng ba tiêu đi ra, lội nước hướng tới gần Yến Nhiễm, tiến thẳng.

Trong sương mù dày đặc thân thể trần trụi như ẩn như hiện. Đến khi Lý Tịch Trì đủ gần để thấy rõ vệt nước chảy dài trên tấm lưng trần của đối phương, cùng lúc Yến Nhiễm đã nắm được bố khăn lên, muốn bước khỏi ôn tuyền.

Dưới tình thế cấp bách, Lý Tịch Trì lập tức bắt lấy cánh tay hần khẩn thiết nói: “Đừng đi!”

Yến Nhiễm chần chờ một chút, hơi xoay người lại, hai gò má trước nay luôn tái nhợt bị hơi nước hấp hơi ửng hồng, giống như cánh hoa tường vi non nớt, trong lúc nhất thời làm đôi con ngươi của Lý Tịch Trì hóa đá.

Hai người cứ im lặng như vậy nhìn nhau chỉ chốc lát, Lý Tịch Trì đột nhiên kéo bố khăn quấn quanh người xuống, cả người ngồi vào trong nước, đồng thời kéo lấy tay Yến Nhiễm, quyết không buông.

“Tiếp tục ngâm trong chốc lát đi, ta giúp người chà lưng.”

“Chà lưng?”

Yến Nhiễm hiển nhiên là chưa nghe nói qua loại chuyện này, mang theo ngữ khí nghi vấn hỏi lại một lần.

Lý Tịch Trì gật đầu, sau đó dè dặt vai Yến Nhiễm lại, làm cho hần ngồi trở lại trong nước.

Cảm thấy cơ thể Yến Nhiễm cứng đờ, y tận lực thốt ra thanh âm ôn nhu, giải thích: “Người buông lỏng, ta chỉ là muốn giúp người lau chùi. Tại Trung Nguyên này đây là một phương thức thân mật bày tỏ lòng cảm tạ.”

Nghe y giải thích tự thị như phi, Yến Nhiễm chần chờ trong chốc lát, sau đó nhẹ giọng nói: “Người không có gì phải cảm tạ ta cả.”

“Cần phải hướng người xin lỗi.” Lý Tịch Trì thở dài nói: “Ta xin lỗi, mặc dù đã nói rất nhiều lần, nhưng ta vẫn muốn xin lỗi.”

Thanh âm y phát ra từ phía sau Yến Nhiễm, âm thầm lượn lờ qua vai rồi nhanh chóng thấm thấu vào màng nhĩ hắn.

63. Chương 63

Thanh âm y phát ra từ phía sau Yến Nhiễm, âm thầm lượn lờ qua vai rồi nhanh chóng thấm thấu vào màng nhĩ hắn.

“Lúc trước, ta bắt người từ đại mạc đến đây, đơn giản chỉ muốn chiếm người làm của riêng. Nguyên nhân là thế nên ta mới có thể đối với sự phản kháng của người tức giận như vậy, thậm chí đối với người làm ra... những chuyện tàn nhẫn. Lại không nghĩ khiến người mang thai Mạc nhi... Mỗi lần ta nhớ đến những chuyện trước đây đều cảm thấy bản thân thực đáng sợ. Rốt cục ta cũng rõ ràng, rõ ràng người không phải là đồ vật để ta cất giấu. Bởi vì đôi khi người so với ta càng kiên cường hơn rất nhiều. Ta bây giờ yêu người như thế, yêu thương một Đạm Thai Yến Nhiễm thế này... Xin người hãy lấy thân phận của Bạch Nguyệt vương tử mà cho ta một cơ hội nữa, cho ta một lần cơ hội nữa, ta sẽ hảo hảo bù đắp cho người, nhất định sẽ bù đắp cho người...”

Vừa nói, bàn tay rộng lớn của Lý Tịch Trì bắt đầu không an phận di chuyển khắp nơi. Từ đầu vai Yến Nhiễm hạ xuống, trong nước bí mật mò đến vết sẹo trên bụng hắn.

Mặc dù đã trải qua một khoảng thời gian ngày ngày được danh y trị liệu, vết thương đã hoàn toàn khép lại, nhưng vết sẹo kia sẽ mãi còn lại đó. Da thịt mới sinh ra gồ nhẹ lên rất dễ dàng có thể cảm thấy được.

Nước suối vốn ẩm áp lại như khiến độ ẩm trên ngón tay Lý Tịch Trì càng thêm rõ ràng. Yến Nhiễm không tự giác mà run rẩy một chút, lập tức cảm nhận được bàn tay Lý Tịch Trì bắt đầu di chuyển lên, quần quanh rồi ôm lấy thắt lưng mình.

Sau lưng không còn là thành hồ đã cứng phủ rêu nữa, Yến Nhiễm cảm nhận được trống ngực của Lý Tịch Trì — đã gắt gao dán vào sau lưng hắn, mang theo nhiệt độ cơ thể nóng như thiêu như đốt.

Bất tri bất giác, hắn dĩ nhiên đã không còn đường thoái lui.

Bàn tay Lý Tịch Trì êm ái di chuyển trong nước, ôm Yến Nhiễm tiến vào trong lòng mình. Cùng lúc đó, y cúi đầu đem hô hấp nóng bỏng dán lên chiếc cổ cao bóng loáng của hắn.

Hơi nước mờ ảo quấn quýt giữa không gian, y nhìn thấy khối thân thể gầy ốm trắng noãn nằm trong lòng mình từ tốn mà hiện lên từng mảng phấn hồng.

“Thả lỏng ra nào, hết thấy hãy giao cho ta, lúc này đây ta nhất định hảo hảo đối đãi người...”

Nụ hôn, trong không khí mờ mịt hơi nước nhẹ nhàng hạ xuống. Bắt đầu chỉ ở hai gò má cùng thái dương, sau đó lan tràn rơi lên khóe môi, lại liếm tới một chút, cắn cắn dục dục mà chiếm lĩnh từng tấc da thịt. Đợi đến lúc hai cánh môi hồng nhuận không tự chủ được mà mở ra một chút, mới chậm rãi tiếp tục xâm nhập, tiếp theo chính thức trở thành một nụ hôn sâu thắm không ngừng.

Yến Nhiễm cảm giác chính mình như bị hòa tan. Không khí ẩm áp theo hô hấp tiến vào tất cả tứ chi của hắn, làm cho hắn choáng váng mê đắm như đang lạc giữa những bạch vân bông bồng, êm ái.

Long Tiên Hương khí chỉ có duy nhất Lý Tịch Trì độc hữu lan tràn trong miệng hắn, làm hắn hít thở không thông. Trong mòng lung, cái loại hương thơm này lại bắt đầu theo thân thể của hắn di chuyển dần xuống dưới, liếm qua cần cổ trơn bóng cùng ***g ngực, len vào trong nước, không ngại ngần hôn lên vết sẹo gồ nơi ổ bụng. Sau đó tiếp tục hạ xuống, mãi cho đến mặt huyết đang trầm ổn ngủ yên nơi hạ thân Yến Nhiễm.

“A...” Nơi tư mật bị đụng chạm ngoài dự liệu làm Yến Nhiễm nhịn không được rên lên một tiếng, thân thể đã lâu không có kinh nghiệm trải qua loại sự tình này nên miễn cảm đến cực điểm, dục vọng đã lâu vẫn ngủ yên ổn cũng chậm chậm ngẩng đầu lên.

Kể cả trong giấc mộng hoang đường, táo bạo nhất cũng chưa từng xuất hiện qua loại cảnh tượng này. Yến Nhiễm biết Lý Tịch Trì lặn vào trong nước là để làm cái gì. Hắn vô lực mà dựa vào vách đục trì, cảm nhận được hai chân mình bị tách rộng ra, cảm thấy đục vọng mềm mại giữa hai bắp đùi cương cứng, trở nên nóng cháy mà đứng thẳng lên.

Hắn mặc dù không có thói quen tận lực cầm đục. Nhưng mấy năm nay đến Liên Vương phủ đối với sự tình xảy ra chưa từng có nửa điểm muốn làm. Bởi vậy, đối với cổ *** đột nhiên kéo đến như thủy triều này cư nhiên không hề có nửa điểm năng lực chống đỡ. Không bao lâu sau, hắn liền buồn bực hừ một tiếng, trước mắt lại một trận choáng váng, đảo điên.

Sau cao trào, hai mắt hắn mông lung nhìn thấy Lý Tịch Trì trôi lên mặt nước, khoe miệng mang theo một tia ngân dịch, nhất thời trên mặt không tìm được dâng lên một trận ửng hồng.

Mà loại màu hồng ửng này chính lại làm Lý Tịch Trì không sao rời mắt được.

64. Chương 64

Sau cao trào, hai mắt hắn mông lung nhìn thấy Lý Tịch Trì trôi lên mặt nước, khoe miệng mang theo một tia ngân dịch, nhất thời trên mặt không tìm được dâng lên một trận ửng hồng.

Mà loại màu hồng ửng này chính lại làm Lý Tịch Trì không sao rời mắt được.

“Nơi này nóng...” Thanh âm trầm thấp rót vào tai Yến Nhiễm: “Chúng ta trở về phòng đi.”

Nói xong y cũng không đợi Yến Nhiễm đáp lại, trực tiếp từ chỗ ngồi ôm hắn lên, dùng bố khăn chặt chẽ bao bọc lại kỹ lưỡng. Chính mình thì lại tùy tiện khoác thêm ngoại bào đi ra sân.

Lâm Cúc Hiên gần ôn tuyền. Khi Trầm Doanh Thu còn ở, tính lại vốn không thích xa hoa, liền thu xếp phòng hệt như tuyết động. Khi hắn vừa đi tổng quản liền thu xếp trang trí lại như cũ.

Đêm tối ngoài sân hoa cúc vẫn bình nở, trong phòng đốt diệp hương khô, nhu nhuyễn, tỏa sương, trên tường treo bức Thu Phong Đông Ly đồ, hoa cúc làm bằng đá cẩm xuyên cái bàn dài, phía sau là tấm màn trường sắc vàng dịu ngọt.

Mặc dù sớm đã qua lập xuân, nhưng sàn nhà vẫn cứ ẩm áp như vậy. Lý Tịch Trì nhẹ nhàng ôm Yến Nhiễm đến trên giường, buông màn trường xuống.

“Khi ta còn đang ở đại mạc đã nghĩ nếu đưa được ngươi về đây thì sẽ để ngươi sống tại phòng này.” Y cúi người xuống, gỡ bỏ tầng tầng lớp lớp bố khăn.

Sau đó hết thấy tiếng động đều đột nhiên dừng lại, chỉ còn lại hoạt hương lượn lờ như thực như không.

Màn đêm, bất tri bất giác đã đậm màu.

Ngày thứ hai, Yến Nhiễm tỉnh lại, phát hiện Lý Tịch Trì không còn bên cạnh. Chăn trên giường đã được đổi mới mà thân thể cũng là một mảnh nhẹ nhàng khoan khoái. Hắn bỏ dậy, áo lót kín đáo che đây. Một bộ xiêm y được đặt bên giường. Yến Nhiễm đứng lên, cầm quần áo mặc vào, ở trong phòng đi vài bước, ngoại trừ hai chân bủn rủn, không có địa phương nào khổ sở.

Hồi tưởng lại chuyện đêm qua, gương mặt Yến Nhiễm không khỏi ửng đỏ. Hắn ngồi vào bên cạnh bàn uống một ngụm nước, liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân vội vã đi đến.

Chính là Lý Tịch Trì. Y ăn mặc chỉnh tề, trong tay cầm một quyển chỉ dụ, bề mặt phóng ra hồng quang.

“Ngươi đã tỉnh?” Y thấy Yến Nhiễm đã ngồi xuống bên cạnh bàn, vội vàng ân cần thăm hỏi, “Thân thể thế nào? Có nơi nào không thoải mái không?”

Yến Nhiễm lắc đầu, sau đó cúi đầu nhìn chiếu thư trong tay Lý Tịch Trì.

Lý Tịch Trì biết hắn suy nghĩ cái gì, lập tức giải thích: “Đầu giờ Mẹo, Hoàng thượng xuống chiếu. Trừ bỏ thân phận nô tịch của Bách Nguyệt tộc, còn lập làm nước chư hầu. Hơn nữa còn sai người đưa di thể Hồ

phi an táng tại đại mạc, mặt khác...” Y dừng một chút, “Hơn nữa Hoàng thượng cũng ban thưởng cho Trầm Doanh Thu một tòa biệt viện, để hẩn ly khai hoàng cung mà dưỡng thương rồi.”

Y nói rồi đặt chiếu thư trên bàn, muốn cho Yến Nhiễm tự mình xác nhận một chút.

Tin vui trước mặt nhưng Yến Nhiễm lại có vẻ rất bình tĩnh. Hẩn thậm chí còn không mở chiếu thư đặc biệt do Lý Tịch Trì mang đến, dựa một tay lên bàn án, nhẹ giọng hỏi: “Vương gia, xe ngựa đi đại mạc đã chuẩn bị tốt chưa?”

Trong nháy mắt, Lý Tịch Trì như rơi xuống hố băng.

“Người vẫn kiên trì như thế?” Y lẩm bẩm nói, “Văn quyết định là phải đi?”

Yến Nhiễm gật đầu.

Bốn phía thoáng cái trở nên trầm lặng. Lý Tịch Trì yên lặng vươn tay thu hồi chiếu thư.

Thời gian tựa hồ trôi qua lâu thật là lâu, y thở dài một hơi, đứng dậy gật đầu nói: “Ăn ngọc thiện xong, ta tiễn người rồi đi... Quay về đại mạc.”

65. Chương 65

Ngày này vốn là một ngày lễ lớn ở Đại Diễm, ước chừng khoảng giờ Ngọ, từ đại môn Liên Vương phủ có một đoàn xe lạng lẽ chạy ra. Đội xe từ Tây Môn của Đại Diễm xuất phát, hướng về Hồ địa xa xôi.

Có rất ít người biết vì sao họ lại đến cái vùng đại mạc hẻo lánh đó, chỉ có thể nhìn thấy liên Vương gia Lý Tịch Trì đích thân đưa tiễn đội mã xa này ra khỏi cửa thành.

Cùng năm đó, Đại Diễm Vương Lý Tịch Trì ra lệnh ân xá, bố cáo toàn thiên hạ, cho hàng vạn người dân Hồ địa sống kiếp nô lệ được trở về cố hương. Cùng lên đường còn có quan quách của Hồ phi. Nàng được mai táng tại Hồ địa, trên bia mộ còn khắc thụy hào sủng phi do đế vương ban tặng.

Lý Tịch Trì không còn lĩnh mệnh xuất chinh. Không chỉ có y, tướng lĩnh cùng thống soái xuất sắc cũng dần dần ít khi ra trận. Diễm triều giống như từ một con quái vật khát máu tanh, ham thích chiến đấu sa trường đột ngột thay đổi thành con người trưởng thành, trầm tĩnh, thanh ổn cùng nội liễm. Bước đầu bắt tay phát triển nông nghiệp và thương nghiệp.

Trong khoảng thời gian nhàn nhã, Liên Vương gia thỉnh thoảng sẽ đi gặp một vài bằng hữu, tử như Trầm Doanh Thu.

Mặc dù hoàng đế vì hẩn dưỡng thương mà đặc biệt ban tặng một tòa phủ đệ. Song Trầm Doanh Thu lại chưa từng có ý định ở lại bên trong. Thương thế tốt hơn một chút, hẩn liền một mình đi tới một ngọn núi ngoại thành, mua một gian nhà tranh đơn sơ để cư trú. Trái tim hẩn dường như đã hóa tro tàn, lưỡi biếng tiếp đãi tất cả các khách nhân đến thăm. Duy chỉ có hai người, Trịnh Trường Cát cùng Lý Tịch Trì còn có thể miễn cưỡng thấy mặt hẩn một lần.

Từ ngày tỉnh lại trong biệt viện, thân thể Trịnh Trường Cát nhanh chóng hồi phục. Hẩn nghe nói hết thấy sự tình phát sinh, trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa đau đớn. Được được lúc có thể rời giường, không cần suy nghĩ, đã vội vàng chạy đến tìm Trầm Doanh Thu.

Hai người nói chuyện thâu một đêm, sáng sớm ngày hôm sau Trịnh Trường Cát liền rời khỏi gian nhà tranh, không bao giờ xuất hiện trở lại nữa. Có lời đồn hẩn đã đi đại mạc, nhưng thám tử Lý Tịch Trì cài ở đại mạc không hề truyền đến bất cứ tin tức gì của hẩn.

Thám tử vốn do y an bài tại Hồ địa, chuyên môn dùng để quan sát động tĩnh của Yến Nhiễm. Dù sao bản thân cũng từng là một kẻ xâm lược, Lý Tịch Trì tạm thời cảm thấy không thích hợp tự mình đến đại mạc. Dù sao qua sự hồi báo của thuộc hạ, y vẫn biết được ít nhiều tin tức về hẩn.

Sau khi trải qua một tháng trời bôn ba, đội xe hộ tống thuận lợi đưa Yến Nhiễm về vùng đất Bách Nguyệt tộc sinh sống. Nơi ấy đích thực là một vùng hoang phế cần kiến thiết lại. Yến Nhiễm mang tất cả số vàng bạc, tiền của mà Lý Tịch Trì đã âm thầm đặt trên xe hẩn để tu sửa kiến trúc, mua gia súc, gây dựng lại

toàn bộ Bách Nguyệt tộc. Nhưng lại chủ động từ bỏ thân phận vương tử Bách Nguyệt, chỉ cùng Hạ Khô ẩn cư tại một lều vải nhỏ sâu trong sa mạc.

Cuộc sống nơi đây vốn thiếu thốn, buồn tẻ, ngày xuân thường xuyên nổi lên những trận bão cát quật phá những rặng dương liễu vốn nhu hòa. Nhưng đối với Yến Nhiễm, dường như sinh hoạt cũng đã trở nên vui thú hơn nhiều.

Trong hẻm tít thẳm tử hời báo tử hai tháng đầu trở lại sa mạc, Yến Nhiễm cùng Hạ Khô mỗi ngày sớm tối đều đến ốc đảo cách lều vài trăm trượng để gánh nước. Bọn họ nuôi mười con dê, con nào con nấy bộ dáng gầy gầy, nuôi mãi không béo. Mặt khác còn có một vùng đất rộng trồng Tiên Nhân Chưởng dùng để nhưỡng rượu.

Uống rượu chăn dê, đó là tất cả cuộc sống của Yến Nhiễm.

Mỗi lần buông mật hàm, trước mắt Lý Tịch Trì luôn hiện ra cảnh tượng như vậy.

Đúng, tất cả là tưởng tượng. Lý Tịch Trì, dù côi lòng điên cuồng gào thét, nhưng vẫn chỉ có thể đứng từ xa dõi theo hần từng ngày. Cả đời này, y biết, chính mình vĩnh viễn cũng không thể đặt cái người tên Đạm Thai Yến Nhiễm kia ra khỏi tầm mắt.

Dẫu rằng y hằng tưởng mình còn có thể nhẫn nại mấy năm nhưng lão thiên gia so với y còn nóng nảy hơn. Lúc ấy mới chỉ qua thời gian tám tháng, thám tử hời báo một chuyện khiến cho y đứng ngồi không yên.

Từ khi bắt đầu vào thu, Yến Nhiễm đột nhiên giảm bớt số lần xuất ngoại hoạt động. Không chỉ có sớm tối không đi gánh nước, ngay cả đàn dê cũng mướn người chăn dắt, Tiên Nhân Chưởng thì gần như giao hết cho Hạ Khô, mà đại phu Bách Nguyệt cũng bắt đầu ra vào lều vải hần ở. Dựa vào đó dễ dàng nhận thấy có vẻ như hần đã mắc bệnh tật gì rồi.

66. Chương 66

Nhận được tin báo, Lý Tịch Trì đứng ngồi không yên, điều đầu tiên y nghĩ đến là bệnh cũ của Yến Nhiễm tái phát. Trong khi đó tình thế Bách Nguyệt lại hoang phế, tu sửa chưa xong, vật chất hần là thiếu thốn. Y liền lập tức sai người tìm đại phu, điều chế số lượng lớn loại dược hoàn Yến Nhiễm từng dùng qua trước kia, sai người khoải mã khẩn cấp đưa đến đại mạc.

Mấy ngày sau không thấy thuộc hạ gửi thư mới thông báo tình hình, y thực sự không kiềm chế nổi. Nghĩ thầm dù sao chuyện tặng dược hoàn cũng đã làm bại lộ sự tồn tại của thám tử, không bằng dứt khoát tự mình đến nhìn rõ ràng một cái, còn hơn ngồi chỗ này mà thần óc điên đảo.

Bởi vậy, màn đêm vừa buông xuống, Liên Vương gia Lý Tịch Trì liền thay đổi trang phục, một thân quần áo, nhẹ nhàng cưỡi ngựa ra khỏi đô thành, lên đường đi đại mạc. Song mới đi được nửa đường lại thu được báo cáo mới nhất của thám tử, nói Yến Nhiễm đã bị Trịnh Trường Cát cùng một người có vẻ như cũng là tộc nhân Bách Nguyệt tới đón đi.

Lý Tịch Trì không tin. Y ra roi tăng tốc khoái mã, vẫn tiếp tục bốn ba phóng tới đại mạc. Sau hơn mười ngày rớt cục cũng đến nơi, cũng tìm được cái lều vải Yến Nhiễm từng ở kia.

Quả nhiên trống rỗng, chỉ có bãi đất bên ngoài trồng bạt ngàn Tiên Nhân Chưởng, phẳng phất chứng minh Yến Nhiễm từng sinh sống tại nơi đây.

Không có tung tích, không một dấu mối. Hần giống như đã tan biến khỏi thế gian. Nhưng y vẫn kiên trì tới cùng, chạy đến tại Bách Nguyệt truy tìm lần nữa. Song chỉ nhận được một tin tức, chính là Yến Nhiễm đã bị thần y của Bách Nguyệt là Cơ Thân Ngọc chuyển đến nơi khác.

Giữa đại mạc hoang vu, cồn cát, chạy dài cồn cát, tìm sao được bóng hình người.

Vô vọng, đón đau, nỗi niềm lo lắng tột bậc, giằng xé tâm can, trí óc, nhưng lực bất tòng tâm, Lý Tịch Trì chỉ còn biết lằm lũi trở về Đại Diêm. Từ lúc y xuất môn đến nay cũng qua ba tháng trời thu.

Chẳng mấy chốc đã vào đông. Đô thành ngập trong tuyết, cái lạnh tái tê quét vào da thịt, trước mắt y là màn trời trắng xóa, một màu trắng cô liêu, trải lên trong trí não những mảnh mờ nhạt của kỷ niệm, mộng lung, huyền hoặc.

Năm ngoài, tuyết cũng rơi thực nhiều, Yên Nhiễm bước tới Mộng Bút Hiên, con người xinh đẹp, xuất hiện giữa sắc trắng, biến khung cảnh âm đạm, tịch mịch thành một đào nguyên xinh đẹp tuyệt trần. Mà giờ đây, Liên Vương phủ rộng lớn, uy thế, chỉ là một mảnh đất trống rỗng, quạnh hiu.

Rượu trong bình ủ vẫn ấm, nhưng Lý Tịch Trì lại vô tâm thưởng thức. Hậu hoa viên đột nhiên nổi lên một trận gió nhẹ, tầng tuyết đọng trên cành cây ào ào tuôn xuống tạo nên một vũ điệu cuồng phong, ngân sắc tuyết diệu.

Y cảm thấy có chút lạnh lẽo, đang muốn đứng dậy đóng cửa sổ nhưng đột nhiên lại nhìn thấy xa xa, trong khoảng không gian trắng xóa mơ hồ, một thân ảnh đang đi đến. Y bào màu xanh biếc phấp phới giữa gió đông, đơn bạc, nhưng lại hết sức khí khái.

Yếu địa của Vương phủ, há có thể để kẻ tầm thường xông vào?

Lý Tịch Trì trong lòng kinh ngạc, bất giác đứng dậy nhìn thử. Mà thân ảnh kia dường như cũng hướng chỗ hắn, rất nhanh xuyên qua màn tuyết đi tới ngoại phòng.

“Doanh Thu!” Lý Tịch Trì kinh ngạc kêu lên, “Người lại chủ động đến Vương phủ? Lại còn ăn mặc đơn bạc như thế này, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Trầm Doanh Thu đứng nghiêm trước hành lang. Hắn xuyên qua gió tuyết mà đến nhưng trên người không dính lấy nửa điểm tuyết đọng.

“Vương gia, Trầm Doanh Thu hôm nay đến đây, xem như cùng Vương gia nói lời từ biệt.”

Hắn nói với Lý Tịch Trì: “Mấy tháng trước, Trí Chân đạo trưởng Ân sơn đi ngang qua gian nhà tranh của ta. Ngài bốc cho ta một quẻ, nói ta có tướng mạo xuất thế. Mà sau khi ta cùng ngài đàm đạo thì trong lòng cũng giác ngộ, liền quyết định vứt bỏ hồng trần, một lòng hướng tiên nhân.”

Nói xong, hắn chỉ đơn giản gật đầu, xoay người nói lời từ biệt. Vung tay nhẹ phất thứ gì đó, nguyên lai là một cây phát trần.

Lý Tịch Trì thấy phong thái, khí chất ấy, nghiễm nhiên đã không còn thuộc về trần thế, đột ngột nghĩ lại lúc trước hắn còn ở trong phủ, một bộ dáng ngạo nghễ, ngay thẳng mà bất giác dâng lên một trận chua chát, xót xa.

67. Chương 67

Lý Tịch Trì thấy phong thái, khí chất ấy, nghiễm nhiên đã không còn thuộc về trần thế, đột ngột nghĩ lại lúc trước hắn còn ở trong phủ, một bộ dáng ngạo nghễ, ngay thẳng mà bất giác dâng lên một trận chua chát, xót xa.

“Trong thiên hạ đâu cũng là đất của vua. Người... Cũng chỉ có một biện pháp này để rời khỏi vòng kiểm soát của y mà thôi.”

Nghe y nói như vậy cước bộ Trầm Doanh Thu rõ ràng dừng lại một chút, nhưng hắn thủy chung không quay đầu, vững vàng tiến về phía trước. Những bông tuyết trắng bay tán loạn dần che giấu tám lưng gầy, thanh âm hư vô truyền vào tai Lý Tịch Trì.

“Ái hận chỉ như một trò chơi, thương tổn người rồi chính mình cũng đau. Muốn uống một chén Vong Tiên Hương mà thôi, hà tất chi phải tìm kiếm nơi đâu xa.”

Lòng Lý Tịch Trì ngẩn ngơ, hình như có chút hiểu được. Quay đầu tìm kiếm trong màn tuyết rơi mịt mờ nhưng không còn thấy được bóng dáng mỏng manh ấy.

Suốt cả ngày, tuyết rơi càng lúc càng nhiều, tích lại trong đình viện, so với trận tuyết rơi một năm trước còn dày hơn vài phần. Sau khi Trầm Doanh Thu rời đi, Lý Tịch Trì vẫn nghiền ngẫm câu nói cuối cùng của hắn.

Y vốn không phải kẻ tầm thường, rất nhanh liền minh bạch hai câu đầu chính là nói đến việc mình từng thương tổn Yến Nhiễm để rồi hôm nay bị tình cảm dành cho Yến Nhiễm trả thù lại.

Song hai câu nói cuối cùng là có ý tứ gì đây?

Lý Tịch Trì tinh tế suy tư mãi đến khi tuyết ngừng rơi rồi vẫn còn ngồi trước cửa sổ, hai hàng chân mày nhíu chặt.

Uống một chén Vong Tiên Hương, uống một chén.... Là muốn y uống rượu sao? Nhưng mượn rượu giải sầu thì liệu có ích lợi gì đây?

Rượu trong bình ủ trên bàn đã lạnh. Đúng lúc đó Tiểu Thu đẩy cửa tiến vào bỏ thêm than trong bình ủ, hẩn liếc mắt một cái đã nhận thấy rượu trong bình không hề mấy may suy suyễn, buồn bã mà lớn gan hỏi: “Vương gia, ngài không thích rượu Tiên Nhân Chưởng nữa sao?”

Rượu Tiên Nhân Chưởng? Lý Tịch Trì sững sốt, trong lòng âm thầm giật mình.

“Người lấy được rượu này từ nơi nào?” Y truy vấn: “Rượu Tiên Nhân Chưởng không phải dễ dàng mua được. Người mua rượu này ở đâu?”

Tiểu Thu bị y dọa cho giật mình vội trả lời: “Chính là, chính là mấy ngày trước khi Vương gia xuất môn xử lý công việc trở về, phía đông thành mở một tửu quán chuyên môn bán loại rượu này. Ngày đó có một thiếu niên tuấn mỹ mặc trang phục Bách Nguyệt đưa đến một vò rượu. Tổng quản tìm người ném thử sau đó sai ta mang một vò lại đây.”

Nghe xong những lời này, Lý Tịch Trì vội hỏi: “Tửu lâu đó có tên gì?”

Tiểu Thu nghĩ ngợi trong chốc lát: “Nơi đó hình như có tên là Vọng Tiên Lâu.”

Lý Tịch Trì cả kinh, toàn thân như bị một cơn sóng lớn đánh mạnh vào, trái tim cũng cuồng điên đập mạnh.

Y vội vàng xốc bầu rượu lên, ngựa cổ dốc một ngụm lớn vào miệng, ngay sau đó cả người đột nhiên trở nên hưng phấn. Trong miệng lẩm bẩm điều gì không rõ, ngoại bào cũng không kịp mặc thêm, vội vã lao ra ngoài.

68. Chương 68

Thành Đông, Vọng Tiên lâu. Khi Lý Tịch Trì chạy tới nơi này, tiểu lâu giống như đã chờ trong màn tuyết phủ lâu thật lâu rồi.

Đám màn che mới tinh bay phần phật trong gió đông, tuyết đọng trước cửa được quét tước để lộ ra lối đi rộng tầm hai ba bước chân. Ba mặt tiểu lâu vây kín bởi những cây trúc ngọc xanh ngắt, mọc chỉ chít, khách nhân đến cũng không nhiều, thoạt nhìn tựa một tòa phủ đệ yên tĩnh nhưng lại có nét gì đó thật đặc biệt.

Lý Tịch Trì khoác một lớp tuyết phủ dày trên vai, lão đảo tiến vào trong. Thuận tay bắt được một tên tiểu nhị, vội la lên: “Chưởng quỹ có phải là một người Bách Nguyệt hay không? Mau gọi hắn đến!” Dừng một chút, lại sửa lời nói: “Không... không! Hắn ở nơi nào? Ta đi tìm hắn!”

Tiểu nhị này bị Lý Tịch Trì dọa hoảng, đầu óc rối bời, vừa quay đầu lại đã thấy y một thân phục sức sang quý cũng không dám tùy tiện chống đối lại. Hắn nghĩ thầm dù sao chưởng quỹ nhà mình cũng là người có năng lực, vì vậy liền chỉ hướng đến hậu đường.

Lý Tịch Trì trong lòng khắp khởi. Lập tức bỏ lại tiểu nhị chạy theo hướng đó.

Bốn phía an tĩnh đến đáng sợ. Trong khi chạy xuyên qua khoảng sân tích đầy tuyết đọng, Lý Tịch Trì cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm trái tim mình nhảy loạn trong ***g ngực. Bậc thềm đá đọng băng, trên đường trơn trượt khiến y chạy vài bước lại ngã một cái, nhưng đau đớn đã không còn có thể đã động đến dây thần kinh cảm giác, Lý Tịch Trì cứ thế, hết lần này đến lần khác, vùng dậy lao đi.

Y lách qua những bức vách, đi ngang qua bãi cỏ, sau đó đẩy cánh cửa phía hậu đường ra. Quả nhiên nhìn thấy một người trẻ tuổi, thân mang phục sức Bách Nguyệt ngồi ở bên cạnh bàn.

Nhưng đó không phải là Yến Nhiễm.

Giống như bị một chậu nước lạnh không biết từ nơi nào tạt phải, Lý Tịch Trì đứng nghiêm ở ngoài cửa.

Tại sao lại không phải là Yến Nhiễm? Rõ ràng chính là mùi vị rượu Yến Nhiễm điều phối ra, một điểm cũng không sai. Nhưng người trước mắt này là ai? Chẳng lẽ có quan hệ gì với Yến Nhiễm?

Lý Tịch Trì còn đang xuất thần, thanh niên Bách Nguyệt trong phòng kia đột nhiên cười ra tiếng: “Liên Vương gia? Xem ra rượu đưa tới kia đã được uống rồi.”

Vừa nói, hắn vừa chủ động đứng dậy đi về phía cửa.

Sau khi hắn tới gần, Lý Tịch Trì liền nghĩ thấy trên người thanh niên Bách Nguyệt này một cỗ hương được liệu thơm mát. Điều này làm y búng tỉnh nhớ đến một điều gì.

Nhưng còn không chờ y mở miệng, mảnh vải rủ xuống che lấy tấm bình phong đối diện bị xốc lên. Từ bên trong truyền tới một thanh âm quen thuộc.

“Thân Ngọc đến ôm Lượng nhi đi. Ta cùng Liên Vương gia có chuyện cần nói.”

Là Trịnh Trường Cát, trên tay hắn ôm một tiểu nam hài chừng hai, ba tuổi. Hài tử đang ở ngủ say, ngón tay nho nhỏ đặt trong miệng mút.

Thanh niên Bách Nguyệt nhìn thấy hài tử, lập tức xoay người đi tới mà đón lấy. Nhìn bộ dáng cương chiêu của hắn, Lý Tịch Trì rốt cục minh bạch.

Thanh niên này chính là danh y Bách Nguyệt, Cơ Thân Ngọc, vốn là phụ thân hài tử của Trịnh Trường Cát. Mặc dù bọn họ trong lúc đó cũng từng có khúc chiết, nhưng hôm nay xem ra tất thấy trắc trở đã được giải quyết hết rồi.

Trịnh Trường Cát giao hài tử cho Cơ Thân Ngọc, sau đó trực tiếp đi tới trước mặt Lý Tịch Trì, mỉm cười nói: “Nơi này gió lớn, không bằng Vương gia vào trong nói chuyện.”

69. Chương 69

Nhưng Lý Tịch Trì đang sốt ruột như vậy sao có thể kiên nhẫn đông dài? Một tay chống lên khuôn cửa, cứng rắn đáp: “Ta đi đại mặc tìm Yến Nhiễm, lại nghe nói hắn bị các người mang đi rồi. Yến Nhiễm đã mắc bệnh gì? Các người tại sao muốn dẫn hắn đi? Hắn bây giờ đang ở nơi nào? Ở nơi nào?”

Trịnh Trường Cát bị y tra hỏi liên tiếp một loạt vấn đề, không biết nên khóc hay nên cười, chỉ có thể lẳng lặng chờ y nói xong rồi mới nhẹ nhàng hỏi đáp: “Hắn không có bệnh. Chỉ là hắn ở trong lều vải nơi đại mặc hoang vu, mọi thứ thiếu thốn... Thật sự đối với thân thể của hắn không tốt. Hơn nữa, được vật quả là chỉ Đại Diễm này mới có.”

Lý Tịch Trì nghe đến đó, sắc mặt trắng bệch, lập tức ngắt lời nói: “Sao có thể nói là không bệnh được? Không bệnh thì cần thuốc làm gì!”

Trịnh Trường Cát thấy y kích động như vậy, vẫn không nhanh chóng nói rõ mọi chuyện mà ngược lại, bước từng bước ra ngoài cửa, chỉ vào một tòa oán các cách đó không xa.

“Vương gia, nếu như ngài cấp bách như vậy, kỳ thật có thể tự mình thăm hỏi sức khỏe Yến Nhiễm. Hắn lúc này đang ở trong oán các, người nên lặng lẽ đi vào, không cần gõ cửa...”

Không chờ hắn nói xong, Lý Tịch Trì đã chạy tới nơi được chỉ.

Ôn các cách hậu đường cũng không xa, nhưng lại bị một rừng trúc xanh thăm bao bọc. Khi chỉ còn cách cửa phòng chừng sáu bảy bước chân, Lý Tịch Trì đột nhiên dừng cước bộ.

Y nhanh chóng ổn định hô hấp, chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng kéo rèm, những ngón tay cơ hồ run rẩy nhưng vẫn thật ôn nhu, đẩy cánh cửa ra.

Một cổ khí ẩm áp tỏa ra phả thẳng vào mặt.

Lý Tịch Trì hít một hơi thật sâu, cẩn cẩn dực dực đi vào, giống như đang giẫm lên thứ đồ sứ cực kì dễ vỡ, không dám gây ra nửa điểm tiếng vang khi di chuyển.

Trong phòng thật an tĩnh. Tĩnh đến nỗi thanh âm một cây châm rơi xuống đất cũng có thể bị nghe thấy.

Xuyên thấu qua tấm bình phong thêu hoa đặt ở chính giữa phòng, Lý Tịch Trì mơ hồ có thể thấy được một chiếc giường có màn che rủ xuống.

Yến Nhiễm ở bên trong. Đúng vậy, Lý Tịch Trì có thể vững tin, cơ hồ mấy tháng nay, y nhìn thấy cảnh tượng này vô số lần trong mộng; nhưng ngay lúc này, y lại không dám lách qua tấm bình phong, kéo tăng màn che ấy lên.

Tựa hồ muốn phóng thích một chút tưởng niệm tích lũy trong lòng, Lý Tịch Trì bắt đầu thông thả bước trong phòng, thông thả mà an tĩnh; cũng bởi vì y bước đi chậm rãi, mới nhìn thấy thứ đặt trên chiếc bàn dài, thứ gì đó làm cho huyết mạch y sôi trào.

Đó là quần áo của tiểu hài tử!

Sẽ không sai, tay áo cùng ống quần nho nhỏ xinh xắn, sắc xanh lá mạ cùng hồng đào đáng yêu, bên cạnh thậm chí còn có vài chuỗi tiểu xích linh kim ngân đang xuyên lỗ... một vài thứ nho nhỏ khác chưa kịp cất vào trong hộp.

Trái tim Lý Tịch Trì đập càng lúc càng nhanh, so với trước kia trên chiến trường khốc liệt còn khẩn trương hơn. Tầm mắt y tiếp tục hướng lên trên, sau đó rơi lên món trang sức đắt trên tường.

Là chuỗi bảo kiếm y đưa cho Yến Nhiễm!

Giờ khắc này, Lý Tịch Trì giống như được sinh ra một lần nữa, y chưa bao giờ nếm trải niềm vui sướng như vậy. Hạnh phúc đánh mất đã tìm lại được làm y phấn khích đến độ muốn hét lên thật to, cuối cùng cũng có được dũng khí đi qua tấm bình phong kia.

Bắt đầu từ nay, y sẽ toàn tâm toàn ý thương yêu người tình cùng tiểu hài tử đáng yêu mà mình từng tuột tay đánh mất; hết thảy từ ngày hôm nay sẽ bắt đầu một lần nữa, đón nhận tương hoàn mỹ, toàn vẹn...

Mà ngay lúc cõi lòng Lý Tịch Trì đầy kích động, giống như một thanh niên lần đầu tiếp xúc với tình yêu, bất an như vậy, không yên như vậy, trong chiếc giường phủ một tầng màn che sau tấm bình phong liền truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng, ngọt ngào.

Người vốn đang bình yên say giấc bên trong, cuối cùng cũng tỉnh dậy.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-lai-ho-thuy-luc-nhu-lam>